Eros.

Udvalgte Digte

af den

Danske Literatur.

L. v. Holten

Inger Mønster.

Eros.

Eros.

Udvalgte Digte af den danske Literatur.

Udgivne

af

H. P. Holst.

Anden meget forøgede Udgave.

Kjøbenhavn.
L. A. Jørgensens Forlag.
1871.

Trykt hos J. H. Schultz.

Indhold.

I. Lyriske Digte.

Side.

II. Episke Digte.

I.

Lyriske Digte.

Psyches Bøn.

Psyche knæler.

Du lille Gud med Vinger!
  Skjøndt ei, som forhen ofte,
  Under dit Tempels Lofte
  Min Bøn fra Læben klinger,
  Troer jeg, du kan min Stemme
  Usynlig gjennem Luften dog fornemme..
Til Ingen Psyche vilde
  Sin Bøn saa gjerne vende
  Som dig, der ligner hende
  Og selv er Barn og lille
  Og leger, som man siger,
  Snart med en Sommerfugl, snart med en Tiger.
Men grusom skal du være,
  Dig glæde, naar du saarer,
  Og lee ved Andres Taarer.
  Dog — heri vi os ere
  Maaskee derfor ulige,
  Fordi du er en Dreng, og jeg en Pige.

Jeg ønskte mest ilive
Den Frihed, nu jeg nyder.
Men da man mig betyder,
At det ei saa kan blive,
Nu vel, saa tag mit Hjerte,
Skjænk mig din Vellyst, skaan mig for din Smerte!
Men gjør, at min Udkaarne
Blier glimrende som Solen,
Trofast som Stjernepolen
Og skjøn som du, Eenbaarne
Af Skjønhedens Gudinde!
Da vil jeg i min Friheds Tab mig finde.

Før smelted mig hver Foraarsbæk.

Før smelted mig hver Foraarsbæk,
Som risled bag sin Brombærhæk
Paa disse stille Steder;
Nu smelter mig den Taare kun,
Som hendes Øie græder;
Nu er min Sjæl kun der, hvor hun
Paa Alfefoden træder.

Før, hvor jeg gik, og hvor jeg saae,
Var Freias Himmel lige blaa
Og hvælved kjærligt oven;
Men da jeg hendes Øine saae,
Da sortned det i Skoven;
Nu Luften sørgelig og graa
Kun speiler sig i Voven.

Naar Hyrden sang til Friggas Lov,
Og friskt hun aabned grøn sin Skov
For Dalenes Hyrdinder,
Fandt overalt jeg Roser groe;
Nu ingen der jeg finder,
Nu kjender ene jeg de to,
Som staae paa hendes Kinder.

Bevæged sig den brune Hjort,
Og kneiste stolt og ilte bort —
Jeg tabte ikke Modet,
Forfulgte den med Buens Pil,
Saa snar, saa vingefodet; —
Nu har et blysomt Qvindesmil
Mig Giften bragt i Blodet.

Gik jeg i Høstens gule Ax,
Da svulmed høit mit Hjerte strax,
For Freir, som Jorden trøster,

Som gyldenmodner grønne Vaar —
Nu han mig ei forlyster!
Nu seer jeg kun de lyse Haar
Paa Gudens vene Søster.

Sang Fuglen i et natligt Læ —
Jeg nærmed mig det mørke Træ.
O hulde Nattergale!
Hvad kunde da bag Løvets Hang
Min stille Glæde male?
Men ak! hvad er nu Fuglens Sang,
Naar hendes Læber tale?

Selv Vintren friske Morgensnee
Mig lader nu forgjeves see; —
Det kan mig ei fornøie.
Med Blomstersneen Somrens Diis
Har blændet mig mit Øie:
Varm Snee, og dog saa kold som Iis,
Med fine Liliehøie.

Før eied jeg den hele Jord;
Nu er den ikke nær saa stor
Den Magt, som mig har bundet.
Een Skjønhed er af alle skabt,
Naturen er forsvundet.
Jeg har den hele Skabning tabt,
Og intet har jeg vundet!

Svart er den ædle Friheds Tab,
Dog vil jeg ei mit Fangenskab
For Hermods Vinger bytte.
Forvandlet til en Bonde from
Er nu den raske Skytte;
Men Gimles bedste Eiendom
Han gjemmer i sin Hytte.

Min Eiendom er Tanken om
Hvad aldrig blier min Eiendom;
Den kan jeg ikke miste.
Dybt staaer dit Billed i mit Bryst,
Det Første som det Sidste,
Og det skal være Hjertets Trøst,
Om Hjertet end maa briste! —

Digterfortvivlelse.

Nei! længer vil jeg ei min vilde Smerte styre;
Jeg længe nok den fængslet holdt;
Jeg sønderbryder dig, forhadte, haante Lyre,
Du har mig Kjede nok forvoldt.

Tag, Phoebus! søndertraadt den skjenkede tilbage!
Der ligger den! — Forgjeves klang
Dens Strenge længe nok; jeg spildte mine Dage
Alt længe nok med spottet Sang.

Hvi kan jeg ei med den tillige knuust bortslænge
Det Hjerte, som berused den med Klang,
Hvis Følelser henrisled i dens Strenge,
Naar jeg, af Eccho spottet, sang?

O! kunde jeg med den tillige sønderbryde
Den indre Cither i mit Bryst!
O! kunde paa dens Brud mit Blod i Taarer flyde —
Min eneste, min sidste Lyst!

Thi Hevn, thi blodig Hevn, o Skræk! kan ene køle
Min Muses vilde Raseri;
Med Kildren vilde jeg til Iis forvandlet føle
Det Flammehav, jeg bruser i.

Thi see! den Himmelske, hvis lyse Blik antændte
Med apollonisk Ild mit Bryst,
For hvem min Aand, et evigt Offer, brændte
Med Veemods stille Martyrlyst;

Hun, som mit Hjerte sang i alle Musens Toner
Begeistret blot af hendes Savn,
Naar Apenniners Fjeld og Alpers Ecchothroner
Gjentoge min Gudindes Navn;

Hun, som ukjendt jeg sang, for hvem jeg ene stemte
Min Harpe! hun, hvis drømte Smil
Var al min Lyst — ak! hun, for hvem jeg gjemte
Skjult i mit Hjerte Dødens Pil;

Hun, som jeg nævnte skjult i digtede Veninder
Seline, Chloris, Idealia,
Hun, i hvis Aand og Blik sig overtrufne finder
Amanda selv og selv Urania;

Hun, som jeg digted mig nu grusom, nu bedrøvet,
Nu munter, nu medynksom mild,
Nu trykket til mit Bryst, nu stedse mig berøvet,
En evig Olie i min Ild;

Hun, som jeg uden Haab tilbedende har dyrket,
Umærket, uden Løn; hun, af hvis Fod
Et fundet Spor i Støvet havde styrket
Til evig Taal mit svage Mod;

Hun, som, o Salighed! jeg endelig har fundet,
Med al min søgte, drømte, tabte Fryd,
I hvis tilbedte Haand min Sjæl har forud vundet
En evig Løn for evig Dyd:

Hun, o Fortvivlelse! forstaaer ei Musens Toner
Og fatter ei den danske Harpes Klang:
O falmer, visner om min Tinding, Bragis Kroner!
Dø paa min Læbe, du min sidste Sang!

Ørkenens Søn.

Den vilde Hingst jeg tumler,
Vi flyve paa Sletten afsted,
Men Hjertet slipper dog ikke
Den stærke Kjærlighed.

Som Solen brænder i Sandet,
Saa brænder det dybt i mit Bryst;
Det er, som Hjertet vil sprænges
Af Længsel og af Lyst!

Saa høi og saa stor er Himlen,
Med Sol og Stjerner paa,
Dog rummer den ei den Flamme,
Mit Hjerte dølge maa!

Der brænder mig Ild i Blodet,
Flyv, vilde Hingst, afsted!
Mit unge Hjerte sprænges
Af haabløs Kjærlighed!

Overalt den Elskede.

Til Seline.

Tæl Engens Blomster, Skyggelundens Blade,
Tæl Perlerne paa Dalens Morgendragt;
Tæl Diamanterne paa Bækkens Flade,
Tæl alle Speilene for Solens Pragt!
Tæl Himmelens og Jordens Yndigheder
Og maal Naturens fulde Herlighed,
Saa tæller du hvert Suk af din Tilbeder,
Saa maaler du min hele Kjærlighed!
Ved Nat og Dag, i Selskab og alene,
I Stadens Sværm, ved Egens tause Rod,
Jeg tænker kun paa dig, og du alene
Mig danner hele Jorden skjøn og god.
Hvorhen jeg gaaer, dit Billede mig følger;
Dig seer jeg overalt i Vaarens Fjed;
Dig skuer jeg i Havets gyldne Bølger,
Naar Aftensolen smilende gaaer ned.
Dig seer jeg i den lyse Morgenrøde;
Dig ligner Rosen, naar den aabner sig;
Din Dragt er Blomster-Engens, din den søde
Musik, hvormed min Lærke vækker mig;
Dit Smil fortryller mig i Lunas stille,
Uskyldighvide, høitidsfulde Glands.

Dig hører jeg i Philomeles Trille;
Dig øiner jeg i Zephyrs lette Dands.
Dig tænker jeg, naar tankeløse Daarer
Med kjedsom Morskab underholde mig —
Mit Øre blot et dunkelt Bulder saarer,
Min Sjæl er evig, overalt hos Dig.

Bekjendelser.

Tidt er jeg glad og vil dog gjerne græde,
Thi intet Hjerte deler heelt min Glæde.
Tidt er jeg sorrigfuld og maa dog lee,
At Ingen skal den bange Taare see.

Tidt elsker jeg og vil dog gjerne sukke,
Thi Hjertet maa sig taust og strengt tillukke.
Tidt harmes jeg, og dog jeg smile maa,
Thi det er Daarer, som jeg harmes paa.

Tidt er jeg varm og isner i min Varme,
Thi Verden favner mig med frosne Arme;
Tidt er jeg kold og rødmer dog derved,
Thi Verden slukker ei min Kjærlighed.

Tidt taler jeg og vil dog gjerne tie,
Hvor Ordet ei maa Tanken oppebie
Tidt er jeg stum og ønsker Tordenrøst,
For at udtømme det beklemte Bryst.

O du, som ene dele kan min Glæde,
Du, ved hvis Barm jeg turde frit udgræde,
O Pige! hvis du kjendte, elskte mig,
Jeg kunde være, som jeg er — hos dig.

Ønskerne.

Gid jeg var en Morgenvind!
Sagte skulde jeg da svæve
Hist til hendes Leie ind,
Over hendes Lokker bæve,
Kysse hendes Rosenkind,
Blidt opløse Silkebaandet
Under Pigens kydske Barm
Og forsvinde, elskovsvarm,
Af den Yndige indaandet.

Gid jeg Glædestaaren var,
Som i hendes fromme Øie
Stundom glindser, stille, klar,
Naar hun stirrer mod det Høie!
Ingen Spotter mig da saae;
Men sødtsvimlende jeg skulde
I den skjønne Barm nedrulle,
Og i Salighed forgaae.

Gid jeg var en hellig Tanke,
Som i hendes Sjæl opstaaer,
Naar i Elskovsdrøm hun gaaer,
Naar hun føler Hjertet banke
Anende og længselsfuldt!
O da skulde underhuldt
Vore Væsner sig forene,
Tvende Draaber i eet Væld,
Samme Tanke, samme Sjæl
I et skjønt-harmonisk Ene.

Sonetter.

O skjønne Aften, purpurrød og stille!
I Elskovsroser Himlen rundt udspringer,
Og trefold sødt min stemte Harpe klinger,
Thi skjulte Amoriner paa den spille.

Her vil jeg mig med den usynlig stille,
Mens Hjertet hvert et Længselssuk betvinger,
For at, naar Iil den Lettes Fod bevinger,
Jeg kan dens Trin fra Løvets Raslen skille.
Dog længer ei jeg kan mig selv bedrage.
Bortvisner, Roser, thi hun kommer ikke!
Nu suk, o Hjerte! brister, Harpestrenge!
Nei! høie Stjerner, nei! Jeg kun vil klage,
Skjøndt I saa blidt til Jorderige blikke:
At Guders Yndling tidt maa vente længe.

Hvi kan dog ei den ringe Dødelige
For Guderne velkommen Gjengjæld bære!
De Herlige! de Intet meer begjære,
Og saa kan intet Offer dem berige.
Dog skal i Takkens Sang min Aande stige
Med alle Blomsters Duft til deres Ære,
I Duggens Libation skal blandet være
Endnu en Taare fra den Lykkelige.
En Taare! thi naar Barmen er for liden
Og ikke kan den store Fryd omspænde,
Da maa du vel, du Endelige! græde;
Da maa du inderst længes bort fra Tiden
Og dig mod Evighedens Rige vende,
At søge Navn og Mage til din Glæde.

Hvad jeg fornam, kan intet Ord udtale,
  Sligt skal jeg først i Himlene udtrykke;
  Dog længes Hjertet, al sin Fryd og Lykke
  Med ydre Træk og Farver at afmale.
Bag Skoven saae vi Aftensolen dale
  Og hefted kun paa den de bange Blikke,
  Dog paa hinanden skuede vi ikke,
  Henstirrende, som i en henrykt Dvale.
Brat som en gylden Draabe Solen falder,
  I hendes Öies Dyb mit Blik forsvinder,
  Da syntes mig, som om jeg saligt døde.
Men snart Naturen os tilbage kalder,
  Vi Favn i Favn og Mund paa Mund os finde,
  Da var det allerede Morgenrøde.

En Pindsedag, da Solens unge Straaler
  Alfaders Smiil til Jorderige bare,
  Og Blomsterne saa sødt henrykte vare
  At tømme de opladte Virakskaaler:
Kun dig, med hvem sig ingen Skjønhed maaler,
  Kun dig jeg saae i Templets fromme Skare;
  Frit stirrende jeg aned ingen Fare
  Og derfor nu med Føie Straffen taaler.
Dit lyse Öie syntes mig at være
  Den Sol, som straaler i det andet Rige,
  Hvor Smilets Blomst staaer evig uforkrænket.

Thi maa en varig Længsel mig fortære:
Til Livets klare Spidse maa jeg hige,
Skjøndt, lig en Fange, dybt i Mørke lænket.

Deroppe, hvor den hemmelige Ranke
Sig huusvant om de klare Ruder vinder,
Og Æbletræet visstnok Glæde finder,
Saa megen Blomsterpragt at sammensanke:
Deroppe, skjønne Billed! søde Tanke!
Hun blunder nu med luehede Kinder,
Mens mangen Drøm for hende Krandse binder
Af Blomster, som ei staae i Livets Skranke.
Kun Maanen, med den Blundende alene,
Om hende slaaer de kolde Straalearme
Og luftigt Kys paa Barm og Mund tør trykke.
O turde jeg med dens Gestalt forene
Min Ungdomskraft og dette Hjertes Varme,
I Guder! hvilket Væsen! hvilken Lykke!

Sneehvide Liin! nedtrykte Svanehynde!
Hvor hendes Aande Luften rundt forsøder,
Naar her bag Nattens Forhæng sig afføder
Et Billed af min Elsktes skjulte Ynde!

I opholdt Indtryk her sig tør forkynde
Hvad intet Øie under Solen møder;
Af den ambrosiske Natur end gløder
De hvide Liin, det bløde Svanehynde.
O meer end Billed af den Elskelige!
Du indholdsfulde Tomhed, varm af hende!
Den uberørte Møes affødte Datter!
Jeg kan fra denne Helligdom ei vige
Og maa afgudisk for et Væsen brænde,
Som, ak! forgaaer, saasnart jeg det omfatter.

For hastigt atter Dag og Nat sig skiller.
Ti', Lærke, som den unge Dag bebuder!
Tøv, Morgenglands, som gjennem hine Ruder,
At røre hendes Øielaag, fremiler!
Hvor sødt og yndigt i min Arm hun hviler!
Halv sjunken ned i de nedtrykte Puder
Paakalder hun i Søvne Elskovs Guder
Og med mit Navn paa Læben saligt smiler.
Hvor sødt og yndigt i min Arm hun blunder,
Mens alle Lokker, flagrende, løsbundne,
Lig Guldets Aarer, ned ad Barmen strømme!
Forhal, o Dag! endnu i faa Sekunder,
At først jeg Mindet om den nylig svundne
Og Haabet om den næste Fryd udtømme!

Her Rammen staaer, hvor end de Blomster leve,
Som sig udfolded under Naal og Haand;
Her hænge de sneehvide Klædebon,
Hvis Folder før den ranke Krop omskreve.
Her Ossian og Goethes Tasso bleve
Samt Digtet om hiin Gottfred af Bouillon;
Og her — brist ei, mit Hjerte! — hendes Aand
Udaanded sig i disse sidste Breve.
Et helligt Fredensrige rundt hun stifted,
Hvor Livet altid let og frit, som Sangen,
I Skjønheds Æther sig fra Byrden skilled!
Men Dødens Aande alt det Held bortvifted.
Nu staaer jeg ene midt i Undergangen,
Med evigt Smertetræk et Sørgebilled!

Møllerens Datter.

Bag Ellekrattet nede, hvor Møllehjulet gaaer,
Der tjente jeg hos Mølleren i fire Ungdoms Aar;
Paa Stenten jeg om Aftenen satte mig tidt
Og talte med Møllerens Datter da lidt.

Det var som man fra Øinene ind i Hjertet saae,
Jeg kunde hele Natten ligge og tænke derpaa.
Hun deelte mine Sorger, jeg sagde hende Alt,
Men aldrig om min Elskov jeg hende har fortalt.

Men havde hun mig kjær, som jeg hende, her paa Jord,
Da havde hun nok vidst det uden et eneste Ord.
Tidt bad jeg i mit Hjerte: „lad min Elskov forgaae,
Jeg fattige Knøs kan dog aldrig hende faae!"

Hun trykked' mig i Haanden, da jeg var syg og bleg,
Men derved af mit Hjerte ei Kjærligheden veg!
Hun saae saa venlig til mig, hun bad mig være glad,
Og vor Herre og mit Hjerte, de gjorde hvad hun bad.

Jeg følte saadan Drift, saadan Lyst i min Sjæl,
Saa mødtes vi ved Lunden forleden i Qvel,
Da tog hun mig i Haanden og sagde: „er Du der?
Du hilser en Trolovet, min Fæstensring er her!

„Ja, Guld og rige Perler gav mig hans Kjærlighed?
Og Du, Du er den første, der om min Lykke veed!"
Jeg kyssede paa Haanden, men sagde ei et Ord,
Det var som al min Tanke var lagt i sorten Jord.

Om Aft'nen var der Gilde, og jeg var ogsaa med,
Jeg sad ved Siden af dem, paa det fornemste Sted,
Vi klinkede, vi drak, sang Viser ovenpaa; —
Jeg maatte være glad, thi de Alle paa mig saae!

Men Morgenen derefter og hver en Dag der kom,
Saa løb det mig i Hovedet underligt om.
Alt gik mig, som jeg ønsked, det Ene mangled' kun!
De holdt jo Alle af mig, selv Kjæresten og hun!

De trykked' mig i Haanden, de vidste ei min Vee,
De kyssede hinanden, det var stor Lyst at see! —
Da fik jeg saadan Længsel at see mig lidt om,
Jeg pakkede da sammen, ei veed jeg, hvor det kom!

Jeg sagde: „jeg vil see Alverden og dens Lyst!"
Men meente: „jeg vil glemme den Verden i mit Bryst!"
Hun saae paa mig og sagde, o Gud det var saa haardt!
„Vi holde Alle af Dig, hvorfor vil Du da bort?"

Da kom jeg til at græde, men dengang gik det an,
Man græder, naar man skilles, det sagde ogsaa han.
De fulgte mig paa Veien, — da gled jeg paa en Steen,
Det var vor Herres Villie, jeg brød mit ene Been.

Nu ligger jeg i Møllen, hun pleier mig der,
Hver Dag hun kommer til mig og med sin Hjertenskjær;
Til Juli holdes Bryllup. „Kom med", igaar de bad',
„For saa er du helbredet og skal ret være glad!"

Jeg hører Vandet bruse og Hjulene at gaae,
Gud give, jeg derude under Møllehjulet laa!
Der blev jeg bedst helbredet og i mit Hjerte glad,
Og derom var det jo, de to Elskende bad.

Til Henriette.

Er jeg glad, bedrøvet, bange,
I et Selskab eller ene,
Lyde dog om dig alene,
Englepige! mine Sange.
Elskov lærer mig de rette
Toner om min Henriette.

I en Kreds af muntre Venner,
Om et Bord, hvor Bacchus dandser
Mellem Bægre, mens han krandser
Dem med drueblodig' Hænder:
Skal min Muse dig kun flette
Myrthekrandse, Henriette!

Sidder jeg i eensom, stille
Lund, mens Philomeles Toner,
Blandede med Millioner,
Lokke mig til der at spille:
Haanden triller paa den lette
Harpes Strænge: Henriette!

Rækker Døden, Rædslers Konge,
Mod mig sine kolde Hænder —
Og det Hjerte, som nu brænder
For dig, brister ved det tunge
Morderslag — mit Suk i dette
Dieblik er: Henriette!

Flyv, Fugl, flyv.

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Vove,
Nu kommer Natten saa sort,
Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
Dagen den lister sig bort;
Skynd dig nu hjem til din fjedrede Mage,
Til de guulnæbede Smaa;
Men naar i Morgen du kommer tilbage,
Siig mig saa Alt, hvad du saae!

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Bølge,
Stræk dine Vinger nu vel!
Seer du to Elskende, dem skal du følge,
Dybt skal du speide deres Sjæl.
Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
Kjærligheds smigrende Lyst,
Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
Burde jo tolke min Røst.

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Rislen,
Kjærlighed kalder dig hjem;
Sæt dig nu kjønt mellem Løvbuskens Hvislen,
Syng saa din Kjærlighed frem!
Kunde, som du, jeg i Ætheren svømme,
Veed jeg nok, hvor gik min Flugt;
Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Vande,
Langt, langt bort i det Blaa!
Eensom i Skoven ved fjerneste Strande
Seer du min Faure at gaae.
Guulbrune Lokker de flagre i Vinden,
Let er hun, rank som et Ax,
Øiet er sort, og Roser har Kinden,
Ak! du kan kjende hende strax!

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Brusen,
Dybt drager Natten sit Suk!
Træerne hviske med ængstelig Susen,
Hilse Godnat med et Buk!
Har du ei lyttet til mangefold Smerte
Selv hos den fjedrede Flok?
Siig et Godnat til mit bævende Hjerte!
Siig det, du veed det jo nok!

Til Laura.

Naar Lyset flammer rødt i dunkle Stue
Og dunkle Skygger rundt paa Væggen sætter,
Fra Ruden flyver ud den arme Flue,
Saa høit den fine Silkevinger letter.

Den hvirvler sig om Glandsen i en Bue,
Ret aldrig den det søde Skjær forgjetter,
Men Farten mod sin lille Sol den retter,
Indtil den aander ud i heden Lue.

Saa maa jeg mig i Kredse stedse svinge
Rundt om dit Dies englelyse Stjerne,
Skjøndt i mit Bryst det sender Luepile.

Det søde Baal jeg flygtede saa gjerne,
Og dog saa gjerne vil jeg ved det hvile,
Til Graven dækker kold min brændte Vinge.

Paa Fødselsdagen.

Aaret henrandt. Gik det opad,
Eller gik det nedad Bakke?
Har vi høstet, hvad vi vented?
Skal jeg klage eller takke?

Jeg vil takke; thi af Glædens
Fulde Skaal du lod mig drikke,
Og du gav mig bløde Haandtryk,
Søde Kys og omme Blikke.

I dit dybe, rene Hjerte
Har du ladt mig see til Bunden,
Og vor Himmel blaa sig hvælver,
Og hver Taage er forsvunden.

Og jeg føler, jeg kan bære
Livets Aag med opreist Nakke,
Thi jeg veed, at du mig elsker
Ømt og fast — og jeg vil takke.

Min Skat.

Hun er sød,
Hun er blød,
Hun er smal om sit Liv;
Hun er bøielig
Og føielig
Og rank som et Siv.
Hendes Kind
Er saa lind
Og som Rosens saa varm;
Hun er nysselig
Og kysselig
Paa Mund, Haand og Arm.

Ak, hvor net
Og hvor let
Som et svævende Fnug
Kan hun neie sig
Og dreie sig
Paa Foden saa smuk.
Hvor hun stod
Paa sin Fod,
Hvor hun gik og hun sprang,
Var hun nydelig
Og frydelig
Som Fløiternes Klang.

Og saa kjæk
Som en Bæk
Mellem Blomsternes Flok,
Glimter Øiets Blink
Fornøiet, flink
Bag nødbrune Lok.
Hendes Røst
Er min Trøst
Midt i Sorgernes Nat; —
Al den Herlighed
Og Kjærlighed
Er min søde Skat!

Himmelsk Kjærlighed.

Jord og Himmel ere skilt som tvende;
Lad ei daarligt os forvexle dem!
Himlens Lys de gyldne Straaler sende
Ned til Jorden, til vort mørke Hjem.
O, at Jordens Børn da ogsaa vilde
Fæste deres Blik paa Lysets Kilde,
Ikke stirre blindt i Dybet ned!

Kjærlighed! Ved dig jeg klog er vorden!
Nu jeg seer, at ogsaa du er To.
Skjøndt I Begge throne her paa Jorden,
Ei hos Hver de samme Glæder boe.
Paa den Ene Jordens Mørke ruger,
Mens den Anden Himlens Klarhed suger
Og om Himlen minder Jordens Børn.

Ofte, Amor, har mig Arme saaret
Snart din ene, snart din anden Pil,
Dog de Piger, som mit Hjerte kaared,
Brændte kun ved jordisk Elskovs Smil.
Fast til Jorden var min Tanke bunden,
Himmelsk Kjærlighed var aldrig funden
Paa mit Hjertes lange Vandringsvei.

Amor! Lad dig takkes af din Slave;
Nu jeg stirrer ei til Jorden ned:
Du har givet mig din bedste Gave,
Du har lært mig himmelsk Kjærlighed!
Lad mig Elskovs Taarer her dig yde,
Tusind Krandse skal dit Alter pryde,
Og forherlige din Festens Dag.

Elskte! Det var dig, som Guden kaared
Til at vække mig med Englesmiil!
Det var dig, ved hvem saa dybt han saared
Mig med aldrig forhen følte Piil.
Det var dig, o søde Lærerinde!
Som mig himmelsk Elskov først lod finde;
Held mig! thi min Aand er født paany.

Hulde! Skulde du formaae at røre
Med en jordisk Vellyst vel mit Sind?
Paradisets rene Engle støre
Dig i Uskylds hvide Lagen ind.
Samme Lilier, som paa Kinden boe,
De bevare ogsaa Hjertet tro,
Virke som en hellig Talisman.

Lig en Sommerfugl i Solens Luer,
Let du dandser gjennem Livet hen;
Dybt og viist din lyse Aand dog skuer,
Skjøndt elskværdig Letsind pryder den.

Gratien maa friske Blomster vække,
Og en nordisk Mø de Krandse række,
Som hun fletted af en sydlig Urt.

Vee mig, at den korte Tid er svunden,
Som ved munter Spøg blev altfor kort!
Livets Timeglas er snart udrunden,
Livets Glæde flygter hurtig bort.
Maatte jeg den korte Stund da nyde,
Søge dig min Kjærlighed at tyde,
Og belønnes af et kjærligt Smiil!

Thi du Elskte! hvad er Elskov ene,
Naar den mødes ei af Elskovs Fryd?
Mon vel Fuglen sang i Træets Grene,
Hvis dens Mage svared ei dens Lyd?
Kan jeg haabe, at en Gnist du kjendte
Af den Ild, du i mit Indre tændte,
At du bortgik med et Suk for mig?

Søde Haab! O lad min Sjæl dig favne!
Lad mig fast dig knytte til mit Bryst!
Ei skal jeg min Elskte længer savne,
Skjøndt os skiller tvende Rigers Kyst.
Phantasiens Vinger skal mig bære
Didhen, hvor min Aand skal evig være,
Hvor mit Hjerte har sit rette Hjem!

Veed du, hvorfor.

Veed du, hvorfor dit Billed speiler
Sig i min Sjæl saa reent og lyst,
Som i det blanke Hav en Seiler,
Som i en Indsø Landets Kyst?
Veed du, hvorfor din Røst gjenklinger
Saa sødt og hjemligt i mit Sind
Som Landsbyklokken, naar den ringer
En stille Sommeraften ind?

Før vi blev født til Sorg og Gammen,
Til denne Verdens Liv og Død,
Vi leget har som Engle sammen
I Paradisets gyldne Skjød;
Hvor Salighedens Frugter hænge
Sødtstraalende paa Livets Træ,
Der har vi levet sammen længe
Og boet i Morgenskyens Læ.

Hvor Evighedens Bølger slynge
Sig i en Kreds om Herrens Stol,
Hvor Stjernerne hans Lovsang synge,
Klartskinnende fra Pol til Pol,
Paa hine lyse Himmelkyster,
Fristed for hver en salig Aand,
Der har, som Broder og som Søster,
Vi vandret sammen Haand i Haand.

Tidt, naar din Stemme sagtest lyder
Just som den fjerne Klokkeklang,
Frem i min Sjæl et Minde bryder
Om Paradisets Englesang;
Og naar af Veemod mildt forklaret
Jeg seer dit Øies Taareglands,
Er det, som blev der aabenbaret
Mig Glimt af svundne Stjerners Krands.

Da svæver paa min Mund en Tale
Om hine Dages tabte Lyst,
Om Paradisets gyldne Dale,
Om Evighedens Sølverkyst.
Jeg troer, hvis blot jeg kunde finde
Et Ord for hvad jeg dunkelt veed,
Da kunde jeg igjen mig vinde
En Himmel i din Kjærlighed.

Jeg troer, hvis blot jeg kunde give
Hvad dybt jeg føler Navn og Lyd,
Da vilde du, Madonna! blive
Erindret om vor svundne Fryd;
Da vilde du, med milde Blikke,
Din Favn tilsidst mig aabne dog —
Ak jeg maa tie, kan det ikke,
Thi jeg har glemt vor Barndoms Sprog.

Hvad hjælper det.

Hvad hjælper det, din Kind er rød,
Og smilende din Mund?
Hvad hjælper det, din Røst er sød
Som Fuglesang i Lund?
Hvad hjælper det, du er saa smuk,
Saa ung og glad og yndefig,
Naar jeg maa sige med et Suk,
At du er død for mig?

O, var du død, var Øiet slukt,
Og Taushed al din Røst,
Var dine hvide Hænder smukt
Korslagte paa dit Bryst!
Laa du bag Gravens Taarepil,
Forladt, en visnet Rose lig —
Jeg vilde sige med et Smil:
Hun er ei død for mig.

Thi var du død, da var din Grav
Det Sted, hvor til min Trøst
Fjernt over Mindets Taarehav
Jeg øined Himlens Kyst;
Da var mit Liv en Længsel kun,
Da hørte jeg med Fryd engang,
Selv gjennem Dødens blege Mund,
Din Stemmes fjerne Klang.

Men ak, nu er din Læbe rød
Og smilende din Mund,
Dit Øie klart, din Røst saa sød
Som Fuglesang i Lund.
Hvad hjælper det, du er saa smuk,
Saa ung og glad og yndig,
Naar jeg maa sige med et Suk,
At du er død for mig?

Elskeren til sin Elskede.

Ja, vare vi de Fugle smaa,
Ad Skoven til det skulde staae!
Der er ei rart herinde!
En Busk, hvor, ret hinanden nær,
Vi roligt kunde sidde der,
Vi maatte hen at finde!

Var' vi to Blomster, vilde vi,
Men fjernt fra Huse, Vei og Sti,
Staae ved hinandens Side!
At Bladene fra begge To
Henad hinanden vilde groe,
Det kan nu let man vide!

Kun led jeg næppe strax den Skik:
At du, som Fugl, de Kløer fik,
  Og, som en Blomst, de Rødder.
Langt bedre lider jeg dog nu,
At, som en lille Pige, du
  Har to smaa nette Fødder!

Var du min Kone, jeg din Mand,
Eens blev det vel, i hvilket Land
  Vor Hytte kom at stande.
Med os drog Kjærlighed derhen,
Og, naar man ikke savner den,
  Er godt i alle Lande!

Amor triumphans.

Nu lytter! Min Musa synger
Amors Bedrift.
Du Stakkel, hvem Sorgen tynger,
Tankerne skift!
See Aftnen er smuk, og Guden nær!
Han hilser os hist i Stjerneskjær
Og bringer med sig Klynger
Af straalende Seirs-Trophæer.

Som Hyldest ham Ares rakte
Modløs sin Hjelm;
Og ydmyg sin Thyrsus bragte
Bacchus, den Skjelm;
Poseidon, den gamle Graaskæg god,
Beseiret sin Trefork gav til Bod, —
Selv Phøbus Lyren lagde
Som Offer for Amors Fod.

I Himlen er ei hans Lige —
Daarer! og I
Tør vove mod ham at krige?
Hylder ham, thi
Hvad tænker I arme Stakler paa!
Skal ikke Jer Hyldest han forsmaae,
Saa offrer ham, den Rige,
Det Bedste, hvad I formaae!

Thi læg for hans Fod, o Maler,
Pensel, Palet!
Og Du, som fra Scenen taler,
Krandsen ham flet!
Din Pen, o Digter, Du vie ham!
Hver bringe sit Offer uden Bram!
En gammel Gjeld, betaler —
I skylde det Bedste ham!

Sang paa Fjeldet.

I Aftenens Glands mon gløde
Bjergenes Krop,
Og Fuldmaanen hist, den røde,
Hæver sig op;
I Dalen er Alt saa mørkt og tyst,
Sødt Kilderne qvæge Klippens Bryst,
Orangen høit, den søde,
Sig vugger i Træets Top.

Forsigtigt mit Æsel træder
Kløftbroens Brædt,
Til Fodret han alt sig glæder,
Foden er træt;
Han støder sin Røst i Luften hen,
Det skingrer fra Bjerg og Dal igjen;
Han ryster Trensens Kjæder,
Og spidser sit Øre net.

Selv langsomt jeg Foden flytter,
Steil er min Gang;
Mod Fjeldvæggen Haanden jeg støtter,
Stien er trang;
I Viinhaven brænder rødt et Baal,
Der venter mig huldt min Længsels Maal —
Jeg veed jo, hist hun lytter
Og hører nok alt min Sang.

De sortbrune Øine tindre,
Stjernerne lig;
De sige mig: „Hjertets Indre
Brænder for dig!“
Høit lyder Kapellets Klokkeklang,
Da nynner hun fromt sin Aftensang —
Madonna! huldt du lindre
Min Længsel evindelig!

O! Nina, min unge Qvinde!
Liflig og varm!
Snart skal jeg omkring dig vinde
Kraftigt min Arm;
Trygt kysser jeg Læbens Rosenblad,
Som skulde vi aldrig skilles ad —
Og Morgenens Sol skal finde
Os slumrende Barm mod Barm.

Til Madonna.

Hjælp mig, Madonna,
Allerhelligste Mø,
Og vil Du ikke,
Saa hjælp mig at døe!

Hans Blik var en Sol
Til at vaagne ved;
Hans Ord var et Rym
Om Kjærlighed.

Og han stod ved min Dør
Saa kjæk og saa rank,
Og han gav mig en Sølvpil,
Maaneskinsblank;

Og alle de røde Roser,
Som over Gjærdet gaaer,
Lagde han i mit Vindue
Eller vandt om mit Haar.

— Men i Søndags i Vignen,
Ved Fuldmaanens Glands,
Gik han mig forbi
Og tog Nina til Dands;

Han, som aldrig saadsede
De andre Pigers Vei,
Han, som aldrig daudsede
Med Andre end mig!

Hører Du, Madonna
I Kjærternes Glands:
Mig gik han forbi
Og tog hende til Dands!

Da greb jeg min Pil
Med en underlig Lyst,
Jage den vilde jeg
I hans troløse Bryst.

Ja hør mig, Madonna
Med de himmelske Blikke,
Dræbe ham vilde jeg —
Men jeg meente det ikke!

— Nu ligger Pilen
I den dybeste Brønd;
Men her i mit Hjerte
Den brænder iløn.

Tre Gange har jeg
Stængt ham min Dør,
Dog elsker jeg ham
Ligesaa høit som før.

O, send ham endnu
En eneste Gang,
Da veed jeg nok To,
Der vil mødes i Sang;

Da veed jeg nok To,
Der vil kysses iløn,
Som Orangerne kysses
I Løvgangen grøn!

— Saa skal Du faae det Halsbaand,
Jeg har baaret saa tidt,
For dit er saa gammelt
Og det syner saa lidt;

Og alle de røde Roser,
Som over Gjærdet gaaer,
Dem skal jeg bringe Dig
Og slaae om dit Haar!

Ja, søde Madonna
Med de himmelske Blikke,
Hvisk ham i Øret,
At jeg meente det ikke!

O lad dem flagre.

O lad dem flagre, som de vil,
Og vifte let for Vindens Vinge!
Hvorfor med Baand og Fletning tvinge
De rige Lokkers muntre Spil?
See, frit for Vinden Skoven suser,
Frit bølger Korn i Solens Ild,
Og Søens Bølge frit sig kruser, —
O lad dem flagre, som de vil!

Du veed — hvad tidt jeg har dig sagt —
At naar mit Øie, træt og sløvet
Af Livets Armod, faldt bedrøvet
Paa dine Lokkers gyldne Pragt,
Da kom der Ild i Ord og Tanke,
Da flygted Mismod fra mit Blik,
Og varmt mit Hjerte maatte banke
Ved al den Rigdom, som du fik!

Du veed, i disse Lokkers Net
Har tidt min Tanke sig forvildet
Og der, i gyldne Lænker hildet,
Som fangen Fugl sig flagret træt.
I dette Guldhav den neddukked,
Men mangen Tanke, mangen Drøm
Har og, Veninde! blidt sig vugget
Paa dine Lokkers gyldne Strøm.

Om Kind og Skulder, Hals og Bryst
I luftig Dands de let sig gynge,
Og dog med gylden Vægt de tynge —
O disse Lokker er min Lyst!
Til dem vil jeg min Fremtid knytte —
Hvi bøier du dit Hoved bly?
Jeg skimter dog — hvad kan det nytte? —
To Stjerner bag en gylden Sky.

Ja lad dem flagre løst og frit,
Lad Solens Pile rigt forgylde
Den bløde, blonde Rigdomsfylde,
Og Vindens Pust dem vugge frit!
Lad dem den gyldne Frihed nyde,
Og — skjøndt min egen staaer paa Spil —
Skal dog fra mine Læber lyde:
O lad dem flagre, som de vil!

Sommerliv.

1.

I Skoven.

Jeg gik mig i den dunkle Skov
Den Sommerdag saa lang.
Min Hest jeg førte, mens min Hund
Ved Siden af mig sprang.
Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Jeg gik fra Adelveien ud,
Hvor Høien lider brat,
Og skred, med Bøssen om min Ryg,
Imellem Tjørn og Krat.

Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Og alt imens jeg eensom gik,
Jeg traf saa tungt mit Veir.
O Sommertelt, saa høit og svalt,
Hvor er min Hjertenskjær?
Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

2.

I det Frie.

I Skoven vil jeg ikke gaae,
Thi Skoven er saa lummer.
Jeg heller vil paa Marken ud,
Hvor Honningbien brummer.
Mens alle mine Tanker fare vide.

Paa Marken kan jeg blæse frit
I Hornet Toner klare.
Paa Marken kan jeg aande frit
Min Længsel ud, den svare.
Mens alle mine Tanker fare vide.

Saa tankefuld og taus jeg gik
Og skred igjennem Kornet.
En Hare fløi fra Leiet op
Og løb ved Klang af Hornet.
Mens alle mine Tanker foer saa vide.

Min Hund slog an og stod paa Spring;
Paa mig den agted' nøie.
Saa tankefuld og taus jeg gik,
Mit Tarv jeg ændsed' føie.
Mens alle mine Tanker foer saa vide.

O, Rosensblomst paa Liliequist!
Hvor kan jeg Verden agte,
Mens al min Hu kun staaer dertil,
Dit Billed at betragte —
Mens alle mine Tanker fare vide!

3.

Det var saa faurt.

Det var saa faurt under Lindens Løv,
Saa tyst i den Aftenstund.
Jeg sad med Ryggen imod et Træ,
Og Hornet jeg holdt for min Mund,
Udi Skoven.

Mit Horn det klang over Skoven ud,
Jeg selv var i Hu saa mod.
Hvert Blad paa Træerne skjalv derved,
Og Blomsterne bøiede stod.
Udi Skoven.

Lidt fra mig sprang der en fremmed Fugl
Og hopped' fra Green til Green.
Dens Fjedre vare med isprængt Guld,
Og røde saa vare dens Been.
Udi Skoven.

Min Hund, der tygged' det vaade Græs
Med Snuden mod Jorden ned,
Sprang op saa munter, med Halsen frem,
Og logred' og iled' afsted.
Udi Skoven.

Jeg mærked' vel paa den liden Fugl,
Jeg fløitende nærved stod,
Jeg mærked' alt paa min muntre Hund,
Mig dennegang Lykken var god.
Udi Skoven.

Men mest jeg mærked' det paa mig selv,
Paa Hjertet, der slog saa glad,
At hun, jeg tænker paa Nat og Dag,
Kom gaaende der, hvor jeg sad.
Udi Skoven.

4.

Mødet.

Min Hjertenskjær igaar jeg saae,
Med Fjedre smaa,
Med Fjedre smaa om Hatten blaa,
Iblandt en Jomfruskare.
Jeg kom just fra den grønne Lund,
Med Hest og Hund,
Med Hest og Hund den Aftenstund,
Og alle Fugle sang, sang
Med Stemmer, saa søde og saa klare.

Den Lærke sig fra Kornet stjal,
Den Nattergal,
Den Nattergal fra Skoven sval,
Og sang til hendes Ære.
Og under en saa sød Musik
I troer, jeg gik,
I troer, jeg gik forbi med Nik —
O nei, o nei, jeg sang, sang
For hende min Længsel, min Begjære.

Jeg gik mig ud en Sommerdag

Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre
Fuglesang, som Hjertet monne røre,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Den allermindste Fugl af dem, der vare,
Sang fra Træet ned i Toner klare,
I de dybe Dale
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang: „Mens Ungersvenden gaaer saa ene,
„Længes En imellem Løv og Grene,
„I de dybe Dale,
„Blandt de Nattergale,
„Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

„Hen under Løvet gaae de lune Vinde.
„Der du skal din Hjertenskjære finde,
„I de dybe Dale,
„Blandt de Nattergale,
„Blandt de andre Fugle smaa, som tale."

Hav Tak, du lille Fugl, for du har sjunget!
Ellers var mit Bryst af Længsel sprunget,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Hav Tak, du lille Fugl, der sang med Ære,
Stillede min Længsel og Begjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Af større Vee kan Verden ikke trænges,
End at skilles, naar man saare længes,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

En større Fryd kan Verden ikke bære,
End at samles med sin Hjertenskjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

— Da nu min Hjertenskjæreste var funden,
Sang og blomstrede det rundt i Lunden,
Baade dybe Dale,
Og de Nattergale,
Og de andre Fugle smaa, som tale.

Det første Møde.

Det var en Helligdag i Vaaren,
Af Venskab, i en Kreds af Faa,
Til Fryd i Lundens Favn udkaaren,
Imellem lutter glade Smaa,
Som i en blomsterbroget Stimmel
Fordoblede Naturens Vrimmel —
Da første Gang jeg Nanna saae.

Det var dybt inde, midt i Skoven,
Da Nattergalens Veemodssang
Til sagte Skvulp af Kildevoven
Igjennem Maiens Skygger klang,
Mens Aftenrødens Rosenflammer
Omflagrede de stille Stammer —
Jeg hørte hende første Gang.

Det var, da Solen var nedrunden,
Og Maanen stille hæved sig,
Og Stjerner blinked ned i Lunden,
Som Englesmil fra Himmerig,
Mens Hvælvingen deroppe blaaned,
Og Jorden taus i Andagt daaned —
Da første Gang hun saae paa mig.

Men hvad var hver en Blomsterstængel,
Paa hvilken Duggens Perle faldt,
Hvad var hver lille Vaarens Engel,
Hvad var Naturens Skjønheds=Alt —
Hvad var hvert Træk, deri sig maled',
Hvad var selv Solen, da den daled' —
Mod hendes himmelske Gestalt?

Hvad var vel Bækkens sagte Rinden,
Hvert Suus og Vift i Skov og Vang,
Hver Vingelyd af Vestenvinden,
Der sig igjennem Luften svang,
Og, dybt i Ecchotempelsalen,
Det første Slag af Nattergalen —
Mod hendes Stemmes søde Klang?

Og hvad var Aftnens gyldne Pile,
Da Dagens Gud til Hvile gik —
Og hvad var alle Maanens Smile,
Da Natten Livets Scepter fik —
Hvad var selv Blikket i det Høie
Fra hver en Seraphs Himmeløie —
Mod hendes Öies Himmelblik?

Violinspilleren ved Kilden.

Saa maaneklar og stille
Laa Natten over Eng;
Jeg satte mig ved en Kilde
Og stemte der min Stræng;
I Skovens Skjød
Dens Tone lød
Og vakte Hjorten vilde,
Som laa paa Blomsterseng.

Du Skovens lette Dandser
Med ranke Hals og Been,
Stryg Duggen af dit Pantser,
Iil over Busk og Steen!
O, spring afsted,
Tag Budskab med
Til hende, som sig krandser
Med Skjønheds Rosengreen.

Du lille Fisk, som sover
Paa Kildens klare Bund,
Stig op i dine Vover,
Vaagn op nu af dit Blund
Og svøm afsted,
Tag Budskab med
Og siig, hvad ei jeg vover
At sige med min Mund.

Du spæde Fugl, du smukke,
Som ligger luunt og blødt
Høit i din lille Bugge
Og sover tæt og sødt;
  Vaagn op og stræk
  Din Vinge kjæk, —
Snart har ved mine Sukke
Mit Hjerte sig forblødt.

Du Muus, som trygt kan bygge
Dybt under Egens Rod,
Kom frem i Nattens Skygge
Alt paa din spæde Fod!
  O, løb afsted,
  Tag Budskab med
Og for mit Hjertes Lykke
Vov selv dit unge Blod.

Forlad de dunkle Gange,
Du blanke, sorte Snog,
Og lyt til mine Sange, —
Du er jo snild og klog;
  Kryb snel og svai
  Paa hendes Vei,
Som aner ei, hvor bange
For hende Hjertet slog.

Du lette Sky, du hvide,
Som paa det stille Blaae
Saa sagtelig mon skride
Med Maanens Sølvbræm paa:
  O, iil, fortæl,
  At her i Qvæld
Du saae min Taare glide
Som dine Perler smaa!

Og ved min Fedels Tone
Hiint hemmelige Ord,
Som skal min Qval forsone,
Med Suk jeg dem betroer;
  Og Musen løb,
  Og Snogen krøb,
Og over Egens Krone
Guldvinget Fuglen foer.

Den Fisk i blanke Brimmel,
Den Hjort blandt sine Lam,
Den Sky paa Nattens Himmel
Mit stærke Ord fornam;
  Og Hjorten sprang,
  Og Skyen svang
Sig bort, og fra sin Stimmel
Den Skjælbedækte svam.

Der sad jeg, taus, alene, —
Jeg hørte Hjertets Slag;
Bag fjerne Fjeldes Stene
Sank Maanen bleg og svag;
Og, som den veg,
Frem Solen steg,
Og fra de grønne Grene
Mig vinked Haabets Flag.

Til Storken.

Hør, du gamle Stork, der stalker
Gravitetisk om i Mosen
Med de røde Hoser paa,
Du, som med Ægyptens Præster
Har ført lærde Diskussioner,
Indtil Du blev lærd som Faa!

Du, som er en Skræk for Frøer
Og en Rædsel for det Kryb, som
Aldrig Dagens Lys fik seet!
Du, for hvem den danske Bonde
Iblandt alle Tobeens-Væsner
Har den største Pietet!

Snogedræber, Frøfordærver,
Pyramidetopbestiger,
Kloge, underlige Fugl!
Hør min Længsel, hør min Klage
Og giv Svar, ifald du kan det,
Fra de grønne Piles Skjul.

Og ifald det Svar, du bringer,
Er mit Hjertes Attraa gunstigt,
Hæv da Vingen høit til Flugt,
Men hvis ikke, kan du gjerne
Blive der, hvor Elle krandse
Søens sivbevoxte Bugt.

Hvad jeg ønsker, er just ikke
Flere Søstre, flere Brødre;
Vi er otte, det er nok.
Og jeg frygter, du faaer Utak,
Hvis du bringer Hr. Pastoren
Tillæg til hans Børneflok.

Og, som ugift, nok du aner,
At det stred mod Etiketten,
Hvis du bragte mig den Smaa;
Thi mit Renommee, mit Rygte,
Det er Ting, som vist du indseer,
Man ei nok kan passe paa.

Og desuden vil jeg ærligt
Skrifte dig min sande Mening,
Skjøndt du vist vil holde Huus:
Tanken blot om Barnejammer,
Buggesang og Snak af Ammer
Reent mig gjøre kan confus.

Hvis du træffer paa din Reise
Ret en ung og livsglad Pige,
Varm i Tanke, reen i Sind,
En, hvis unge Hjerte higer
Mod et Maal, hun selv ei kjender,
List dig da til hende ind!

Siig da hende, at du kjender
En, der længes, En, der higer,
Vær min Talsmand, vær min Tolk!
Men husk paa, Halvafrikaner,
At jeg ønsker ei Bekjendtskab
Med Ægyptens brune Folk! —

Hvad er det? Den tager Tilløb,
Majestætisk hen den svæver
Over Søens stille Vand!
Som en Pil den Luften skærer, —
Nu den standser, ned den daler
Bag de fjerne Skoves Rand.

Og hvor sælsomt, — ned den daler
Netop der, hvor hendes Bolig
Staaer ved Søens blanke Glar.
Vel, saa vil jeg friste Lykken!
Jeg vil vove det og haabe
Paa et mildt og gunstigt Svar.

Ja, — og gunstigt maa det blive;
Storken vil mig bringe Lykke. —
Kloge, underlige Fugl,
Naar til næste Aar du kommer,
Skal du see to Fugle bygge
Rede her bag Løvets Skjul.

Frygt da ei for Etikette,
Ei for Renommee og Rygte!
Bring kun Gaven til vort Huus!
Du skal see, trods Barnejammer,
Buggesang og Snak af Ammer,
Bliver jeg dog ei consus.

Fuglesang.

Ved en Fuglekræmmers levende,
Tæt myldrende Bod

Heel tankefuld jeg standsed
Forleden Dag min Fod
Og saae paa de smaa Stakler,
Der hang paa Væg i Buur
Og drømte eller qviddred
Om den vilde, frie Natur.

Der glimred nu en Stillids,
Der hopped nu en Stær,
To Turtelduer sukkede
Hinanden saa nær;
Hist sang en lille Lærke
Paa det fattige Grønt
Sin ungdommelige Trille
Vemodigt, men kjønt.

Saa fløited der en Dompap,
Mens Nattergalen slog,
Saa Irisfens Hvirvel
Mit Hjerte til sig drog;
Thi Guden, som mig naadigt
Har lært en Cither slaae,
Gav ogsaa, at mit Øre
Kan Fugles Sprog forstaae.

Med Eet blev der saa stille —
En Drossel slog til Lyd;

Han sang om sine Skove,
Om sin Frihedsl tabte Fryd,
Om røde Bær, om Blomster,
Om Solskin og om Sky'r,
Og fortalte saa de Andre
Sit sidste Eventyr.

„Jeg sad i Fruens Bøge
I det lislige Fyen,
Mens Aftenklokken sendte
Sin Hilsen hid fra Byen;
Om Stammen, hvor jeg gynged',
Tæt Vedbenden krøb;
Ved Roden med Rislen
Klart Møllebækken løb.

Da vandred ind i Lunden
Med langsomt Fjed en Mand;
Han standsed' just og satte sig
Ved Bækkens grønne Rand.
Jeg saae det nu saa tydeligt,
Han havde det ei godt;
Hans Kinder vare blege,
Hans Øie det var vaadt.

Og frem han drog af Barmen
Saa fint et lille Blad.

Det læste han andægtig,
Ret som en Bøn han bad;
Han trykkede det heftigt
Til sin brændende Mund
Og kasted' sig i Græsset
Og græd af Hjertensgrund.

Jeg vidste, hvad ham smerted,
Jeg kjendte grant dets Navn;
Saaledes kan kun grædes
Ved den Elskedes Savn.
Saa nærmed' jeg mig sagte
Fra Qvist og til Qvist
Og sang, saa trøst jeg kunde,
Med Lempe og med List:

O, græd du kun din Taare,
Mens den lindrer dit Bryst!
O, send kun dine Sukke
Til den fjerne, fjerne Kyst!
Men lyt dog til mit Varsel
Og tro dog paa min Trøst:
Din Smerte skal sig vende
Til den saligste Lyst.

Hvad aldrig du ret værdigt
Kan lovprise ved din Sang,

Hvad ikke du tør ane,
Det venter dig engang!
Hvad Yndigt og hvad Elskeligt
Et Hjerte ønske kan,
Det vorde skal dit Eie,
Du lyksalige Mand! —

Da hæved han sit Øie, —
Men gjennem Taarens Daab
Jeg syntes dog, jeg skimted'
Et lille Glimt af Haab;
Og glad og qvik jeg svang mig
Over Land, over Sø,
Thi, ak! min Længsel stunded'
Til Sjellands rige Ø.

Jeg fløi til Dyrehaven,
Jeg fløi til Gyldenlund,
Jeg troede, der mig vented'
Min høitelskede Hun.
Da fløited' det — da lokked' det —
Da voved' jeg mig nær,
Og saa blev jeg da fangen,
Saa jeg nu sidder her!"

Han taug; — men for Propheten
Jeg Løsepengen gav

Og aabned' ret med Vellyst
Den Levendes Grav.
Et Øieblik paa Haanden mig
Han sang sit: „Tak! Farvel!"
Og foer saa glad mod Himlen
Som en frifunden Sjæl.

Serenader.

Første Samling.

1.

Hvormange Hilsener jeg til dig sender,
Hvormange Bønner for dit Vel opstige,
Hvormange Tanker jeg til dig henvender,
Det mægter ingen Tunge at udsige.

Saamange Blomster fødes ei i Østen,
Saamange gyldne Korn har ikke Vesten,
Saamange Druer modnes ei i Høsten,
Saamange Løv har ei Novemberblæsten!

Alt vexler: du bli'er heller ei den Samme,
Thi af hver Aarstid du en Skjønhed arver, —
I Rom og Florents Malerne sig skamme,
Fordi de til din Skjønhed mangle Farver.

2.

Med hundred gyldne Lænker dette Hjerte
Til dit er bundet fast paa alle Kanter;
Hver Lænke holder fast i Lyst og Smerte,
Og Laasen smedet er af Diamanter.

Ei Nogen løse kan de stærke Lænker
Og Ingen mægter denne Laas at bryde, —
Og dog jeg veed, at fattig man mig tænker!
Som om paa Fattigdom det kunde tyde

At hundred gyldne Lænker dette Hjerte
Til dit har bundet fast paa alle Kanter,
At alle holde fast i Lyst og Smerte,
Og Laasen smedet er af Diamanter!

3.

Meer smuk og frisk du er end Pommerantsen,
Meer reen din Sjæl end Vandet i Fontainen,
Meer straalende dit Blik end Paafuglglandsen
Og Guldets Blink paa Vingen af Phalænen.

Der, hvor din lette Fod paa Jorden træder,
Af Salighed hvert lille Græsstraa bæver,
I friskest Foraarsgrønt sig Pinien klæder,
Og Fuglesangen sig mod Himlen hæver.

Lyksalig den, der skal engang dig eie,
En himmelsk Perle han for Livet finder!
Lyksalig den, der skal engang dig eie,
Paa Jorden alt han Paradiset vinder!

Anden Samling.

1.

Din Kind er rød som Negliken, din Mund
Er frisk som en Granatblomst, der udspringer;
Som Perlerne paa Havets dybe Bund
Er hvert et Ord, der fra din Læbe klinger;
Dit Haar er dunkelt som den stride Flod,
Dit Øie lyser som en Altarkjerte;
Saa let som Fnugget er din lille Fod, —
Men ak! som Pinieæblet er dit Hjerte.

Af hundred Kjerner Piniens Frugt bestaaer;
Hver enkelt gjemmer Sødhed i sit Indre,
Og alle klynge i den unge Vaar
Sig sammen tæt, de større med de mindre.
Som den har og dit Hjerte hundred Rum;
Hvert enkelt gjemmer paa en Elskers Billed,
Og lige mild du er og lige grum
Mod alle dem, der i dit Net sig hilded.

Hvad nytter det mig, Cecca, at din Mund
Er frisk som en Granatblomst, der udspringer,
At som en Perleskat fra Havets Bund
Er hvert et Ord, der fra din Læbe klinger,
At Haaret bølger som den dunkle Flod,
At Øiet lyser som en Altarkjerte,
At let som Fnugget er din lille Fod,
Naar ak! som Piniecæblet er dit Hjerte!

2.

Du tænker kun paa Pynt og Stads og Tant,
Fra Sol staaer op og til Ave Maria,
Paa Flor og Silketøier fra Levant,
Paa Blonder fra Neapel og — ei sandt? —
Paa store Ørenringe fra Foria.

Siig, kom den Tanke aldrig i dit Sind
At see dig selv som Hustru, brav og kjærlig,
At pusle om i Huset, ud og ind,
Travl som en Bi og munter som en Hind,
Og syntes dig en saadan Lod ei herlig?

Og har du aldrig end ret hjerteglad
Tænkt paa dit eget Huus og alt det Skjønne,
Det rumme skal i Kiste, Kruus og Fad,
Mens i din Forstu' Rollinger i Rad
Sig flokke tæt som Ærter i en Bønne?

O hvilket Liv! -- men naar du glad i Hu
Har tænkt paa Sligt, som jeg jo nok kan vide,
Siig, har i al den Herlighed ei du
Bestandig savnet Noget dog endnu, —
Og saae du aldrig mig da ved din Side?

3.

At du er født i Marts, jeg holdt for vist,
Thi lunefuld du er, og fuld af List
Du piner baade tidlig mig og silde;
Snart skinner Solen, snart er Himlen graa,
Saa regner det, saa er den atter blaa, —
O Cecca! lunefuld du er som Faa,
Og den, der troer paa dig, han handler ilde!

At du er født i Marts, det veed jeg nu,
Thi hexe kan du, saa det er en Gru,
Det har jeg selv for nylig følt og sandet.
Jeg vilde flye den Vigne, hvor du boer —
O mere Kamp det kosted', end du troer!
Jeg svoer — da saae paa Veien jeg dit Spor,
Et Aftryk af din lille Fod i Sandet.

Nei, ingen Anden har en saadan Fod!
Det bløde Sand, som nylig den forlod,

End gjemte troligt paa dens skjønne Billed;
Og da jeg ret saae til, stod strax derved
I Sandet støbt et andet, tredie Fjed,
Og fleer og fleer, som Blomster i et Bed, —
Og atter mine Sandser sig forvilded.

Saadan har du forhexet mig mit Blod,
At blot et Spor, et Aftryk af din Fod
Mig fængsler meer end alle Blomsterklynger;
Og til din Dør de alle førte hen!
Jeg vilde bort, jeg vilde flye igjen,
Men som forhexet drog de mig derhen, —
Og see, nu staaer jeg atter her og synger!

4.

Jeg husker nok i Søndags, da du kom
Fra Messen og om Kirkehjørnet bøied;
For mig det var, som om jeg fik min Dom,
Thi da du saae mig, strax du nedslog Øiet.
Du trak dit Tørklæd sammen om din Kind
Og bandt det hurtigt fastere om Hagen,
Som frygted du den lette Morgenvind, —
Du vilde ikke see mig, det var Sagen.

Imorges gik dit Vindue jeg forbi;
Det aabent stod, og bag de grønne Ranker
Jeg saae dig selv, og du mig hørte, thi
Mit Fodtrin vakte dig af dine Tanker.
Jeg sendte dig mit Suk: du veed min Nød,
At jeg er arm og kan ei Andet skikke!
Jeg sendte dig mit Suk, din Kind blev rød, —
Og dog du lod, som hørte du det ikke.

Du vil ei meer mig see! du vil ei meer
Mig høre, godt! det skal du ikke heller!
Snart Præsterne med Olien du seer;
Den lille Klokke dig min Død fortæller;
Saa skal du aldrig meer mig høre, see,
Saa faar jeg Fred engang, saa ender Pinen, —
Og naar min Grav du seer, saa spøg og lee,
Dands Tarantellen og slaa Tambourinen!

5.

Min gamle Moder spørger mig hver Dag:
„Hvad fattes dig, Giusepp'? du bliver mager,
Din Kind er bleg, og tungt dit Aandedrag,
Men aldrig hører jeg, at du dig klager."

Ja jeg er syg; jeg føler, hun har Ret.
Mit Liv er tomt for mig og uden Ynde:
Jeg ligner En, der Alt er bleven træt,
Just som sin Vandring ret han skal begynde.

Min Dag er uden Sol og Lys, min Nat
Er stjerneløs, af Uveirsskyer omleiret,
Jeg selv staaer ene, fattig og forladt,
Et stakkels Straa, hvis Blomst er længst henveiret.

Hver Nat jeg staaer og synger ved din Dør,
Og Natten gaaer; jeg hører Kirkeuhret
Slaae Eet, slaae To, slaae Tre, men nu som før
Bestandig bli'er dit Vindue tilmuret.

Til dette Vindue med trofast Sind
En Stige bygger jeg af mine Sange,
Men Vinden vifter bort de lette Trin,
Som jeg har bygget op i Nætter lange —

Og aldrig — frygter jeg — derop den naaer.
O hvor forbander jeg den Mand, hvis Hænder
Har bygget Vinduet i din Faders Gaard
Saa høit, at aldrig dette Arbeid ender.

Det aabner sig! Madonna, seer jeg ret!
Det er dit Smil og dine sorte Blikke,
Du kaster ned en duftende Bouquet —
Er det en Drøm, et Blændværk, eller ikke?

Du hilser mildt mig med din lille Haand!
O nu skal ingen Sorg mig mere trykke,
Thi dette lille grønne Silkebaand
Om Blomsterne bebuder mig min Lykke.

Om Dagen jeg søger dig fjern og nær.

Om Dagen jeg søger dig fjern og nær,
Mens du flygter for mig,
Og Ønskerne vanke snart hist, snart her
For at fange dig.

Om Dagen jeg gaaer som en levende Drøm,
Saa sørgende mat,
Og Lyset mig synes en dunkel Strøm,
Saa sort som Nat.

Om Natten jeg sørger og drømmer ei meer,
Da skuer jeg dig,
Mens Maanen glimter, og Stjernen seer
Fra Himlen til mig.

Du kommer og sætter dig elskovsvarm
Paa mit Leie ned,
Du favner og trykker mig til din Barm
Og smiler derved.

Jeg vaagner og studser og skuer dig grant,
„O Elskede, bliv!"
Og alle de Ord, som du talte, som svandt,
De vaagne til Liv.

Og alle de Kysse, der hvirvledes hen
I den dunkle Grav,
De stige, som Aander nu op igjen
Af Nattens Hav.

Og alle de Glæder, du deelte med mig,
Sig samle paany,
Og alle de Taarer, jeg fældte for dig,
For dit Kys bortflye!

Det første Kys.

Det første Kys — hvad løser Hjertets Tvivl,
Som dette Pant, af Kjærlighed opfunden?
Dets Ydre funkler reent af Amors Smil,
Og Psyches Længsel ligger gjemt paa Bunden.
Al Sjælens Ømhed svæver da paa Munden,
Al Hjertets Varme vaagner da med Il —
Alt vækkes da — det Bedste og det Største;
Thi hvad har Magt i Livet, som det Første?

Den første Barndom og de første Minder,
De første Toner af vort Hjertes Røst,
Det første Haab, som meer og meer forsvinder
Med Sjælens Gjenklang af dens første Lyst,

De første Taarer over Barnets Kinder,
Den første Lærdom i dets unge Bryst —
Kort: alt det Første er vort Hjertes Lindring,
Det første Kys dets yndigste Erindring!

Den Tillidsfulde.

Den, som er uden Synd og Last
Og føler Elskovs Lyst,
Han drager ei mod Ondskabs Vold
Mistvivlende, med Sværd og Skjold;
Til Gud sin Lid han sætter fast
Og har et roligt Bryst.

Om han er i et Paradis
Med blomsterkjøle Bad,
Om han er i en Ørk af Sand,
Hvor ei der er en Draabe Vand,
Om han er paa et Fjeld af Is,
Er han dog lige glad.

Jeg gik i Morgenrødens Skjær
Engang i dunkle Skov;

De kjælne Nattergale slog,
Min Mandoline frem jeg tog
Og sang min Amaryllis Lov,
Hun, som er mig saa kjær.

Da sprang en Ulv saa græsselig
Og stor fra Træets Rod;
Jeg frygted ikke for at doe,
Men tænkte paa min elskte Mø,
Som vilde lede efter mig
Og finde kun mit Blod!

En Taare mig i Øiet kom,
Den trilled paa min Kind.
Da standsed Ulven, saae paa mig
Og logred venligt, dreied sig
Og vendte ganske skamfuld om
Og jog i Skoven ind.

O sæt mig hen, hvor ingen Sol
Kan trylle Blomster frem,
Hvor ingen klare Bølger lee,
Hvor alt er stift af Is og Snee;
Giv mig den kolde, hvide Pol
Til et bestandigt Hjem.

Og sæt mig i en nøgen Ørk
Midt hen i Flyvesand,
Hvor Jorden brister tør og hed,
Hvor Straalen falder lodret ned,
Hvor ingen Myrthe, venlig mørk,
Mig svalt beskygge kan;

Jeg trodser Straalens stærke Pil,
Ei Isen naar mit Bryst.
Et Eden blier mig hvert et Sted,
Naar kun jeg har min Pige med —
Min Pige med det søde Smil
Og med den søde Røst.

Rosen.

Saa dugbesprængte staae de Roser her;
De røde Kalke lukt i Skyggen smile,
Mens Sølvermaanens kolde Straaler ile
Og blande sig med deres Purpurskjær.

De dufte mellem skyggefulde Træer,
I dem forgifter Eros sine Pile;
De blusse deiligt i en salig Hvile,
Og selv i Søvne trylle de jo hver.

Men dog i Lundens lykkelige Bolig,
Her under disse sorte, svale Tage,
En Rose slumrer, endnu mere skjøn.

Sov, hulde Rosenknop, sov sødt og roligt!
At turde mit Sovvel et Kys ledsage,
Da var jeg Nattens lykkeligste Søn!

Dampskibet „Løven“.

Farvel! det stærke Dyr skal ud at svømme,
Sort stiger Dampen af dets Næsebor,
Og disse Dampe ligne mine Drømme,
Og Farven stemmer med hvad i mig boer:
Saa skummelsort som den er hver min Tanke,
Thi Dyret bærer bort min Helligdom —
Den seiler fra mig paa den lette Planke,
Og for min Sjæl staaer hele Verden tom.

Mit stakkels Bryst er Urnen lig, der gjemmer
En Haandfuld Aske af et fordums Liv;
Derinde lyde Skrig og vilde Stemmer,
I Asken selv er Gjæring end og Kiv.

Jeg selv, mit bedste Jeg i Urnen ligger
Som vandkoldt Lig midt i min Ungdoms Aar;
Jeg bærer Urnen rundt omkring som Tigger,
Jeg, som engang besad saa rig en Vaar!

Jeg bærer paa min egen Mumie, smykker
Med Blomster, pynter ud det kolde Lig,
Og sætter ned mig under Granens Skygger
Og skriver lange Vers, jeg over mig;
Hver enkelt Linie dannes af en Taare,
Hvert Ord af Sorg, hvert Bogstav af et Suk —
Ja, husk, at Sangen skrives ved en Baare,
Mørk skal den være kun, men ikke smuk.

— O du, som hist paa Skibet herfra seiler,
Har jeg for sidste Gang inat dig seet?
Det Øie, hvor sig hellig Troskab speiler,
Hvor Kjærligheden før har til mig leet,
Det Blik, det skjønneste blandt mine Minder,
Den Sol, som her i Liv var mest mig kjær,
Er den en Stjerne vorden, som forsvinder
Bag denne kolde Morgenrødes Skjær!

Jeg har dig elsket, hvad de saa end sige,
Saa høit som dette Hjerte elske kan;
Hvor du var, der var og mit Himmerige,
Var mit forjettede, tilbedte Land.

Der gik en Straale fra din lyse Pande,
Som spredte Klarhed i mit mørke Sind,
Og lig et Solblik paa de græske Strande
Skjalv Smilet paa din foraarsfriske Kind.

— Dyrt maa den alvorsfulde Skjald betale
De smukke Fløitetoner af sin Luth;
Den, som skal trolig Andres Sorrig male,
Har sjelden selv et glædeligt Minut.
Der være maa et Jordskjælv i hans Indre,
En Ørken, sandet, gold, umaalelig,
Et Himmelstrøg, hvor ingen Stjerner tindre,
Og Vanvidshyl som Leopardens Skrig.

I Smerte født og kun til Smerte baaren
Har hans Natur slaaet Rod i Smertens Grund;
Igjennem Hjertet sidder stukket Kaarden,
Derfor staaer Kaarden atter af hans Mund;
Hans Bryst er en Ruin, hvor Jevndøgnsstormen
Udsynger mørk sin dybe Melodi;
Han selv tilhører Lidenskab, til Formen
I Gruset styrter, Aanden vorder fri.

— — Min Aand besøger de forsvundne Dage!
I Skoven vandre vi; det grønne Blad
Af Vinden viftes fremad og tilbage,
Forfrisket nys af Morgenduggens Bad;

Fordybet i os selv vi vandre, Ingen
Forstyrrer os; vi træffe Hindens Spor;
Beklemt jeg sætter paa din Finger Ringen —
Den smutter bort, ak see! den faldt paa Jord. — —

— Farvel! o gid jeg var den hvide Maage,
Som med de vilde Omsving og med Skrig
Forfølger Skibet gjennem Morgnens Taage
Og fæster sine stive Blik paa dig!
Jeg vilde da paa Masten taus mig sætte
Og faae Kaptainen med sin Bøsse frem,
— Et Knald — og rask med Vingeslag saa lette
Min Aand da henfløi til et ukjendt Hjem.

Farvel! naar du i fjerne Skove vandrer,
Og Løvet rasler, Droslen tier stil,
Og Skyen sig fra hvid til sort forandrer
Og derpaa faaer et brandrødt Farvespil,
Og nær dig da et Luftsuk sært forøger
Den Veemod, som fordølges i dit Sind, —
Min Aand det er, som tro dig da besøger,
Mit Aandepust omsvæver da din Kind —

Min Aand det er da, eller og min Tanke,
Som hyller sig i Aftenvindens Suk
Og bryder drømmende hver jordisk Skranke
Og søger dig igjennem klamme Dugg.

Hos mig vil ikke mine Tanker være,
De træde synligt af min Pande frem
Og hylde trofast end den gamle Lære:
Hvor du er, der er deres rette Hjem.

— „Farvel! jeg reiser blot jo for i Vinter,"
Saaledes lød jo før dit Afskedsord,
„Naar Vaaren kalder fine Hyacinther
Og fine Crocus frem af sorten Jord,
Naar Viben søger sig en pløiet Ager,
Og Sneppen iilsom tyer mod Norden hen,
Da kommer ogsaa jeg; min Længsel drager
Paa Løvens Ryg mig atter til min Ven."

Saa reis! men jeg vil i min Stue pleie
Et Crocusflor og smukke Blomsterløg,
Og naar saa Blomsten opstaaer af sit Leie,
Og Fuglen kommer fra de fjerne Strøg,
Da vil jeg selv gaae didhen, hvor min Tanke
Er forudilet, synge Vibens Priis,
Med Inderlighed klappe Løvens Manke
Og takke Ham, der smelted Snee og Is.

Tolv Sonetter.

1.

At ret jeg lever skylder dig jeg kun,
Af alle Mennesker kun dig alene!
Før i min Tanke boede jeg saa ene
Som en Delphin paa Dybets stille Bund.
Da hørte jeg din Røst en Aftenstund,
Da Stilhed syntes Havet at forstene,
Og Røsten lokked mig med Toner rene
Paa Bølgefladen op, saa stor og rund.
Din Stemme klang for mig i Luftens Sale,
For Livet klart i Toner frem at stille,
Og gjennem dine Ord blev Verden min.
O, vedbliv altid saa til mig at tale!
Du er min Sanger, som jeg hører spille,
Jeg er din tro, din lyttende Delphin!

2.

Tidt naar jeg her gaaer om i Havens Gange,
Hvor hvert et Træ staaer smykt paa Sommerviis,
Hvor hver en Morgen til Vorherres Priis
Sig hæve høit de glade Fuglesange;
Tidt Tanken da paa dig mig ta'er tilfange;
Det er mig, som jeg gik i Paradis,
Alting er saa complet, at til Forlis
Af Herligheden selv jeg har en Slange.

Og Slangen er den Lyst, som vil mig friste
Med Løftet, at tilbunds jeg skal dig kjende,
Hvis op for mig dit svundne Liv du lukked —
Siig, skulde vel mit Paradis jeg miste,
Og skulde vel min Herlighed faae Ende,
Hvis Frugt af dette Kundskabstræ jeg plukked?

3.

Jeg drømte — hvor kan Drømme dog bedrage!
Saa levende blev mig i Drøm fremstilt,
At Alting var som fordum dødt og mildt,
Dit Navn var slettet ud af mine Dage.
Dybt følte jeg en Tomhed mig betage,
Som var et Kar jeg, ved sit Indhold skilt,
Som om den kostelige Viin var spildt,
Og jeg, det tørre Træ, kun var tilbage.
Da vaagnede jeg op — omkring jeg skued;
Den unge Dag dit Billed strax forgyldte,
Og i sin Skjønhed for min Sjæl det lued!
Med eet det tørre Kar igjen sig fyldte!
Op til mit Hjerte steg i fulde Bølger
Den Strøm af Fryd, der i dit Navn sig dølger.

4.

Her sidder jeg og skriver. Det er silde,
Bag Horizonten ned er Solen dukket,
Og Blad og Busk, af Vinden sagte vugged,
Med Nattens tætte Slør snart dækkes ville.

Men standset er den hele Vellugts-Kilde,
Thi hvert et Blomsterbæger har sig lukket,
Og hver en Plante har sit Hoved bukket,
Og ikkun Natviolen dufter stille.
Engang, min Adam! naar vor Dag er runden,
Naar Verdens Herlighed og Glands er svunden,
Og Livet staaer for os som Aftensolen:
Da skal endnu en Drøm vor Sjæl bevæge,
Da skal vor Kjærlighed endnu os qvæge,
Og sende os sin Duft som Natviolen.

5.

Min Grund for kort at skrive vil du høre.
Jeg kunde svare dig, at lange Breve
Tidt Lysten til at læse dem fordreve;
Men her en anden Grund jeg vil anføre:
Saae du Familier ud i Skoven kjøre?
De smaa Børn, som vil ogsaa gjerne leve,
Men som i Husets Dør tilbage bleve,
Med Bøn da søge Moderen at røre:
O, lad os op i Vognen blive baarne!
O, tag os med! — Mama til Svar da giver:
I er endnu for smaa og for uvorne.
Saadan af Tanke-Puslinger jeg plages;
Enhver vil med, hvergang til dig jeg skriver,
Men de maae voxe — de maae først opdrages.

6.

Siig mig, om sig min Tanke har forvildet
Ved Løsning af det store Spørgsmaal her:
Hvi har af alle dem, der kom os nær,
Vort Hjerte allerøverst Een just stillet?
Og hvorfor bli'er vort Blik af Glands ei hildet?
Hvorfor er den Fuldkomne og især
Den Skjønneste ei altid mest os kjær? —
Her er mit Svar: Vi skabtes i Guds Billed.
Den, som af Alle nu os mest behager,
Er den, i hvem det Træk af Gud har hjemme,
Der just til sig vort Hjerte stærkest drager.
I dette Træk stod Gud for os i Herlighed,
Og hvor vi see dets Afglands, vi fornemme
Den os saa kjære Lighed eller — Kjærlighed.

7.

„Amor og Psyche" har jeg læst tilende.
Tilsidst forenede de Lykkelige
Sig vende udad imod Stjerners Rige,
Og Grunden dertil troer jeg at erkjende.
Naar først i Hjertet ret foreent er Tvende,
Som et Farvel de maae hinanden sige,
I Livet ud maa deres Tanke hige,
I Verden ud maa deres Blik sig vende.

Saasnart de fjernes, Længsel atter fødes
Og Savnet, der kun ved Forening stilles,
Og med den første Friskhed da de mødes.
Mens evig saa de mødes, og de skilles,
Bli'er Kjærligheden i sit Liv evindelig
Og altid nyfødt, som den var oprindelig.

8.

Her følger Bogen, som igaar du sendte,
Og som det andet Liv os vil forklare:
Forfatteren vil for et Gjensyn svare,
Men evigt Samliv tør vi ei forvente.
En bedre Trøst dog længst mit Hjerte kjendte;
Thi som i os vi Tankens Liv erfare,
Hiin lette Fugls, hvis Vinger er saa snare,
Hvis Stigen aldrig ender eller endte:
Saa fast sig vort Gemyt bestandig hænger,
Thi Rod i andre Hjerter vil det fæste,
Og som til Hvile det til Samliv trænger.
Den, som i os nu to Naturer blandte,
Han skabte vist sin Himmel paa det bedste
For Mennesket — paa eengang Fugl og Plante.

9.

Hvergang vort Fremtidsliv jeg tænker paa,
Omskinner Haabet mig, det morgenrøde;
I fælles Stræben seer jeg os at gløde,
Jeg seer os snart at høste, snart at saae.

Bestandig rigere vi fremad gaae,
Bestandig Livet nyt i os vi føde,
Saa ile vi Fuldendelsen imøde,
Til vi Lyksalighed i Hvilen naae.
O, er ei dette Haab dog meer end Drøm?
Til Seir og Fremgang jeg dig møde skulde,
Thi hidtil var mit Liv en stille Strøm.
Du tog mig op i dig, du stærke Flod!
Forenede nu vore Bølger rulle
Med større Kraft det store Hav imod.

10.

Du gav mig nok at tænke paa forleden.
Du spurgte mig: hvordan det vel mig gik,
Naar pludselig du andre Tanker fik
Og tog for mig en anden Brud isteden;
Naar af dit Hjerte bortsvandt Kjærligheden
Med alle Draaber af dens Lædskedrik;
Naar med tilbagevendte, tunge Blik,
Jeg stod, berøvet Adam, for mit Eden? –
Ak, hvis saa dybt mit Hoved her blev bøiet,
Hvis som en Pil, der farer frem med Hvinen,
Saa skarp en Smerte traf mit Bryst engang:
Da vilde det mig gaae som Violinen,
Der, sønderslagen, atter sammenføiet,
En bedre Tone gi'er, men svag're Klang.

11.

Undskyldninger du gjør, fordi dit Brev
  Ved alle Skyggesider dvælte længe,
  Fordi du op mig fra den bløde Gænge
  Ved dine sørgelige Tanker rev.
Skriv altid saa oprigtigt, som du skrev!
  Du er for mig som Harpens gyldne Strænge:
  Hvad Toner dig berøre, altid trænge
  Ned i mit Hjerte, som din Sangbund blev.
Vil glad du klinge, jeg skal glad dig svare;
  Har du for Sorgens Toner Glædens glemt,
  Jeg skal den dunkle Gjenlyd tro bevare.
I Alt at følge dig jeg vil mig skynde;
  En Sangbund er til alle Tider stemt,
  Men den kun svare kan — du maa begynde.

12.

Hvad end du angrer — i hvor stor en Gjeld
  Til Gud og Mennesker du end maa være,
  O, lad ei denne Gjeld din Sjæl besvære
  Og staae som Skrækkebilled for dit Held!
Din Eiendom er ingen Bagatel,
  Du har en større Skat, end du kan bære,
  Du har endnu en Debitor, du Kjære!
  En fattig Sjæl, mod hvem du gjorde vel.

Hvad Skat af Fryd og Lykke her i Livet
Har ikke gratis du mit Hjerte givet!
Hvad Rigdom deelte ei din Aand med mig!
Hvis derfor eengang Regnskab skal opgjøres,
Lad frem med dig din Skyldner da kun føres;
Med hvad du gav, hun klare vil for dig!

Nordens Kvinde.

Mulmet sank, det svale,
Over Dagens Lyst,
Milde Længsler tale
Til det unge Bryst;
Hun, som dybest inde
Vækker Sjælens Trang,
Nordens hulde Kvinde
Vies nu vor Sang.

Tidt vort Hjerte, smeltet
Af den Fagres Blik,
Under Bøgeteltet
Luft i Toner fik.
Her, hvor Granens Stamme
Staaer paa Fjeldet Vagt,
Griber os de samme
Klare Øines Magt.

Tre er Nordens Lande,
Nordens Mø kun een,
Reen, som Kildens Vande,
Tro, som Klippens Steen,
Øm, som Fuglens Trille
I det friske Krat,
Yndig, som vor milde,
Lyse Sommernat.

Stjerne, som os tryller!
Rose, fiin og smuk!
Dig vort Hjerte hylder
Til sit sidste Suk.
Dronning i den Unges
Rige Drømmeland!
Sødt din Lov skal sjunges
Over Nordens Strand.

Naar Sneens Lilier dække.

Naar Sneens Lilier dække Marken ene,
Snehvide Lilie, da jeg mindes dig;
Naar Vinden gynger paa de smekkre Grene,
Jeg Smekkertbøielige, mindes dig.

Naar Bække blaae mod Sommerstranden rinde,
Du Aldrigstandsede, jeg mindes dig,
Naar lette Bølger dybt i Havet svinde,
Du Letforsvindende, jeg mindes dig.

Naar mørke Taageslør paa Bjerget skride,
Du Mørktbeslørede, jeg mindes dig,
Naar fjerne Stjerner over Himlen glide,
Du Fjerntfortryllende, jeg mindes dig.

Naar Morgenrøden over Havet svæver,
Du Yndigtrødmende, jeg mindes dig,
Og naar sig Maanen over Skyen hæver,
Du gaadefulde Lys, jeg mindes dig.

Naar gjennem Dalen Foraarsvinden iler,
O Længselvækkende, jeg mindes dig,
Og naar den sorte Nat paa Fjeldet hviler,
Du Drømmefødende, jeg mindes dig.

Hvor du er smuk.

Hvor du er smuk! — saadan du stod
Ung og begeistrende for Tanken,
Da Byens Larm jeg nys forlod
Og ilte hid med Hjertebanken!

En Hær af Minder med mig fulgte,
En Alfeskare, som med Suk
— Hvad nytter det, om jeg det dulgte; —
Mig hvisked ømt: hvor hun er smuk!

Ak, ingen Gnier ruge kan
Saa trygt paa sine gyldne Skatte;
Med større Ild sit Fædreland
Kan ingen Vidtforreist omfatte;
Og ingen Moders Øie hviler
Meer ømt ved Barnets røde Kind,
Naar det i sødest Slummer smiler,
End ved dit Billed Sjæl og Sind!

Siig, mindes du, vi gik engang
En Aftenstund ved Søens Vove?
Et Barn endnu, du lo, du sang,
Og Echo gav de tætte Skove;
Du sprang saa let, som Hinden springer
Ved Bøssens Knald, dit Sommershawl
For Vinden fløi — en Alf med Vinger
Du syntes mig i Aftnen sval!

Men taus jeg ved din Side gik
Og saae — og saae: o hvilken Scene!
Trindtom os med nysgjerrigt Blik
Saae Fuglen ned fra Træets Grene,

Og op af Søen dukked Fisken,
Og Gjøgen glemte reent sit Kuk,
Og gjennem Skoven gik en HviskEn
Fra Blad til Blad: hvor hun er smuk!

O Salighed! Som ved et Lyn
Var Mulmet splittet, og forklaret
Stod her for mit beruste Syn
Skjønhedsideen aabenbaret!
Paa classisk Grund, blandt Oldtidsminder,
I Mamor- og i Billedpragt
Jeg søgte den, og her jeg finder
Den gjenfødt og til Live vakt!

Og selv ved den jeg gjenfødt blev,
Thi luttret blev ved den min Tanke.
For alle Vinde før den drev,
Til Skjønheds Lov den satte Skranke!
Og derfor til mit Øie lukkes,
Til jeg udaander sidste Suk,
Til af din Taare jeg bedugges,
Jeg mindes vil, hvor du er smuk.

Troubadouren.

Du sidder taus, min Frue, og støtter Haand til Kind,
Og mine Sange vifte for den flygtige Vind.
Jeg sang om Fugleqvidder,
Om Damens unge Ridder,
Men mine Toner trille fra dit tankefulde Sind.

Hvad vil du, jeg skal synge? Om Kjærligheds Nød?
Om Blanchefiores Elskov og ynkelige Død?
Hvad eller om min Muse,
Clemenza af Toulouse,
Hvis Gave, en Violblomst, jeg bærer til min Død?

— „Hvi drager Troubadouren med Sange til min Borg
Og gyder sine Toner som Olien i min Sorg?"
— Min Frue, jeg formilder
Din Kummer, mens jeg spiller;
For mine Sanges Vellyd, jeg haaber, flyer din Sorg.

— „Dit Øie, Troubadour, er af friske Taarer vaadt,
Indfaldne dine Kinder og dit Haar farvet graat.
Min Kummer vil du lindre —
Var dine Sorger mindre?
Fortæl, hvad der har farvet dit Hovedhaar graat."

— Her i Bretagne, Frue, jeg født og baaren er;
Min Kummer og min Glæde har sine Kilder her.
Her elsked' jeg min Frænke,
Men voved' ei at krænke
Min Dames høie Skjønhed med uridderlig Begjær.

Men gjennem Øiets Luer min Kjærlighed brød frem.
Jeg bad med stumme Taarer; men hun lod haant om dem.
Forblindet og bedaaret
Min faure Frænke kaared'
En Fremmed til sin Husbond — da forlod jeg mit Hjem.

Og nu er Aar forløbne, mit gyldne Haar er graat.
Jeg kommer atter haabløs, min Frænke, til dit Slot.
Jeg vil eiheller beile,
Kun mine Taarer speile
I dine Mildheds-Øine og forlade dit Slot.

— „O, tal, bliv ved at tale, min faure Troubadour
Dit Ord er sødt som Frihed i mit Fangebuur.
Jeg skal ei Foden flytte,
Jeg skal bestandigt lytte
Til Stemmen fra din Læbe, min faure Troubadour!

Vel har jeg, Elskte, fordum i dit stumme Øie læst;
Hver Taare som et Bogstav var i mit Hjerte fæst.
Men dine Læber nølte
Og dulgte, hvad du følte,
Og altfor undseelig var vor daglige Gjæst.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Jagt;
Han beiled' til mit Hjerte, han pukked' paa sin Magt.
Man bad og man besvor mig —
Ak, Elskte! — om du troer mig —
Saa bleg som et Lig i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodig har jeg levet med ham de lange Aar;
Som tro og ydmyg Hustru jeg skjænkte ham min Vaar.
Men ensomt var mit Hjerte;
Thi Den, jeg mest begjærte,
Han vender først tilbage med graanende Haar.

Hvi kommer du saa sildigt? O, jeg har sørget svart,
Og daglig har jeg haabet: nu kommer han vel snart!
Og Vinden tidt har vugget
Min Kjærlighed i Sukket
Og bragt dig min Hilsen; men du har aldrig svar't.

Du siger, du er gammel; o, du er ung igjen!
De dybe Rynker blues ved at skæmme min Ven.
Og dine Øine brænde
Endnu som før, min Frænde!
Og dine Kinders Roser er sprunget ud igjen.

O Lionhard, o slaa kun din Arm om mit Liv!
Og hvil dig ved mit Hjerte, som om jeg var din Viv!
Du maatte Alt undvære,
Saa vil jeg dig beskjære,
Hvad jeg har Ingen undt som dig, mit faure Liv!

— Hvi græder du, Hjertelskte? Hvi bleges meer din Kind?
Hvi svøber du i Kaaben dit ædle Hoved ind?
Nu skal du aldrig græde;
Jeg har en gammel Glæde,
Den vil jeg strøe som Roser paa min falmende Kind.

Min kummerfulde Frænde! græd kun ud ved mit Bryst!
Jeg hører alt i Gaarden min Herres strenge Røst.
Min hede Mund jeg klæber
Til dine søde Læber,
Saa haaber jeg, han støder sit Sværd i mit Bryst!"

Sonetter.

Som du mig daglig møder, Elskelige!
Med venlig Hilsen i din Faders Huus
Og ved et Blik tidt gjør mig saa confus,
At høit jeg tænker, hvad jeg ei tør sige!

Saaledes vil engang i Himlens Rige,
Naar dette Legem faldet er i Gruus,
En hellig Engel i Gud Faders Huus
Mig hilse, tale til, min Aand berige!

O, derfor er dit elskelige Møde
  Mig som en salig Anelse alt her
  Om Livet hist bag Dagens Aftenrøde!

Og skal jeg ogsaa først dig favne der,
  Hvad Binding er det mig da ei, du Søde!
  At alt jeg lærte dig at kjende her?

Lad ei for min Skyld dine Taarer rinde!
  For min Skyld mørknes ikke dine Blik!
  Frygt ei at række mig en Malurtdrik!
  Du er og bliver dog jo min Veninde!

Langt hellere jeg nøies med et Minde
  Om Elskovs korte Drøm, hvori jeg gik;
  Thi ved en Gave, jeg af Medynk fik,
  Kan dette Hjerte ei sin Lykke finde!

Eet beder jeg kun om! Negt mig det ei:
  Vær glad og lad mig glædes ved din Glæde,
  Saa har jeg endnu Blomster paa min Vei!

Men — Gud forbyde! — skulde jeg nedtræde
  En eneste af dem, der blomstre dig
  Da først vil jeg beklage mig og græde!

Engang som Barn saae jeg en Himmelstige,
Hvor Englene gik op og ned paa Toner,
Da krøb jeg mellem dem til Himlens Zoner,
I barnlig Leg, for den Uendelige!

Men skyldfri kun er man i Engles Rige!
Jeg drømte snart om Verdens Laurbærkroner
Og længtes ned til Jordens Regioner,
For, hvad jeg havde seet, igjen at sige.

Da lod Gud Englene mig atter tage
Fra Herligheden til et jordisk Fængsel,
For der at luttres gjennem megen Trængsel.

En Engel fulgte siden mig af Længsel!
Vi mødtes i et Glimt af hine Dage, —
Da fløi hun fri og herliggjort tilbage!

O, du min Evigelskte, Saligtdøde,
Min lyse Engel i Guds Himmelsale!
I Harpeleg jeg Savnet vil husvale,
Naar Hjertets Vunder holde op at bløde.

Da skal jeg tidt dig see og med dig tale;
Thi Gud har kjærligt tilladt os, du Søde!
At vi i Aanden maae hinanden møde,
Fordi vi skiltes brat i Støvets Dale!

O kom! o kom! da skal vi sammen vanke,
Og binde Lykkens Krandse for de Andre,
Som elskende endnu paa Jorden vandre,

Og tidt i Mindet vende fælleds Tanke,
I Gud hengivne og med Tak, tilbage
Til Livets svundne, lykkelige Dage!

Til den natlige Sangerinde.

Melodiske Veninde,
Som Harpens Strænge slaaer,
Naar høit paa Himlens Tinde
De hulde Stjerner staaer:
Paa Nattens sorte Læber
Du lægger liflig Klang,
Anende Hjertet stræber
At smeltes i din Sang.

Hvad Magt mit Indre saarer
Med Himmellængsels Pil,
Og ved begjærte Taarer
Opelsker Glædens Smil?

Som om min høie Lige,
  Mit rene Forselv, nu
Kaldte til Lysets Rige,
  Saaledes synger du.

Paa Melodiens Bølger
  Din Sjæl let svæver hen,
Min sympathetisk følger
  I hver en Tone den;
Usynlige, vi finde
  Os ved Accorders Væld,
Sjælene sammenrinde
  Til een forædlet Sjæl.

Maaskee blandt Møers Skarer
  Jeg aldrig skued dig,
Dog heelt du aabenbarer
  Dit Inderste for mig:
I Vellyd har du talet
  Saa ømt og hjertesæl,
Tonerne have malet
  Dit Billed i min Sjæl.

De brune Lokker bøie
  Sig om din blege Kind;
Dit runde, dybe Øie
  En Himmel slutter ind;

Om dine Læber svæver
Et Smil, som langsomt døer,
Længselsfuld Barmen hæver
Et kydsk omvundet Slør.

Hvor din Gestalt fremtriner,
Der bliver brat en Rad,
Med ømhedsfulde Miner
Hver hilser dig saa glad;
Og naar din Sjælestemme
Let paa Accorder gaaer,
Sandserne sig forglemme,
Og Sjælen kun attraaer.

Tidt om dit Foraar sværme
De smigrende Begjær,
Dog ei de tør sig nærme
Dit stille Helgenskjær.
Din Sjæl fra Jorden higer,
Kun Længsel er din Lod,
Alle de gyldne Riger
Nedglimre i din Graad.

Naar du det Svundne minder,
Ved Fortids Aftenskjær
Din Taare ogsaa rinder,
Din Blomsterdug den er;

Dit Øie da, Veninde!
  Vendt mod Forgangenhed,
Ligner en huld Kjærminde
  Fra Himmelen rakt ned.

Let vifte dine Klager,
  Som første Aandedræt
Den Nysankomne drager
  Ved Stjerners Harpeslæt.
Dit Taalmodssmil udbryder,
  Det er en Lilieknop,
Hisset den først udskyder
  Den dulgte Blomstertop.

En sød Forundring standser
  Hver Vildhed, hvor du gaaer,
Dit stille Bifald krandser
  Tidt den, som fjernest staaer;
En bedre Verden flyder
  Ud fra din stille Pragt:
Uimodstaaeligt byder
  Den blide Yndes Magt.

Om din Gestalt udbreder
  Et saligt Rige sig:
I frit modtagne Kjeder
  Hvert Hjerte hylder dig,

Hver Tro, hver Stand og Alder
  Dig sværger Huldskab til,
Digternes Krone falder
  I Støvet for dit Smil.

Hvad Navn skal jeg oplede
  Til dig, Ukjendte? Siig:
Vil du vel Lilla hedde?
  Som du, hun trylled mig.
Tør jeg (dog neppe fatter
  Jeg Haabet) o! maaskee
Mindede Fortid atter
  I dig som Fremtid see?

O salig den, som fører
  Dig hjem med Elskovs Magt
Og længselsfuld afslører
  Den hele Blomsterpragt!
O salig den, som stræber
  At sværme Sjælen ud,
Fængslet til dine Læber,
  Du Sangens skjulte Brud!

En Aften ensom gik jeg nys.

En Aften ensom gik jeg nys,
Stjernerne funkled,
Den halve Maane med sit Lys
Halv dem fordunkled.
Jeg drog ad vildsomme Sti, saa lang,
Og stedse slog paa min tause Gang
Nattergalen sin Trille.
Jeg lagde mig ved Egens Rod,
Natten var stille,
Og Maanen paa mit Ansigt lod
Straalerne spille.
Min Jægertaske jeg hvilte paa,
Min Hund ved Siden paa Mosset laa,
Snart fik Øiet en Dvale.
Da gjenlød fjernt af Valdhornklang
Høider og Dale;
Med sagte Røst til fjerlet Gang
Hørte jeg tale;
En Qvinde saae jeg — et himmelsk Syn!
De gule Lokker, de hvalte Bryn
Skjønhedsglandsen forhøied.
En Bue bar hun paa sin Arm,
Saae mig i Øiet,
Med Nakken og den hvide Barm
Over mig bøiet.

Et Kys hun trykked mig taus paa Mund,
Men steg til Himlen i samme Stund
Op mod Maanen, den blanke.
En Længsel, som jeg fatter ei,
Fylder min Tanke,
Og helst jeg ønsker paa min Vei
Ensom at vanke.
Men staaer jeg under Maries Træ,
Jeg troer, jeg kan under grønne Læ
Tankens Længsel forklare.
Jeg veed ei Mere — spørger ei!
Lader mig fare!

Huldrens Roser.

Dybest inde i Skoven,
Der, hvor Bøgenes Tag,
Brydende Solens Straaler,
Dæmper den klare Dag,

Ligger i Ly af høie,
Mægtige Stammers Pragt
Skovens smilende Øie,
Klædt i Sommerens Dragt.

Birken bævende hælder
Sig over Søens Rand,
Stirrer, elskovsberuset,
Dybt i det klare Vand.

Sivet sveier og neier
For den flygtige Vind,
Kysser Snerlen og klapper
Den paa dens fine Kind.

Stolt med Fjertop i Hatten
Rørene stande paa Rad,
See med Foragt paa Søens
Fattige Andemad.

Men paa dens stille Flade
Svømmer en grønklædt Ø;
Huldrens Roser sig reise
Op af den dybe Sø.

Stedet kjender jeg nøie,
Tidt jeg saae det som Dreng,
Naar jeg i Engen redte
Freidigt min Blomsterseng.

Tidt med hemmelig Længsel
Øiskede jeg dem nær;

Da stod til Huldrens Roser
Alt min unge Begjær. —

Det var en varm St. Hansdag.
Alt mod Aften det led,
Solens rødmende Straaler
Hen over Søen gled.

Trykkende tung hang Varmen
Over Bøgenes Top;
Nede i Horizonten
Trak der et Uveir op.

Speilblank hvilede Voven,
Gjemt bag Sivenes Bryn,
Gjengav stundom et enkelt
Blaaligt blinkende Lyn.

Og i Lynets Belysning
Saae jeg Blomsternes Krands
Vuggende sig i sælsom,
Vild og svævende Dands.

Let som legende Huldrer
Steg de af Dybets Gjem,
Flere, bestandigt flere
Dukked af Voven frem.

Op fra de dunkle Vande
Lød saa sælsom en Klang;
Toner drog gjennem Luften,
Formende sig til Sang.

„Kom til vor stille Bolig,
Jordens deilige Søn!
Alt, hvad din Længsel attraaer,
Give vi dig til Løn.

Stille vil vi din Længsel,
Dulme din Attraaes Røst,
Skjænke dig Fred og Hvile,
Elskovs saligste Lyst.

Trygt, som et Barn, du slumre
Skal i vor bløde Favn;
Her i krystende Arme
Glemmer du Jordens Savn.

Kom, hvor Voverne trille,
Jordens deilige Søn!
Alt, hvad din Længsel attraaer,
Give vi dig til Løn."

Halv fortryllet jeg stirred'
Paa den sælsomme Leg,

Medens Attraaens Længsel
Op i mit Hjerte steg.

Alle de kuede Tanker
Vaagnede da paany,
Brød gjennem Hjertets Gjemme
Frem som Sol gjennem Sky.

Trods det stigende Uveir,
Trods den synkende Dag,
Kløved jeg Søens Vande
Dristigt med stærke Tag.

Voven skummed og bruscd
Om min Mund og min Kind,
Sære skvulpende Toner
Trængte sig til mit Sind:

„Røver du Huldrens Roser,
Røver hun din igjen;
Vogt dig og vend tilbage,
Dristige Ungersvend!

Vogt Dig og vend tilbage;
Her er ei godt at boe.
Røver du Huldrens Roser,
Fanger du aldrig Ro!“

Men jeg svømmede fremad,
Baaren af Bølgens Arm; —
Da blev med Et jeg knuget
Til en bankende Barm.

Ned i Dybet jeg droges
Af en ustandselig Magt,
Tvende glødende Læber
Bleve mod mine lagt

Tvende favnende Arme
Slynged sig om mit Bryst,
Dødens Kulde jeg følte,
Dertil al Livets Lyst.

Sort det blev for mit Øie,
Haanden blev svag og mat;
Uden Bevidsthed sank jeg
Hen i en bælmørk Nat.

Men da jeg atter vaagned,
Brudt var min Ungdoms Mod;
Huldrens blomstrende Roser
Spredte laae for min Fod.

Megen Tid er forsvunden
Siden hin Sommerqvel,
Da jeg gjæstede Huldren
Dybt i det klare Væld.

Aldrig fandt jeg dog Hvile,
Aldrig min tabte Fred,
Skjøndt jeg har stridt og kæmpet
For et blivende Sted.

Aldrig vandt jeg en Kvinde,
Aldrig fæsted jeg Bo,
Aldrig et Barn jeg vugged'
Paa mine Knæ til Ro.

Thi min Fred og min Uskyld
Gav jeg til Huldren hen;
Aldrig i Livet mere
Fanger jeg dem igjen!

Kjærlighedsdalen.

Blandt grønklædte Bakker der ligger en Dal,
Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval;

Der kommer ei Vinter med Storm og med Slud,
Thi Dalen er Vaarens den evige Brud.

Og evigt den smiler i Foraarets Pragt,
Udsmykket med Blomsternes spraglede Dragt;
Den skifter ei Klædning, skjøndt altid som ny
Den hviler bag Fjeldenes skjærmende Ly.

Og trindt er den hegnet af Skoven saa grøn,
Der prunker nyssprungen, ungdommelig skjøn;
I Bladenes Løvhæng, med Frihed og Ro,
De vingede Sangere bygge og boe.

Og raslende pible fra løvrige Fjeld
Blandt søde Violer de klareste Væld;
De glide saa sagte, de snoe sig saa tidt,
Som om de end gjerne gad tøve her lidt.

Og inde i Dalen der ligger et Huus,
Halv skjult mellem Løv, mellem Bækkenes Suus,
Med Lundene for og med Lundene bag
Det søger at dølge sit straalagte Tag.

Men Solen, som daler paa Himmelen blaa,
Forraader bag Løvet de Vinduer smaa;
Den sneehvide Væg gjennem Rosernes Hæk
Sig andengang viser i speilklare Bæk.

Og hisset bag Bækken blandt Roserne boe,
Useete af Verden, de elskende To;
Paa Jorden de leve, men Himmelens Lyst
Opfylder og hæver uskyldige Bryst.

Naar Solen fremstiger paa Bjergenes Tind,
Den seer ved hans Barm hendes smilende Kind;
Og naar den neddukker sin straalende Karm,
Den finder ham i hendes favnende Arm.

Som tvende Dugdraaber, der tindrende staae
Og smelte i Eet paa det selvsamme Straa;
Som Lilier to paa en eneste Green,
Skjøndt Tvillingeblomster, dog ere kun een.

De ændse ei Tiden; den kommer og gaaer;
De tælle ei Dage, de mærke ei Aar,
Ei Før eller Siden; de Elskendes Hu
Kun fatter og føler det salige Nu.

„O siig os, du Sanger! hvor ligger den Dal
„Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval?
„Hvor grønnes den Vaar uden falmende Høst?
„Hvor fylder den Himmel de Elskendes Bryst?"

Det er som en Drøm fra min henfarne Vaar,
Jeg saae den engang i mit sextende Aar;

Men Stormene bruste, og Taagerne steg,
Og Dalen tilsidst fra mit Øie bortveg.

Men finder du, Yngling, og finder du, Mø,
Den Dal, hvor J ønske at leve og døe:
Da tænker med Ømhed paa Skjalden, jer Ven,
Som Dalen har fundet — og mistet igjen.

De to Dage.

To faure Elskovsdage
Jeg mindes med stille Lyst;
Med Sang de komme tilbage,
Med tusinde Minders Røst.

Den første Dag bortflyede
Med Vinger af Elskovsord:
Hun, til hvis Hjerte jeg tyede,
Paa Guldsnekken med mig foer.

Os vuggede klare Strømme:
I Strømmens Dyb det klang,
Og alle Tanker blev Drømme,
Og Drømmene Elskovssang.

Det var, som nu jeg vidste,
Hvad Blomsterne tænkte paa;
Hvad Fuglen qviddred paa Qviste,
Det kunde min Sjæl forstaae.

Naturens Gaaderuner
Mig tyktes fuldklar en Skrift;
Jeg saae i Timernes Luner
En Evigheds Storbedrift.

Og hvad hin Dag jeg skimted,
Jeg sang for min Hjertenskjær.
Ved Qvel, da Hesperus glimted,
Hun smiled i Stjerneskjær.

Den Dag var snart tilende,
Dog rig som en deilig Vaar:
Ti skjønne Timer hos hende!
Men Verden har kaldt dem — Aar.

Den anden Dag henfuser
Med Timernes Vingeslag;
Klart Tonestrømmen omdruser
Min Kjærligheds anden Dag.

Ei Drøm var meer min Tanke:
I Verden min Sjæl saae ud;
Karsk følte Hjertet jeg banke:
Jeg sad hos min Ungdoms Brud

Vi sad blandt grønne Skove,
I Hjemmet ved stille Sø;
Jeg saae i Tidernes Vove
Den svømmende Verdensø.

Det Liv, jeg saae og hørte,
Mig brused lig Harpers Klang;
Det var, som Aander mig rørte,
Og Tidernes Røst blev Sang.

Jeg syntes ei at drømme;
Tilbage dog Sjælen saae.
Jeg sang ved Skovsøens Strømme,
Og fast mine Haar blev graae.

Endnu jeg Dagen skimter;
End seer jeg min Hjertenskjær;
Dog hist alt Hesperus glimter —
Hun smiler i Stjerneskjær.

Den Dag er snart tilende,
Den flyer som en Stund i Vaar:
Kun femten Timer hos hende;
Men Verden har kaldt dem — Aar

Præservativ mod Søsyge.

Lille Hjerte! bliv ei sygt,
Lad ei Søen dig forskrække;
Dette Pandser vil dig dække,
Vær bag dette ganske trygt.
Hvis en Bølge slaaer med Skummen
Over Bord i Kattegat,
Leger Østenvindens Brummen
Med den sorte Røg Tagfat, —
Lille Hjerte! bliv ei bange,
Stol paa disse Tryllesange,
Tab ei Modet, bliv ei mat.

Kunde Den, som Verset skrev,
Raade lidt for Veir og Vinde,
Skulde Sol og Maane skinne,
Himlen uformørket blev;
Hver en stridig Strøm blev stillet;
Havets hele Bølgeflok
Blev et Speil kun for det Billed,
Som man aldrig skuer nok;
Alle Storm=Dæmoner vege,
Kun en Zephyr skulde lege
Med Johannes brune Lok.

Turde Den, som Verset skrev,
Tanken det i Følge give,
Vilde Tanken svimmel blive,
Om den ikke søsyg blev,
Ikke just af Søen dukket,
Ei af Frygt for Storm og Skjær,
Men ved selv at blive vugget,
Lille Hjerte, dig saa nær,
At den kan til dig sig helde,
Hvert af dine Slag kan tælle,
Og tør drømme sig lidt kjær.

Vær dog helst din egen Vagt;
Thi vel skjærmer jeg paa Vandet,
Men saasnart du staaer paa Landet,
Har jeg ikke længer Magt.
Tyndt Papir kan ikke holde
Mod en Pil, som har lidt Fart;
Derfor grib til bedre Skjolde,
For at være vel forvart.
Lad for Alting ei dig tage,
Husk at vende smukt tilbage,
Uforandret, og lidt snart.

En Sommerleilighed paa Fredensborg.

Riimbrev.

— Ja, var jeg en Aladdin, og holdt jeg i min Haand
Hin underfulde Lampe, hvis mægtige Aand
Maa lyde Besidderens Villie:
Da kaldte jeg min Tjener og bød ham kort og godt
At reise mig fra Grunden Kong Volmers gamle Slot
Til Bolig for Dem og Familie.

Paa Fløiel De skulde hviles, i Silke være klædt,
Og blev De ogsaa nødt til at holde lidt Diæt,
De spiste dog af gyldne Terriner —
Men ak! destoværre, den Tid er længst forbi,
Den hele Fabelverden med alt dens Trylleri
Er selv nu et Gurre i Ruiner.

Og dog — kan man troe paa, hvad vise Mænd har sagt,
Saa ligger jo i Kunsten en lignende Magt,
Som skaber de deiligste Lande:
Et Skin kun, et Billed, som Mængden kalder Tant,
Men som den Vise mener er endnu mere sandt,
End hvad man ellers kalder det Sande.

Saa vil jeg da bygge, ved Musers Gunst, for Dem
Af Egnens Yndigheder et landligt Sommerhjem

Med Solskin og skyggefulde Træer —
Naturligviis var det mig ligesaa let
At bygge Dem et Pragtslot, men husker jeg ret,
Saa ynder De nok ikke Palaier.

Det ligger paa en Bakke, det skal jo være sundt,
Men skjult i et Løvshavl, som snoer sig Huset rundt,
Sin Skjønhed jomfruelig det dølger;
Fra Landeveien sees kun det bruunrøde Tag,
Men indenfra beseer man paa eengang imag
Asminderød og Esromsøens Bølger.

Der er en deilig Have, paa skjønne Blomster rig,
Et Viinranketeppe, hvis Traade slynge sig
Langs Muren og titte gjennem Ruden,
En Mylr' af Gravenstener og Bær i Tusindviis,
Og for at Stedet ganske skal ligne Paradis,
Er Frugten ogsaa her jo forbuden.

Der gaaer De nu om Dagen og sysler saa smaat,
Og læser lidt — og drømmer lidt — og har det kort
sagt godt —
Aviserne kan De faae at laane;
Men kommer saa Aftenen med hele Favnen fuld
Af blussende Roser, Oranger og Guld,
Mens Nøddeboskovene blaane:

Da seer De et Selskab af Store og Smaa,
Med brogede Dragter og Solhatte paa,
Som iler ned mod Skipperhuus-Alleen;
Det er en Skare Venner, som ei har glemt at lee
Og kommer nu at hente dem til Lystseilads og Thee
Og critisk Discurs under Theen.

— Som et af Egnens Fortrin er det endnu min Pligt
At nævne nogle Kager, som smage ypperligt
Og faaes hos en Mand, der hedder Sommer;
Til Theetid er de friske, det paastaaer jeg for vist,
Tiltrods for dem, der sige, at Manden bruger List
Og varmer dem op, naar man kommer.

Hvad Føden ellers angaaer, da er den kun som saa,
Men Den, der gjør sig Umag, kan dog i Reglen faae,
Hvad Mennesket i denne Tid maa nyde,
Og som en Trøstens Engel mod hvert et jordisk Savn,
Gaaer ugentlig en Fragtmand til Kongens-Kjøbenhavn
Og skaffer Alt, hvad Hjerterne kan fryde.

Men er saa Theen drukket, gaaer atter Hver til Sit,
Til Søvn og søde Drømme, mens Himlen lyser blidt
Over Lindenes sortegrønne Kroner;
Der er da Fred foruden og Fred i hvert et Sind,
En Fred, som kun brydes af Vægterens Trin
Og en ensom Harmonicas Toner.

— Ja her, min Veninde, her har De det Hjem,
Som jeg ved Musers Bistand har bygget for Dem,
Aldeles som her er beskrevet;
Og finder De det brugbart, som Tilflugt for en Stund,
Og ønsker De at boe der, behøver De kun
At sætte Dem rigtig ind i Brevet.

Efterskrift.

Eet er der dog ved dette velsignede Sted,
En Rigdom, af hvilken jeg Intet tager med,
Og det er Egnens Overflod af Væde;
Det regner lidt for ofte, det kan ei negtes, her,
Og vanker man ene blandt Slotshavens Træer,
Saa kommer man let til at græde.

Men al denne Rigdom, som sagt, beholder jeg;
Det er en gamle Vane, jeg roser den ei,
Lidt Stolthed, vil En og Anden mene:
Jeg deler glad og gjerne med Andre min Lyst,
Men har jeg en Kummer, saa lukker jeg mit Bryst,
Den bærer jeg altid alene.

Og saaledes gjør jeg da ogsaa denne Gang:
Jeg sender Dem Luften, den solrige Vang

Og Alt, hvad der er grønt og godt ved Egnen;
Jeg sender Dem i Tilgift min Lyras bedste Lyd
Og, skjøndt den kun er lille, mit Hjertes hele Fryd,
Men Taarerne beholder jeg — og Regnen.

Paa Søndagaften.

Paa Søndag Aften kommer hun
Til Dandsen ganske vist;
Da skal en kort, men salig Stund
Erstatte mangen trist.
Er Ugens Slid end nok saa slemt
Og fulgt af Brøvl og Had,
Paa Søndag Aften Alt er glemt,
Og jeg er kisteglad.

Vor By har kjønne Piger nok,
Som gjerne dandse vil;
Men der er i den hele Flok
Kun een, min Hu staaer til.
De Andre veed, de kjønne er,
Hun ene veed det
Paa Søndag Aften vælges der,
Og hende vælger jeg.

Saa flyve vi med frydfuldt Sind
Afsted i Dandsens Ring;
Jeg seer i hendes Øine ind,
Men ellers Ingenting.
De Andres Skjemt mig rører ei,
Jeg ændser ei, de leer;
Paa Søndag Aften dandser jeg
Bestemt med ingen Fleer.

Og naar saa Dandsen er forbi,
Vi skye de Andres Fjed
Og følges ad en ensom Sti
Langs Mølledammens Bred;
Kun Himlens Stjerner paa os see,
Og Bølgen lytter stil;
Paa Søndag Aften — ja maaskee!
Hvis jeg faaer Mod dertil.

Vil Du elske mig?

Vil du elske mig, naar Dagen lider,
Og dens Sol er bleven kold og mat;
Naar den dunkle Skygge fremad skrider
Og bebuder, der er kort til Nat;

Naar min Fod er træt, og mine Hænder
Synke magtesløse i mit Skjød;
Naar mit Øie sig mod Himlen vender,
Bedende om Enden paa min Nød?

Vil du elske mig, naar hvad jeg loved'
Viser sig at være ufuldbragt;
Naar det sees, at Hjerte meer end Hoved
Har jeg havt, og mere Mod end Magt;
Naar jeg vrages som en rusten Klinge,
Nu for sløv, men eengang altfor hvas,
Og den store Hob kun agter ringe,
At jeg dog engang har fyldt min Plads!

Vil du elske mig, naar disse Sange,
I hvis Bølgegang mit Hjerte slog,
Og som derfor rørte Hjerter mange,
Og som først din Attraa til mig drog —
Naar de over andre Toner glemmes,
Og en yngre Slægt for dem er døv;
Naar de i den trykte Bog kun gjemmes,
Som paa Hylden staaer, bedækt med Støv?

Vil du elske mig, naar jeg har fundet
Hvilen, som mig dette Liv ei gav;
Naar det Maal, min Stræben her har vundet,
Er en Tue Jord, en ukjendt Grav?

Vil du vore Børn da trofast lære,
Hvem jeg var, hvorfor jeg trofast stred?
Vil du mig i kjærligt Minde bære,
Til du ved min Side lægges ned?

Du kommer.

Du kommer — saa er Alting godt,
Og alt det Onde glemt,
Saa er min Vraa et Marmorslot,
Og i mit Bryst har Sangens Drot
De bedste Strenge stemt.

Du kommer — saa er Himlen blaa
Og alle Skyer Guld,
Og alle Skovens Fugle slaae,
Og Høstens Mark af Blomster smaa
Er atter ganske fuld.

Du kommer — saa er Livet smukt
Og hver en Time leer;
Saa standser Intet Tankens Flugt,
Saa bærer al min Gjerning Frugt,
Og hvad jeg ønsker skeer.

Du kommer — saa er Livet rigt
Og al dets Møie let;
Saa er et Legetøi min Pligt,
Min Hvile et fuldbaaret Digt,
Og Klang mit Aandedræt.

Du kommer i din Elskers Favn
Og bygger der og boer —
Saa kjender Sjælen intet Savn,
Saa kjender Glæden intet Navn,
Og Læben intet Ord.

Jasmines Smiil.

„Elsk Dyden!" lød en ukjendt Røst
Alt tidlig i mit spæde Bryst;
„Vær Dyden tro!" saa bød min Fader,
„Følg Dyden!" bød min Lærer mig,
„Og du skal blive lykkelig,
„Hvis aldrig du dens Spor forlader."

Jeg saae den i min Moders Blik,
Naar tryg ved hendes Haand jeg gik;
Men ak! jeg saae den gjennem Taarer.
Jeg elsked' ei, men ynked' den;
Thi Rosen er ei Barnets Ven,
Naar Rosens skjulte Torn det saarer.

Jeg saae den med et stadigt Smil
At vente rolig Dødens Pil
I Oldingens alt matte Blikke.
Fast stirred' den mod Graven hen;
Jeg frygtede, jeg æred' den,
Men elske kunde jeg den ikke.

Jeg saae den, Nordens Fjelde lig,
Mørkladen, kold, urokkelig,
I gamle Fædres stolte Minde.
Jeg den beundringsværdig fandt;
Mit Hoveds Bifald heelt den vandt,
Men Hjertet kunde den ei vinde.

Jeg saae den, gjennem Hovedbrud,
I Moralistens vise Bud,
Men barsk og tør og uden Ynde.
Jeg fandt tilsidst, af Pønsen træt,
At Moralisten havde Ret,
Men blev desværre ved at synde.

Jeg saae den agtet og forsmaaet;
Jeg saae den i den Usles Graad
Og i den Glades muntre Blikke.
Jeg fandt den kold, jeg fandt den varm,
Jeg fandt den selv i Venskabs Arm,
Men den fortryllede mig ikke.

Jeg saae den i Palmines Smil,
Undseelig, munter, lys og mild,
I al sin Himmelglands og Ynde;
Og Sjælen fløi i salig Fryd
Til dig, guddommelige Dyd!
Nu skal jeg aldrig mere synde.

Nu skal jeg evig elske dig;
Du mig skal gjøre lykkelig,
Du mig skal uophørlig lede:
Thi min Palmines lyse Smil,
Som straaler af din egen Ild,
Jeg uophørlig skal tilbede.

O, var jeg!

O, var jeg Kammen i dit Haar!
Med disse Lokker, gyldne, rene,
Som volde dybe Hjertesaar,
Jeg, prydet med Golkondas Stene,
Mig kunde inderligt forene; —
O, var jeg Kammen i dit Haar!

O, var jeg Kjæden om din Barm!
Hvor skulde jeg mig smidig føie;

Jeg blev da vist saa elskovsvarm,
At Sneen smelted', og dit Øie
Du vilde kjærligt mod mig bøie —
O, var jeg Kjæden om din Barm!

O, var jeg Uhret ved dit Bryst!
Da maatte jeg jo med dig vanke;
Med evig sød, urolig Lyst
Jeg kunde mod dit Hjerte banke
Og lytte til din skjulte Tanke —
O, var jeg Uhret ved dit Bryst!

O, var jeg blot den lille Hund,
Som hviler ydmygt ved din Side,
Da kyssed' mig din Rosenmund,
Du lokked' mig med Ord saa blide,
Du klapped' mig med Hænder hvide —
O, var jeg blot din lille Hund!

Men jeg er ei din lille Hund,
Jeg funkler ei som Kam i Haaret,
Mig kysser ei din Rosenmund,
Du har som Lænke mig ei baaret,
Og, skjøndt du har til Død mig saaret,
Jeg er dig mindre end din Hund!

Afsked.

Der staaer et Huus paa Sjællands Ø
Imellem to grønne Linde;
Ved Porten en lodden Hund mon gjøe,
Og over den mørkegrønne Sø
Der gaae de svale Vinde.

I Døren sidder en gammel Mand,
Han har saa hvide Lokker;
Han lukker sammen sin Bog paastand
Og tager op sin Kjep af Sand
Og venligt mod mig rokker.

I Stegerset gaaer den travle Viv,
Dog gaaer hun let som Hinden;
Hun bærer de Nøgler ved sit Liv
Og nynner saa smaat til Tidsfordriv
Og klapper mig peent paa Kinden.

I Stuen sidder min unge Brud,
Just hun, den Rosenlue!
Hun er saa rank som et Poppelskud,
Hun er den deiligste, ved Gud!
Mit Øies Lys monne skue.

Der var en Dag, jeg sagde Adieu
Til dem og den hulde Datter,
Til Hunden og til den grønne Sø;
Jeg reiste bort fra Sjællands Ø —
Naar skal jeg see den atter?

„Adieu, adieu! du blonde Mø,
Adieu, du gamle Qvinde!
Du djærve Olding, du maa ei døe!
Jeg kommer igjen til den blanke Sø,
Jeg glemmer jer ingensinde."

Saa gik jeg over Heden brat,
Jeg hvilte mit Hoved ved Tue;
Skjøndt Stormen vifted' med sin Hat,
Og Duggen faldt i skumle Nat,
Ei slukkes mit Hjertes Lue.

Med Suk jeg op paa Vognen sprang,
Da Solen udstak sin Kjerte;
Skjøndt Pidsken knaldede, Hornet klang,
Det døvede ei den Længselssang,
Som spillede i mit Hjerte.

Vær trofast Pige, jeg er dig tro,
Hvorhen min Fod saa vanker.
Ak! i min Barm, — det veed du jo! —
Dit Contrafei skal venligt boe
Og stadigt i mine Tanker.

Thi gjemmer Sjællands Blomstervang
Et mere trofast Hjerte
End det, som digtede denne Sang,
Saa gid jeg synge sidste Gang
Min Elskovs Fryd og Smerte!

Længsel.

Jeg kunde slet ikke sove
For Nattergalens Røst,
Som fra de dunkle Skove
Sig trængte til mit Bryst.
Jeg aabnede Vinduet stille
Og stirred i Mulmet hen
Og lod hver Elskovstrille
Mig synge om dig igjen.

Et Posthorn i det Fjerne,
Et Suk af Nattens Vind,
Et Glimt af en ensom Stjerne
Vakte mit stille Sind;
Dit Billed sagte hensvæved
Paa Nattens Baggrund hyldt;
Mit Hjerte sittred og bæved
Længsel- og smertefuldt.

Min Tanke jeg dig sendte,
Jeg sendte dig mit Blik;
Ak, hvor mit Hjerte brændte,
At intet Svar jeg fik;
Kun Pust af Nattevinden,
Fra Grenen hist et Vink,
Den kolde Dug fra Linden
Og Stjernens kolde Blink.

Du tænker vel, jeg har glemt dig?
Men tro mig, om du kan,
Jeg har i Hjertet gjemt dig
Og skal over Gravens Rand,
Trods Dødens bittre Kulde,
Hinsides Livets Kyst
Bære dit Navn, det hulde,
Prentet dybt i mit Bryst.

Tilbagefald.

Fængsles atter nu min Vinge,
Da jeg mest den troede fri?
Drages atter jeg tilbage
Til det gamle Sværmeri?

Ak, med Kjærlighedens Roser,
Som i Hjertet finde Ly,
Deres Duft og deres Torne
Sig forynge og forny.

Ja, det Svundne vaagner atter
Vaaren lig, der bryder frem,
Spire hundredtusind Blomster
Atter i det øde Hjem.
Atter Hjertets gyldne Harpe
Er med friske Strenge stemt,
Og tilbage komme Toner,
Som forlængst jeg troede glemt.

Var det disse dunkle Lokker,
Som mig trylled over Alt?
Denne friske Foraarsskabning,
Denne yndige Gestalt;
Dette Liv, hvis milde Varme
Sig med rene Farver brød
I det brune Øies Straaler,
I de varme Kinders Glød?

Fængsled mig hint Præg af Tungsind,
Som det hulde Aasyn fik,
Dette Slør af Nat, som dækker
Lyset tidt i hendes Blik.

Dette Sind, som uharmonisk
Dog har reent sig aabenbart
Gjennem Lunets Smil og Taarer
Saa fortryllende og klart?

Ak jeg veed ei! Eet jeg føler,
At den lange Fred er endt,
At med alle sine Pile
Guden er tilbage vendt.
Amor! Løs mig af din Lænke,
Slyng den Skjønne fast deri,
At hun dele maa min Længsel,
Eller ganske mig befrie!

Bella Donna.

Klart straalte Lysets blanke Glands
Fra tændte Lampers Rad;
Som Blomster i en spraglet Krands
I Kredsen Damer sad.
Dog fængsled intet Syn mit Blik;
Jeg drog ad Drømmens Vei,
Og Øiet rundt i Længsel gik,
Men fandt sin Gjenstand ei.

Da aabned Døren sig, og brat,
Som Fryd i Sorgens Vee,
Som Stjernen i den dunkle Nat,
Min Skjønne lod sig see.
Hun traadte frem i Damers Flok
I Ungdoms lyse Pragt,
Med Perler om den brune Lok,
I staalblaa Silkedragt.

Ei saae jeg før saa fiin en Kind,
Ei før et Øiepar
Af saa vidunderligt et Skin,
Som disse Øine var;
Ei før et Blik saa stolt og blidt,
Ei Midie før saa slank,
Ei før et Bryst saa perlehvidt,
Der yndigt steg og sank.

Nu drog til Strengenes Musik
Hun Sløret af sin Hals,
Og lig en Drøm saa let hun gik
Ind i den lette Vals.
Høit slog ved Tonen hendes Barm,
Og mig det var igjen,
Som førte Himlen i min Arm
Jeg gjennem Luften hen.

Saa svæved hun og fængsled sødt,
Lig Lys paa Nattens Vei,
Hvert jordisk Blik, af hendes mødt,
Skjøndt selv hun røries ei.
Selv uberørt af hver en Glands,
Skjøndt den fortrylled Alt,
Steg frem i Nymfechorets Dands
Den herlige Gestalt.

O fagre Skjønne! stolte Mø!
Saa deilig og saa kold
Som Maanen, der i blanken Sø
Sig speiler tusindfold:
Dit Blik er Straalens klare Skin,
Et Hav er dette Bryst,
Der suger dybt dit Billed ind
Og skjælver ved sin Lyst!

Du spørger, hvem hun ligner.

Du spørger, hvem hun ligner, og hvorledes hun seer ud,
Den Kvinde, som til Brud jeg har kaaret?
Hun er saa fiin og yndig, som Bøgens første Skud,
Hun er saa reen og hellig, som Englene hos Gud,
Og liflig, som Fuglesang i Vaaren.

Hun er saa let og væver som den spillende Hind,
Og varm som Sommervinden, der kysser din Kind;
Ja, hun er mig det Deiligste paa Jorden!

Du skulde see de Lokker, som Hvedeax i Høst
Saa gule og saa tunge tillige,
Og Øine saa mørkeblaae som Bølgen ved vor Kyst,
Saa sjælfulde dybe, saa rige paa Trøst,
To Stjerner, der aldrig kunne svige.
Ja, fik jeg Sol og Maane og alle Stjerners Ring,
Jeg bytted ei mod hende; de veie Ingenting
Mod hende, den Deiligste paa Jorden.

I Nat, naar Sol er sunken, og alle Blomster smaa
Staae drømmende om Lyset og om Himlen,
Naar Drømmens Engle stige fra Himmelbuens Blaa
Og tause og veemodige blandt Jordens Slægter gaae,
Da sniger jeg mig sagte bort fra Brimlen.
Da veed jeg, hvo der venter i den stjerneklare Nat,
Og grant jeg kjender Stedet, hvor Stævnet er mig sat
Af hende, den Deiligste paa Jorden.

En Digter og hans Elskede.

Min Elskede sidder med tankefuldt Blik
Og yndige Lader,
Og nipper af Theens forfriskende Drik,
Og kaster i Bogen stjaalent et Blik,
Og sidder og blader.
Og alt imellem hun vugger et Noer,
Og synger: Du Søde! vox og bliv stor
Og smuk som din Fader!

— Min Elskede ligner din blændende Dag,
Brasiliens Sommer!
Den svømmer paa Engen med stille Behag
Og dufter og døer i et Aandedrag,
Naar Aftenen kommer.
Men Solen vækker ved Morgenens Dug
Din rødmende Dag med et brændende Suk,
Brasiliens Sommer!

Jeg kom fra Reisen med solbrændt Hud
Og Længselens Klage;
Da mødte jeg dig, min livsalige Brud!
Blufærdig du gik med Familien ud
Og skotted' tilbage.

Lig Solens Straale min Tankes Gløb
For dig, min rødmende Dag! udgjød
Sin Længsel og Klage.

— Min Elskede ligner din pragtfulde Nat,
Arabiens Hede!
Naar Ørkenen strækker sig hed og mat,
Da kommer den dybe, stjernede Nat
Med Skygger saa brede.
Og Natten kjøler den hede Begjær;
Dugtaarer dine Cisterner er',
Arabiens Hede!

Fortæret, Elskte! af Længselens Brand
Jeg kom fra det Fjerne.
Da traadte du hen til den ensomme Mand
Som Natten, der trøster Ørkenens Sand
Med Kjærligheds Stjerne.
Din Aande Kjølighed til mig bar;
Dit Øie, der smægted' i Taarer, var
Min skjulte Cisterne.

— Hjertelskte Hustru! min tugtige Viv!
Min Adelaide!
Hvi synker dit Hoved, et blomstrende Siv?
Hvi sidder du taus, min drømmende Viv,
Og skotter tilside?

Hvi springer Undseelsens Rose ud
Og dækker som Sløret din Kind, min Brud!
Og Nakken den hvide?

Guds hellige Moder! saa taus? O tal!
Hvad feiler dig, Kjære!
Min halve Himmel fra dig jeg stjal:
Thi har jeg Ret til din halve Kval,
Og den vil jeg bære.
Hvi peger du taus paa den sovende Glut?
Hvad? troer du mit Kjød og mit Blod forskudt?
O, frygt ei, du Kjære!

Har du da glemt, at Frelseren fik
En Krybbe til Leie?
At Ismael fandt den lædskende Drik,
Mens Hagar fulgte med haabløst Blik
Sit dyreste Eie?
O, sørg ei, at vor Fremtid er mørk!
Til Kaaba fører os Ensomheds Ørk
Og brændende Veie.

Jeg vil ei sørge, jeg heller ei kan;
Thi min er en Krone!
Dit Favntag er mit blomstrende Land;
Dit Skjød som Rigets ypperste Mand
Jeg valgte til Throne!

Naturen lyser i Kuld og Kjøn
Det Barn, der dier dit Bryst i Løn,
Min yndige Kone!

— Imens jeg talte, begyndte smaat
Min Elskte at smile.
„Tys! — sagde hun — tal lidt sagtere blot!
„Du vækker mig Drengen; han sover saa godt
„Og trænger til Hvile.
„Men vil du vide, hvorfor jeg er vred,
„Læs Digtet her, jeg standsede ved,
„Om „Cyprivors Pile".

„Vel skal det hjælpe mig stort, at vi
„Vor Kjærlighed skjule.
„Det Digt er af dig; du skildrer deri,
„Hvad du har kaldet: En Nats Poesi,
„Og lyver en Smule.
„Ak, hvad man bekjender en Digter bly,
„Det veed imorgen den halve By —
„I flygtige Fugle!"

O stands — jeg sagde — døm med Fornuft,
Hvad Folk kalde Pletter.
Som Digter giver jeg Følelsen Luft
I Riim og Toner, i Rhythmernes Duft
Af ømme Sonnetter.

Er det ei Gratiens Slør, hvori
Jeg hylled' dit tugtige Livs Poesi
Og Kjærligheds Nætter?

Ak, vredes ei, at jeg skildrer Sligt
Og lader det trykke!
Jeg synes dog, det er Digterens Pligt
At skrive for Folket et trøstende Digt
Om Menneskets Lykke.
Den ømmeste Taare, den reneste Lyst,
Den giver jeg Ord og smeltende Røst
Og digterisk Smykke.

— „O, de Poeter! ja dem vil vi troe!"
Saa udbrød hun atter
Og lulled' min vaagnende Glut i Ro
Og hvisked': „Din Fader er øm og tro!
„Men — sang hun med Latter —
„Tag ikke til Mønster den hæslige Mand!
„Bliv ærbar i Tale — lidt meer end han —
„Og — bliv ei Forfatter!"

Skjøn Jomfru! luk dit Vindue op.

Skjøn Jomfru! luk dit Vindue op,
Her er din Hjertenskjær,
Bleg Maanen stander paa Himlens Blaa,
Mildt Nattergalene Triller slaae;
Skjøn Jomfru! luk dit Vindue op!
Din Hjertenskjær er her.

Skjøn Jomfru! ræk mig din Liliehaand,
Jeg er saa syg og mat.
Ak! fra den Tid, jeg skuede dig,
Bortsvinder al Ro og Søvn fra mig,
Skjøn Jomfru! ræk mig din Liliehaand,
O lad mig faae den fat.

Skjøn Jomfru! ræk mig din Purpurmund,
Jeg var saa svimmel nys;
Jeg blusser, og høit mit Hjerte slaaer,
Du, som har saaret, o, læg mit Saar,
Skjøn Jomfru! ræk mig din Purpurmund,
Giv mig et Rosenkys!

Naar Tvende hinanden elske.

Naar Tvende hinanden elske,
Da bliver der Glæde i Himlen;
Men her, hernede paa Jorden,
Kommer der Uro i Brimlen.

Guds Engle smile deroppe,
Naar Elskende gange til Møde;
Men Menneskekrybet hernede
Pinte dem gjerne til Døde.

Guds Engle med Vinger spæde
Skjærme det hellige Stævne;
Det er de Saliges Glæde
To Elskendes Vei at jevne.

Dog Menneskeynglen hernede
Gjør Alt, hvad den kan, for at skille;
Og Englene græde derover,
Dog Taarerne, — de gaae tilspilde.

Men naar To elske hinanden
Rigtigt af Hjertens Fylde,
Da gives der Intet paa Jorden,
Som mægter dem atter at skille.

Thi Kjærlighed har en Vælde,
Hvorfor alt Andet maa vige;
Den har sin Rod og sit Udspring
Dybt i de Saliges Rige.

Af Kjærlighed skabte Gud Verden,
Ved Kjærlighed holdes den sammen;
Først da gaaer Verden til Grunde,
Naar slukt er Kjærlighedsflammen.

Skulde da jeg forsage,
Jeg, som har Guders Vælde,
Jeg, som kan herske og byde
Der, hvor de Andre maa trælle?

Serenade.

Vaagn, du Søde!
Over Dalen tindrer Nattens Stjerne,
Smiler til det hulde Stevnemøde,
Hvor de To forenes gjerne.
Bag ved hine dugbesprængte Høie
Vinker Elskovs Rige.
Følg mig did, o Elskte! Lad dit Øie

Aabnes huldt, og lad dets Blik mig sige:
„Jeg vil ei for dine kjælne Sukke
Hjertet lukke."

Kom, o Søde!
See paa Blomsterne ved Elskovs Stjerne!
Deres lukte Bægere sig møde
Til et Brudekys, som Amor gjerne
Skuer fra Olympens gyldne Høie.
Al Naturens Rige
Sværmer, ene seet af Himlens Øie.
O, vaagn op! Hvad kan en Drøm dig sige?
Vil du, medens Skovens Duer sukke,
Øiet lukke?

Hvil kun, Søde,
Paa dit dunkle Bolster, lig en Stjerne!
Drøm om mig! Mit Suk skal Drømmen møde,
Begge To skal favnes ømt og gjerne,
Og min Sang skal Drømmens Lyst forhøie.
Digtekunstens Rige
Aabner helst sig for et lukket Øie.
Hvad du end imorgen monne sige,
Ingen, Ingen kan for Sang og Sukke
Hjertet lukke.

Ved Bækken jeg sidder

Ved Bækken jeg sidder
Den milde Sommerdag;
Jeg hører Fuglekvidder
Alt under Bøgetag
— Men Jægeren gaaer ei gjennem Skoven.

Paa Stien jeg venter,
Naar Solen gaaer til Ro.
Ved alle Skovens Stænter
Jeg skifter min Skoe.
— Men Jægeren gaaer ei over Stænte.

Ved Bækken han tog mig
I Haanden med stor Lyst.
Ved Stænterne han drog mig
Saa kjærlig til sit Bryst.
— Men siden sad jeg ene ved Bækken.

End Fuglene sjunge,
Og Bækkens Bover gaae.
Smaafuglene er' unge,
Men mine Lokker graae —
Og — Jægeren gaaer aldrig gjennem Skoven.

En ung Piges Klage.

Ja Stjernerne var Skyld deri,
Den fjerne, lyse Hær,
Thi da jeg dem betragted',
Han kom mig sagte nær.

Og paa min Læbe trykked' han
Et Kys ved Stjerneglands,
Da jeg mig vilde værge,
Da var alt Kysset hans.

En anden Gang i Maaneskin
Han stod bag Havens Træer,
Og da jeg mindst det vented',
Han kom mig atter nær.

Og atter da han kysfed' mig
Og tog mig i sin Arm,
Og da jeg vilde vredes,
Da lo han af min Harm.

Naar Maanelys og Stjerneglands
Med Amor er i Pagt,
Hvor kan en stakkels Pige
Da modstaae Elskovs Magt?

Ved Madonnabilledet.

Mørke Ranker laae paa Muren,
Stjernerne begyndte funkle;
For det gamle Helgenbilled
Brændte Løgten i det Dunkle.

Gamle Kone ved din Krykke,
Du, hvis brune, svage Hænder
Dag og Nat maae flittig passe,
At Madonnas Lampe brænder!

Tag imod vor Mildhedsgave!
Ved Andægtige, som knæle
I Kapellet, løfte Bønnen
For to elskovsfulde Sjæle:

At den Kummer, som de føle,
At den Byrde, som de bære,
At de Taarer, som de fælde,
Og den Uro, som de nære —

At det Alt, som disse Flammer
Under Nischens sorte Bue,
Stadigt maa vedligeholdes
Samlet i en hellig Lue;

At det Alt, som disse Flammer,
Der sig brændende fortære,
Maa med sine sidste Straaler
Lyse Kjærlighed til Ære!

Til Elise.

Paa den Festdag i den lyse Vaar,
Da den unge Rose frem sig skyder,
Og, just fyldende de femten Aar,
Blomsten moden ud af Knoppen bryder:
Paa den Dag, da hver af Floras Venner
Offret har til hendes Helligdom,
Ogsaa jeg, som en Tilbeder, kom
Med mit Hjerte fuldt, men tomme Hænder.

Thi at give er en farlig Ting;
Gaven skal jo Tegn paa Hjertet være.
Hvo der for Exempel gav en Ring,
Vilde sig for tydeligt erklære.
Vare kun beskedne Blomster Gaven,
Let man kunde troe, mit Venskabs Magt
Var, lig Blomstens korte Farvepragt,
Samme Dag i Buggen og i Graven.

Men skal jeg da, som af Alle vist
Høiest ønsker hendes Gunst at vinde,
Jeg alene ingen Blomsterkvist
I de tusind Offerkrandse binde?
Hvorfor lod jeg ikke Lyren klinge?
Riim og Sang man dog ei misforstaaer.
Ak! forbi er nu den Dag igaar —
Tør idag jeg det Forsømte bringe?

Hjertet, viid, som offre kan et Qvad,
Giver Alt og har ei Meer at yde,
Skjøndt, saa flygtig kort som Blomstens Blad,
Sangen døer, naar bedst den monne lyde.
Haabet dog dens korte Liv forskjønner,
Ja den vil, misundt af Mangen, døe,
Hvis kun hun, den unge Rosenmø,
Med et flygtigt Rosensmil den lønner.

Saa frygt kun ei.

„Du troer vel sagtens, det er Complimenter,
Naar nu jeg siger, — naa bliv kun ei rød! —
At, før jeg kjendte dig, en Tid sig prenter

I min Erindrings Dyb, da Sangen flød
Kun sparsomt fra min Læbe, lig en Kilde,
Der ved sit Udspring aner alt sin Død.

Som Jorden, naar i Marts den gjerne vilde
Fremdrive Blomster, men dog ei det mægter,
Fordi dens Brudgom, Vaaren, end sit milde,

Sit varme Blik, sit første Kys den nægter:
Saadan mit Bryst var vinterkoldt og øde,
Og mangt et Saar der blødte, som nu lægt er; —

Først dengang du kom kjærligt mig imøde,
Min Sjæls og mine Tankers troe Veninde!
Da flygted' Kulden bort, og Vintren døde;

Med eet jeg mærked', det blev Vaar derinde,
Med eet jeg hørte tusind' Toners Klang,
Og for enhver jeg kunde Udtryk finde!

Men hvis, — hvad ei er muligt, — hvis engang
En fjendtlig Skjebne dette længselsømme
Og varme Bryst til Kulde mod mig tvang:

Da maatte Vaaren af mit Hjerte rømme,
Da slukkes Sangens Ild i mine Aarer,
Og Vintren dræbte mine Foraarsdrømme."

— „Saa frygt kun ei!" hun smilte gjennem Taarer.

Godnat.

Mens Lampen spreder sit hvide Skin,
  Og Alt i Huset er roligt,
Jeg sidder og skriver med tænksomt Sind, —
Du kommer og lægger din Kind til min
  Og hvisker Godnat fortroligt.

Godnat, min søde, min elskede Viv,
  Min faure, duftende Rose!
Og du, min Pusling, mit Alt, mit Liv,
Min Øiesteen og mit Tidsfordriv!
Sov sødt, du Knop paa min Rose!

Jeg kysser hans Kinder, hans Bryst og Arm,
  Hans buttede, smaabitte Hænder;
Jeg jubler af Glæde, mens sødt ved din Barm
Han smiler og slumrer: „Saa gjør dog ei Larm!"
  Du hvisker og smilende skjænder.

Du lægger ham varsomt paa Puden bløde
  Og vugger med yndige Lader
Den blomstrende Dreng i en Søvn saa sød
Og nynner — hvi bli'er jeg med eet saa blød? —
  Og nynner en Sang af hans Fader.

Da svulmer mit Hjerte, da blusser min Kind,
  Begeistring fylder min Tanke,

Og mangt et drømmende Hjernespind,
Der gjøgled' for Barnets fyrige Sind,
  Jeg føler i Hjertet banke.

Barnagtigt jeg drømmer mit Navn berømt,
  I Tankerne seer jeg det føiet
Til deres, som Muserne elskede ømt —
O Gud! da føler jeg først, jeg har drømt,
  Og Taarerne staae mig i Øiet.

Dog bort med sygeligt Sværmeri,
  Med Mismod og Qvindetaarer!
End hæver min Aand sig dristig, fri,
Og Guddomsgnisten boer end deri,
  Skjøndt tidt mig en Løgtemand daarer.

Nuvel! jeg stævner i Kampen paany,
  Mit Sværd, min Lyra at prøve —
Og hænger end Krandsen i høien Sky,
Jeg fik dog ei Vinger for feigt at flye,
  Men for deres Kræfter at øve!

Og var jeg vel værd, at du havde mig kjær,
  Fortjente jeg nogensinde
Dit Haandtryk og Smil, hvis ei med Enhver
Jeg voved' en Kamp om Seirens Trophæer,
  Begeistret af dig, Veninde!

Jeg vaager for dig — sov sødt, min Viv,
Min faure, duftende Rose!
Og du, min Pusling! mit Alt, mit Liv,
Min Øiesteen og mit Tidsfordriv —
Sov sødt, du Knop paa min Rose!

Madonna.

Der var en Tid, nu er den længst forsvunden,
Da Elskov sad i Sjælens stille Kammer
Og sysled, som en Brud ved Lampens Flammer,
Med at faae Sangens Bryllupsklædning spunden.

Der var en Tid, nu er den længst udrunden,
Da i min Sjæl der blev stor Sorg og Jammer,
Som i et Huus, hvis Datter Døden rammer,
Da var det, disse Sanges Traad blev tvunden.

Da væved jeg af dem, med mangen Taare,
Imens min Elskov lagdes bleg paa Baare,
For Brudedragten, ak! et Dødningklæde.

Men nu er det saa længe, længe siden,
At der paa Graven Blomster groer, og Tiden
Har til mit Øie sagt: hold op at græde.

I Syden saae jeg Mænd og Kvinder bære
Udsprungne Blomster gjennem Kirkens Gange
Og lægge dem med Bøn og fromme Sange
Paa Altardisken til Guds Moders Ære —

Og knæle ned og bede: Naadig være
Du os, Velsignede! viis vore bange,
Vildfarne Sjæle Himlens Vei, den trange!
Da tænkte jeg paa dig, min Hjertenskjære!

Mit Liv er jo en dunkel Kirkebue,
Hvor kun dit Billed lyser i det Fjerne
Høit over Altret som en enlig Stjerne.

Madonna! disse Blomster af mit Hjerte
Jeg bringer dig; led du i Fryd og Smerte
Min Sjæl, til hist jeg faaer dig selv at skue!

En Billedstøttes Tanke hviler stille
I Marmorblokkens Indre, uopdaget,
Og over den sig hvælver Klippetaget,
Hvor Skoven groer, og Kildens Bølger trille.

Der hviler den, til Stenene sig skille,
Til Klippen briste maa for Hammerslaget
Og Elskovs Gud, af Marmorkisten draget,
Med Pil og Bue stiger paa sin Pille.

Min Kjærlighed til dig laa som en Tanke
Fra evig Tid i Sjælens Marmorgjemme:
Da kom du, for paa Gravens Dør at banke.

Let Stenen brast ved Lyden af din Stemme,
Og Elskovs Gud, af ingen Byrde tynget,
Steg frem for Lyset, seirende, forynget.

Fra Skyens lysblaae Telt, hvor Solen luer,
Fra Havets endeløse Bølgehaller,
Fra Bjergets Slot med straalende Krystaller,
Fra Lundens dunkelgrønne, svale Buer

Guds Faderøie dybt i Sjælen skuer,
Lig Glimt af Lys, der ind i Mørket falder;
Paa Hver, som farer vild, hans Stemme kalder,
Snart lyder den som Bøn, og snart den truer.

Een kalder han med Røst, som Bladet suser,
Som Kilden risler, og som Fugle sjunge:
Een kalder han med Tordenskyens Tunge,

Med Havets Brøl, naar vildest Brænding bruser;
Mig kaldte han en Sommeraften silde
Med Lyden af din Røst, den klare, milde.

Madonna, vil en selsom Drøm du høre?
  Ved Himlens Dør jeg stod, sorgfuld i Sinde;
  Jeg skimted Herlighedens Glands derinde,
  Og Sang af Engle naaede svagt mit Øre.

Luk op, Sankt Peder! bad jeg, lad dig røre!
  Da lød en Røst fra Morgenskyens Tinde:
  Vend om og søg dig først en Elskerinde;
  Thi kun for To jeg aabner Himlens Døre.

Det var Gud Amor selv, der til mig mæled;
  Han Portner var, og Nøglerne de tvende
  Af Guld og Sølv, saae jeg, han holdt ihænde.

Flyv, lette Sang! af Haab og Frygt besjælet,
  Hen, hvor min Rose staaer i Blomstervrimlen,
  Og hvisk: Madonna, hjælp ham ind i Himlen!

Naar Foraarssolen mildt, med Hænder blide,
  Har løftet Sneens Lin, naar Havens Gange
  Gjenlyde høit af klare Fuglesange,
  Staaer Æbletræet smykt med Blomster hvide.

Men Blomsten falder af ved Sommertide,
  Og bittert gjennem Aarerne de trange
  Gaae Livets Safter, Grenen skjælver bange —
  Da bryde gyldne Frugter af dens Side.

Min Elskovs Træ stod først i Foraarsstunden
Med Blomster smykket, duftende i Lunden,
Og Fuglesange høit fra Kronen løde.

Men Blomsterne faldt af, og Træets Aarer
Høit svulme nu med skjulte, bittre Taarer:
Naar kommer Frugten vel, den gyldne, søde?

Før Havets blege Mø sit Bytte kræver,
Før dybt hun drage kan en modig Svømmer
Med til den Søvn, hvori man aldrig drømmer,
Tre Gange først han sig af Bølgen hæver.

Tre Gange for hans Øie Stjernen bæver;
Først tredie Gang den salte Skaal han tømmer,
Og medens Havets Skum Ligklædet sømmer,
Hans Legem langsomt imod Dybet svæver.

To Gange var min Kjærlighed begravet;
Nu løfter den sig tredie Gang af Havet
Og aander tungt og Øiet mod dig vender.

Alt aabner Dybets Havfru for sit sorte,
Ensomme Slot de store Bølgeporte —
Frels mig, Madonna, ræk mig dine Hænder!

Høit lyder Pauken, klart Trompeten skralder;
Stig op, mit Hjertes Dame, paa Altanen!
Der kæmpes skal, høit flagrer Elskovsfanen;
Hør! Pandserpladen rasler, Skjoldet gjalder.

To Riddere til Kamp Trompeten kalder;
En sidder paa en Ganger, hvid som Svanen,
Den Andens Hest er sort, vildt bølger Manen,
Og som et Sørgeflor Skabraket falder.

De flyve frem med Spyd i stærke Hænder,
Solglimt og Tordensky hinanden møde,
En af dem seire skal, og En skal bløde.

Hil dig, mit Hjertes Dame! du dem kjender,
De tvende Kæmper, det er Fred og Smerte,
Og Kredsen, hvor der strides, er mit Hjerte.

Som Barnet, der sit Øielaag har lukket,
Træt af at græde vel, men ikke trøstet,
Og hvilende sin Kind til Moderbrystet,
Er slumret ind omsider, sagte vugget:

Saa har min Elskov træt sit Hoved bukket
Og hviler paa de Torne, den har høstet;
Udover den har Søvn sin Vinge rystet,
Og standset er dens Graad, og endt er Sukket.

Men som en Moder from, med milde Blikke,
En venlig Drøm ved Leiet staaer og smiler,
Hvor det forgrædte Barn i Slummer hviler.

O du, hvis Stemmes Klang har Magt at drage
Til vaagen Sorg min Kjærlighed tilbage,
Tal sagte, o Madonna! væk den ikke!

See Navnet hist, i Barken dybt indskaaret!
Her, mellem disse skyggefulde Linde,
En Ungersvend har vandret og til Minde
Om En, han elsked, dette Træ sig kaaret.

Vel voxer Barken knudret over Saaret,
Og Navnet synes langsomt at forsvinde;
Men midt i Stammen vil man det gjenfinde,
Naar fældet den til Baalet bliver baaret.

Saadan, Madonna! lader jeg med Smerte
Dit Navn forsvinde nu af mine Sange,
Som Skrifttegn, der af Tidens Haand udslettes.

Men tro dog derfor ei, at det forgjettes,
Det voxer, gjennem Tankens skjulte Gange,
Dybt, skjøndt usynligt, indad i mit Hjerte.

Alene.

Du brune Hjort ved Træets Rod,
Du Skovens raske Springer!
Hvor fik du saadant lystigt Mod,
Saa klart et Blik, saa let en Fod,
Som om du havde Vinger?
Da kneiste Hjorten, stolt i Sind,
Med sine Takkers Grene:
Det kommer af, jeg har en Hind,
Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

Du lille Fugl i Busken hist,
Du glade Foraarssanger!
Hvi hopper du saa fro paa Kvist,
Mens jeg mit muntre Sind har mist
Og aldrig mere fanger?
Fra Busken titted Fuglen ud
Og sang bag Blad og Grene:
Det kommer af, jeg har en Brud,
Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

I Bølger, som mod Stranden slaae
Og lege med hverandre!
Hvorfor er I saa lyseblaae,
Mens i mit Hjertes dybe Vraa
Kun mørke Tanker vandre?

Da slog en Bølge frisk og glad
Sit Skum mod Breddens Stene:
Det kommer af, vi følges ad,
Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

Du Stjerne, som din Straale hvid
Nedsender fra det Høie!
Hvi er din Glands ved Midnatstid
Saa bævende, veemodig, blid,
Som Taaren i et Øie?
Da lød det sagte for min Hu
Fra Luft, i Toner rene:
Det kommer af, at jeg som du
Maa altid gaae min dunkle Vei alene.

Fred.

„Hvad fattes dig, min Datter kjær!
Hvad tynger paa dit Sind?
Hvor er det fagre Rosenskjær,
Som farvede din Kind?
Hvor er din Stemmes glade Klang,
Dit Smil, din lette Jomfrugang?
Din Mund er stum og tungt dit Fjed,
Hvor er dit Hjertets Fred?“

O, Moder! jeg er syg og træt,
Jeg veed ei selv hvoraf;
Kom, lad os gaae, jeg længes ret
At see det friske Hav.
Naar Aftenvinden blæser op
Og kruser Bølgens hvide Top,
Naar Sol bag Skyen synker ned,
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder, jeg vil bort igjen!
Hver Bølge har en Røst,
Der hvisker som en troløs Ven
Og smerter i mit Bryst.
Lad os gaae ind bag Skovens Træer,
Naar Løvet sagte skjælver der,
Og Stjernen skinner stille ned,
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder! vel er Skoven smuk,
Og mild er Stjernens Glands,
Men Vinden lyder som et Suk,
Og Sukket ligner hans.
Kom, lad os gaae, jeg længes ret
At sove nu, jeg er saa træt;
Kun naar dit Bryst jeg hviler ved,
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder! kysser jeg din Mund
Og hører Hjertet slaae,
Saa maa jeg tænke paa den Stund,
Da ved hans Bryst jeg laa.
Hvor jeg saa vandrer hen paa Jord,
Hans Billed i min Tanke boer;
O, siig mig dog, hvis du det veed:
Naar faaer mit Hjerte Fred?

„Foroven klager Bølgens Mund,
Og aldrig faaer den Ro;
Forneden paa den dybe Bund,
De tause Blomster groe.
Foroven sukker Bøg og Lind,
Forneden tier Storm og Vind;
Naar du i Graven lægges ned,
Saa faaer dit Hjerte Fred."

Jeg drømte, jeg var en lille Fugl.

Jeg drømte, jeg var en lille Fugl,
    Der fløi over Land og Bølge,
Hvad Hjertet følte, hvad Øiet saae,
    Jeg ikke forstod at dølge.

Jeg sang hver Tanke dybt i mit Bryst,
Jeg sang mine Sorger og Glæder,
Jeg svang mig over det brusende Hav
Og alle de fremmede Steder.

En Morgen sad jeg paa Træets Green
Og kviddrede glad mine Sange;
Rundt om i Græsset de Blomster stod',
De vare saa smukke, saa mange.

Men een var i Duft og Farveskjær
Den smukkeste, maatte man sande,
Paa hende jeg saae, for hende jeg sang,
Og glemte de fremmede Lande.

Hos hende jeg vilde bygge og boe,
Jeg vilde Vingerne miste,
Jeg vilde kviddre min bedste Sang,
Til Hjertet engang maatte briste.

Hun bøiede sig i Vinden bly,
Jeg rørte ved Blomster-Kjolen,
Jeg Tanken forstod i Bladets Duft,
Det rødmed' i Morgensolen.

Og Blomsten bøied' sit Hoved ned,
Jeg husker det Hele saa nøie;
Jeg syntes at læse min Kjærlighed
I hendes trofaste Øie.

Da kom der en Jæger, saa ung og smuk,
Han havde sin Bøsse paa Nakken,
Han tog min Blomst og satte den pænt
I Knaphullet, foran paa Frakken.

En Dugdraabe faldt fra Blomstens Blad,
Jeg troede, det var en Taare,
Da sang jeg og tænkte, saa skyder han mig!
Jeg ønskede Døden saa saare.

End dufter Blomsten saa smukt som før,
Den føler i Frakken sig hjemme!
Jeg flyver afsted fra By til By,
O, kunde jeg Blomsten dog glemme!

Jeg sørger — men synger dog meer end før,
Hver Gang jeg flagrer paa Vangen,
Saa kommer der vel en Jæger engang,
Og skyder mig midt under Sangen!

Til Luna.

Mens din Fod, den zephyrlette, maaler
Himmelbanen i den tause Nat,
Falde dine Øines klare Straaler
Melancholske gjennem Busk og Krat:

Sittrende i Luften Bladet bæver,
Skyggen dybt i Skoven stille staaer,
Taagers Dronning hen ad Engen svæver
Med det hvide Slør om sine Haar.

Sødt min Sjæl dit Trylleri fornemmer,
Gamle Drømme vaagne i mit Bryst,
Toner, smeltende lig Mindets Stemmer,
Suse hen i Vestenvindens Røst.
Og som du, hvis længselsfulde Blikke
Søger Elskeren, som tabt du har:
Speider rundt mit Øie, finder ikke
Hvad mig her i Verden kjærest var.

En Sommernat.

I dunkle Skyer Stjernen skinner,
Et Flor bedækker Mark og Eng,
Og lig en Sang saa yndig rinder
En Kilde gjennem Skovens Seng;
Fraoven Luftens Stemmer klinge,
Som Aander let de stige ned;
De gode Gaver, med de bringe,
De fylde Hjerterne med Fred.

Og lig en Drøm et yndigt Billed
Sig hæver sødt nu i mit Bryst,
Hvis Længsel tidt det har formildet,
Hvis Smerte tidt det sendte Trøst;
Hvor end i Verden jeg maa fare,
Dit lyse Blik jeg tale seer:
O, at vi atter samlet vare!
O, at vi aldrig skiltes meer!

Nu suser det vist i det gamle Træ.

Nu suser det vist i det gamle Træ,
Der slaaer om mit Fædretag sit Læ
Paa Hjemmets duftende Vænge.
Det er, som i Barmen det lød igjen,
Som vifted' en stille Susen hen
Igjennem mit Hjertes Strænge.

Nu sidder min sølverlokkede Mo'er,
Og sysler med Naal ved det blanke Bord,
Mens Øiet skotter til Lunden.
Sin Bibel henter min Fa'er i Krog,
Og læser høit af Bøgernes Bog
I Helligdags-Morgenstunden.

Min Legesøster i Haven staaer
Med Æblekind — det glindsende Haar
Sig bøier i Fletninger tykke;
Og Solen hist paa den klare Plet
Aftegner den yndigste Silhouet
I Jomfruens svævende Skygge.

Hør! Kirkeklokken fra nære By
Alt sender op i den gyldne Sky
De milde, bønlige Toner.
Nu vandrer hun bort ad samme Kant.
Hvor Lundens Sti sig vinder iblandt
Violer og Skov=Anemoner.

Hun holder om Bønnebogen sin Haand,
Og henad Stien med barnlig Aand,
En gudelig Sang hun kvæder.
Men Hjertet vel gjemmer et lille Savn,
Og ind i Sangen svæver mit Navn,
Mens over Kjærminden hun træder.

Løvkronen lytter dertil med Lyst,
Og Vinden fanger den søde Røst —
Violen dens Vellyd fornemmer.
Kun jeg, kun jeg fornemmer den ei:
Mit Øre kun fanger paa fjerneste Vei
De kolde, fremmede Stemmer.

Og var kun en Drøm det yndige Syn?
Ak! gav hun en Anden sit Dies Lyn,
Sit Smil og sit Haandtryk, det ømme?
Og fandt jeg hist under Træets Løv
Kun Korset over de Kjæres Støv
Og over min Ungdoms Drømme?

O, nei! end grønnes det gamle Træ
Om Fædretaget med Ly og Læ
Paa Hjemmets duftende Vænge.
Til Visshed vorder mit Haab engang!
Det hvisker en Røst med salig Klang
Igjennem mit Hjertes Strænge.

Elskede, kom!

Elskede, kom! See, duggede Roser
Gløde fra Vesten i duftende Krands!
Føler du ikke den kølige Strands
Luftning om Taagen i Marker og Moser?
Gyngende stille
Bølgerne trille
Ind imod Stenen i fugtige Tang;
Hisset paa Briggen endnu engang
Straalernes Glimt over Seilene spille.

Seer du et Lys? Med Løvet fortrolig,
Vidne til Sukket bag skyggende Blad,
Hæver sig Maanen af Bølgernes Bad
Over den dæmrende Kjærligheds=Bolig.
See kun derhenne!
Ned til de Tvende
Sittrende Straalen sig trænger i Lund —
Ha! hvilken Gruppe! — Bladet for Mund!
Tyst under Bladet kun Luerne brænde.

Søde Veninde! Hvor du er deilig!
O! men læg Shawlet om Hals og om Bryst!
Ei det fortrød mig — o, Kval i min Lyst! —
Kom ikke Vinden saa høist ubeleilig.
Hist fra det Fjerne
Smiler en Stjerne,
Tænder sit Lys i dit straalende Blik;
Jorden er deilig; men, hvis du gik,
Fulgte jeg dig til Urania gjerne.

See! over Luften, over det Klare,
Hist i en Duft af Orange med Blaat,
Seiler en Graasky, vellastet og flot —
Frygt du kun ikke! det har ingen Fare.
Syv Miil i Vagten
Gaaer han med Fragten

Bort over Havet mod fremmede Land,
Kaster et Hav af Taarer i Strand —
Taarerne svinde! thi Glædens er Magten.

Yndige Syn! To smilende Lande
Mødes paa Bølgen med Kyst imod Kyst!
Søde Musik! naar i Aftenen tyst
Vugges mod Bredden de svulmende Vande!
Hveen, Landskrone
End sig fortone
Dæmrende høit bag den rullende Sø —
Kommer til vor Lyksaligheds-Ø!
Glædens Paulun er i Bøgenes Krone. —

Hør, min Veninde, hvad jeg gad vide!
Mon der i hele det fremmede Land
Gives et Par, der om bølgende Strand
Vandre saa hyggeligt, Side ved Side? —
Drømmer jeg ikke,
I dine Blikke
Vugges en Taare med sværmerisk Glands:
Perlen indflet i Mindernes Krands!
Salige Held! jeg fortjener dig ikke! —

Fyret er tændt — den tindrende Lue
Breder sit Skjær over blaalige Val!
Herlige Lys i den hvælvede Sal
Blank som Chrystallen i Havmandens Stue!

O! men du fryser —
Lilien gyser
Iiskold i Vinden fra Efteraarssky —
Ak! vi maae hjemad — Timerne flye!
Hero! din Fakkel vor Vandring belyser! —

Hellige Stjerne! du, som os følger!
Natlige Timers fortrolige Gjæst!
Tak for din Taushed ved Hjerternes Fest!
Følg os paa Livets urolige Bølger!
Elskte Veninde!
Kan du nu binde,
Fængsle din Læbe, dit Blik og din Aand? —
Endnu et Smil — et Tryk af din Haand!
Saa! — Nu skal Ingen vor Løndom udfinde.

Sangerens Bekjendelser.

Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjælne, kjærlige Natur!
Lyt til Sangen mildt, min Herskerinde,
Lyt, mens jeg fornyer i mit Minde
Hvad der bandt til dig din Troubadour.

— Længe gik jeg gjennem Byens Gader,
Sang og spilled', hvor jeg kom, med Lyst.
Folket stimled' i en Ports Arkader;
Paa Balkoner Damer stod i Rader,
Alle smilte glade til min Røst.

Hvad jeg vidste, hvad jeg dybest følte,
Hvad jeg havde tænkt mig mangen Nat,
Medens Duggens Perler Panden kjølte,
Alting gav jeg hen, og aldrig nølte
Sangeren at give af sin Skat.

Jeg var ung; mig henrev Livets Fylde.
Af dets Fylde haabed' jeg min Løn,
Tænkte: „Verden vil mit Haab forgylde!
Menneskerne vide, hvad de skylde
Sangens Magt igjennem Sangens Søn.

Den, hvis Toner Dagens Byrde letter,
Ham skal ikke Dagen falde tung.
Den, hvis Cither Hjertets Længsel mætter,
Ham skal lønne lykkelige Nætter —"
Ak, Philippa, jeg var dengang ung!

— Seent en Aften, lænet til en Pille,
Sang jeg for et stort og fornemt Huus.

Husets Damer lytted' skjult og stille —
Tys! da faldt der Ord, ak, Ord saa milde,
Ord, jeg hørte paa som i en Ruus.

„Det er ham, der har den smukke Stemme
— Lød det sagte fra den dunkle Gang —
„Jeg kan kjende ham paa Kappens Bræmme.
„Det er ham, der hos min Moder hjemme
„Lærte mig ifjor en lille Sang.

„Denne Sang, kan du endnu erindre,
„Hvor saa tidt dens Ord har bragt os Trøst?
„Al min Kummer forekom mig mindre;
„Af et tvivlende, bevæget Indre
„Freden steg og Hvile for mit Bryst."

Ak, og da jeg denne Tale hørte,
Der fra Jomfru-Munden dæmpet foer,
Var det, som en Gud min Kind berørte.
Haabets Røst mig smigrende forførte,
Og jeg nærmed' mig med disse Ord:

„Jomfru! hvad jeg savner, kan du fatte,
Hvad jeg havde, har jeg deelt med dig.
Saugens Sønner gaae omkring forladte;
Dig jeg gav af Digtekunstens Skatte;
Som jeg gav dig, skifte du med mig!

Lad mig, inden Alder mig forkuer,
I din Tankes Helligdom gaae ind!
Lad mig som en troende Beskuer
Under Hvælvet af dit Øies Buer
Læne mig med Andagt til din Kind!

Lad mig af din Stemmes Mildhed styrkes,
Lad mig drikke Sødmen af din Mund!
Som en Guddom, veed du, Skjønhed dyrkes;
Lad mig da — men ak! dit Blik formørkes...
Tal! hvad er din strenge Mines Grund?"

— Og den Skjønne svarede med Kulde:
„Agter jeg endog i dig din Kunst
„Og din Cithers Klang, den længselsfulde,
„Med hvad Ret forlanger du, jeg skulde
„Fyrstelig dig lønne med — min Gunst?

„Viid, ifald du ikke veed det, Sangen
„Er min Tjener, som mig tjene Fleer.
„Den skal holde mig i Drømmen fangen,
„Vugge Sjælen mildt til Citherklangen.
„Dette venter jeg, men Intet meer.

„Som min Terne, naar hun stille vifter
„Heden fra min Kind og fra min Hu,

„Mildner Digteren de stærke Drifter,
„Himlens Kjølighed med mig han stifter.
„Dette gjør min Terne, det gjør du.

„Som i Orienten Troen kvæges,
„Naar Fakiren under Solens Brand
„Læser Bønner og i Savnet spæges,
„Kan jeg af din Savn, dit Suk bevæges;
„Skifte dem med dig jeg ikke kan.

„Jeg har taget mod den Trøst, du bragte,
„Sangens arme, vandrende Fakir!
„Tvivl ei paa, jeg veed din Kunst at agte;
„Tag din Løn derfor!" — og stolt hun rakte
Mig en Guldmønt, svøbt i et Papir.

Og den Skjønne vendte flux mig Ryggen,
Og fra Huus til Huus igjen jeg gik,
Udenfor jeg stod og sang i Skyggen,
Indenfor var Solskin. Glæden, Lykken,
Og for mig af Alt et flygtigt Blik!

Kummerfuld fra Byen bort jeg ilte,
Og i lange Aar omkring jeg drog.
Mangt et Øie venligt paa mig hvilte,
Mangen Læbe sødt til Sangen smilte,
Ak, men intet Hjerte for mig slog.

Allerede klang min Klage bitter,
Mismod greb mig — da en Aftenstund
Mildt en Stemme kaldte fra et Gitter.
Bad mig komme med min Sang, min Cither,
Bad med Ord og med en bønlig Mund.

Og en lille Haand mig viste Laagen:
„Der ved Busken bag den gamle Lind,
„Seer du? ved det blaa Stakit i Krogen —
„Tøv saalænge, til jeg sender Nogen.
„Eller nei, jeg lukker selv dig ind."

Og mens Stemmen hen i Luften døde,
Let den Talende fra Gittret sprang,
Lukked op' og ilte mig imøde,
Bad mig med saa venlige, saa bløde
Ord at glæde Huset med en Sang.

— Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjælne, kjærlige Natur!
Det var dig, mig Himmelen lod finde,
Det var dig, hvis Røst de lune Vinde
Bragte til den glade Troubadour.

I din Haves dufterige Gange
Hørte du opmærksom paa mit Spil,

Lytted' drømmende til mine Sange,
Bad mig med et venligt Smil forlange
Hvad jeg ønsked', hvad jeg trængte til.

Ei med Guld og med en iskold Mine
Lod du, da jeg færdig var, mig gaae.
I din lyse Sal du lod mig trine,
Lagde dine Hænder smaa i mine,
Mens dit Øie kjærligt paa mig saae.

„Sanger! kom og drik af dette Bæger!"
Sagde du og rakte mig din Mund.
„Du, hvis Ord saa mildt mit Bryst bevæger,
„Kom! med Ordets Manna jeg dig kvæger,
„Til du føler styrket dig og sund.

„Kom til mig, naar Verden dig forjager,
„Naar du savner, hvad ei Verden veed.
„Deel med mig din Kummer, dine Plager.
„Sangens Sødme fra din Mund jeg tager;
„Deel med mig da ogsaa, hvad du led.

„Kom saa tidt du vil, jeg skal ei trættes.
„For min Sangfugl har jeg Viin og Brød.
„Ved min egen Side skal du sættes,
„Af det Bedste, jeg besidder, mættes,
„Aldrig, mens jeg lever, lide Nød.

„Men — flyv ikke bort af mine Hænder,
„Flygtig som du er, af Sangfugl=Art!
„Eller flyv kun bort, men husk, jeg sender
„Ønsket efter dig til Verdens Ender.
„Flyv, men kom igjen og kom lidt snart!“

— Min Philippa! kjærlige Veninde!
Hine Ord, der hæved' høit mit Mod,
Hine Ord, saa søde for mit Minde,
Hvert af hine Ord formaaer at binde
Fast din Sanger til din lille Fod.

Sæt dig ned, min yndige, min fine,
Herskerinde! sæt dig ned hos mig!
Læg kun dine Hænder smaa i mine,
See kun paa mig med den kjælne Mine,
Mens jeg tabes i at see paa dig.

Viid, at mens jeg dig beskuer, vækkes
Digtekunstens Aander i min Hu.
I dit søde Smil mig Lyren rækkes,
Ak, jeg digter kun for dig at tækkes,
Mine Sanges Musa er kun du!

Der staaer et Træ.

Der staaer et Træ paa grønne Kyst,
Der sad vi mangen Stund
Med Haand i Haand og Bryst mod Bryst,
Fortroligt Mund paa Mund.

Vi plukked' Rosen, rund og rød,
Dertil den Lilie skjær,
Den blaae Viol i Græssets Skjød —
Hver til sin Hjertenskjær.

Og hun var from, og hendes Ord
Steg som fra Himlen ned;
Min Verden blev saa smuk og stor,
Hver Stund en Evighed. —

Der staaer et Træ ved Havets Bred,
Nu visnet er dets Blad.
Der saae jeg, Skibet fløi afsted,
Hvorpaa min Elskte sad.

I det uendelige Blaa
Forsvandt det hvide Seil,
Forladt og ensomt, øde laa
Det store, dunkle Speil.

Den vilde Falk to Vinger har,
Høit flyver han med dem;
Delphinen gjennem Bølgen klar
Som Lyn sig skyder frem.

Men ensom jeg maa staae paa Strand
Og stirre taus mod Sky;
Og kun min Tanke flyve kan
Hen til den fjerne By. —

Der staaer et Træ ved Havets Strøm,
Nys slumred' der jeg ind,
Da havde jeg en bitter Drøm,
Og Taaren randt paa Kind.

Jeg saae, hun stod i Brudedragt
Med Krands og Ring og Baand;
Og hendes hvide Haand blev lagt
Udi en Andens Haand.

Farvel, min Mø! nu Dagen svandt,
Farvel, min Mø! god Nat!
Nu brast det sidste Baand, mig bandt,
Hvis Du mig har forladt.

Hvad hjælper det, min Gangers Trav
Er rask, og rap dens Fod?
Den traver ei paa dyben Hav
Og ei paa striden Flod.

Hvad hjælper det, min Hund er snild
Og hurtig som en Vind?
Den jager ei min Due vild
Til Reden atter ind.

Hvad hjælper det, jeg Harpen slaaer
Og drikker klaren Viin?
Jeg aldrig, aldrig skue faaer
Meer Allerkjæresten min!

Sex Sonetter.

1.

Dengang Odysseus om paa Havet irred,
For til sit fjerne Hjemland Vei at finde,
Da sad etsteds paa Strand en deilig Kvinde,
Hvis Tryllesang i Aftenluften dirred.

Men hvo der lyttende paa hende stirred,
Forliste ynkelig paa Klipper blinde;
Odysseus lod sig fast til Masten binde,
Derfor Sirenen ei hans Sind forvirred.

Som Grækeren paa Livets Hav jeg krydser;
Men mig Sirenen følger paa min Snekke,
Og hendes Sang min skjulte Kummer dysser,

Og hendes Røst min gode Kraft vil vække,
Og jeg taknemlig hendes Hænder kysser,
Thi Vei til Himlen viser hun os Begge.

2.

Du veed, at du er mine Øines Stjerne,
Mit Øres Velklang, mine Læbers Honning,
Min Tankes Axe og min Villies Dronning,
Mit Hjertes Heltedigt, min Levens Kjerne.

Du veed, din Sorg er mine Strenges Dæmper,
Mens høit de klinge, naar din Sjæl sig fryder;
Du er med mig i Baaden, naar den skyder
For fulde Seil, som naar mod Storm den kæmper.

Og som det er, saa maa det altid være.
Om Lykkens fulde Skaaler os skal rækkes,
Om Livets Nød og Kvide vi skal bære,

Om vore Vinger tidlig skulle stækkes,
Om Gud vil os en sildig Qvel beskære —
Een Lod, eet Liv, een Død maa blive Begges.

3.

Hvor kan det være, Tidens Tand mig skaaner,
At Bølgegangen i mit Bryst ei lægges,
At ei min Sjæl af Støv og Skimmel dækkes,
At kun mit Skæg, men ei min Tanke graaner?

At af min Ungdoms Drøm jeg ikke vækkes,
At Phantasus mig end sin Vinge laaner,
Og Haabets Himmel for mit Øie blaaner,
Og Modets Landse i min Haand ei knækkes?

Det kommer af, at du min Sjæl opfylder:
Din Vaarsol klarer Høstens mulne Dage,
Og nøgen Mark og brunet Løv forgylder;

Din Villie holder Tidens Magt tilbage,
Din Ungdom jeg min anden Ungdom skylder.
Du er en Ydun — gid jeg var en Brage!

4.

Tidt synes mig, der er ei meer at gjøre:
Min Sang har malt, hvad i mit Hjerte lued';
Mit Ord har talt, hvad jeg i Tanken skued';
Mit Flag har ført, hvorhen det kunde føre.

Skal for en Slægt, forsjamsket og forkuet,
Jeg synge hvad jeg veed vil Ingen røre?
Og skal jeg tale for det døve Øre,
Indtil jeg snart til Taushed vorder truet?

Men naar da kjærlig mig din Arm omslynger,
Naar ved dit Bryst til Ro mit Hoved lægges,
Ei Træthed og Forsagthed meer mig tynger.

Saa voxer Modet, og min Spændkraft vækkes,
Og ufortrøden taler jeg og synger
Og skrider fremad uden at forskrækkes.

5.

Mit gamle Hjem nu Skovl og Spade lukker,
Og Vintrens Storm, som suser hen derover,
Opvækker Ingen meer af dem, der sover,
Kun Tanken deres blege Billed hugger;

Men om jeg stundom seer paa det tilbage,
Og i det Svundnes Strøm vemodig dukker,
Min Sjæl ei efter hvad jeg tabte sukker;
Jeg vil ei leve om de gamle Dage.

Du skaber mig et andet Hjem, Du Kjære!
Hvor det er godt at være, sødt at hvile,
Hvor Mindets Støtter Haabets Krandse bære,

Hvor spæde Hænder brække Sorgens Pile,
Hvor bløde Arme lette Byrder svære,
Hvor Morgenlys fra Barnelæber smile.

6.

Du er det Træ, som mig sin Skygge byder;
Du er den Ranke, som min Drue bærer;
Du er det Ax, hvoraf mit Brød jeg skærer;
Du er den Blomst, hvis Duft og Glands mig fryder;

Du er den Fugl, der synger i min Stue;
Du er det Billed, som mit Øie nyder;
Du er den Sol, som mine Skyer bryder,
Og du er Stjernen paa min Aftenbue.

Men hvad kan jeg nu give dig i Bytte
For Alt, hvormed du daglig mig beriger?
Ja, jeg kan elske, ære og beskytte,

Og aldrig jeg din Tro og Tillid svigter;
Det er det Hele. — Men hvad kan det nytte?
Jo længere jeg lever, Gjælden stiger.

Din Mund.

Lad Andre synge længe nok
Om store Ting, som strax man glemmer,
Jeg synger om din lille Mund
Og al den Sødhed, som den gjemmer.
Den er en yndig Rosengaard
Med Nattergale=Melodier,
En Forhal med en himmelsk Klang
Fra Helligdommens Harmonier.
Veltalende den eier Ord,
Som aldrig før paa Jord jeg hørte,
Men eet især, som for min Sjæl
Al Himlens Salighed afslørte —
Thi lad de Andre synge kun
Om store Ting, som strax man glemmer,
Jeg synger om din lille Mund
Og al den Salighed, den gjemmer!

I Skoven.

Jeg gik mig i Skoven saa ensom en Gang,
Alle de smaa Fugle saa yndeligt sang,
De havde ei Andet at bestille;

Der qvad Stillids, og der qvad Gjøg,
Der slog høit i den hvislende Bøg
En Irisk sin sittrende Trille.

Da tænkte jeg paa hende, som er ikke her,
Da tænkte jeg paa hende, mit Hjerte har kjær,
Og jeg tænkte, det bedste jeg kunde;
Og Alting omkring mig det tænkte som jeg,
Den gamle Eg og Granen, der brystede sig,
Og alle smaa Fugle i Lunde.

Og Alt vilde trøste mit længselsfulde Sind:
Fortroligt mig hvisked' den letsindige Vind
De luneste Ting i mit Øre;
Og Stæren mig sagde saa meget — meget Smukt, —
Med Længslen de kunde dog ikke faae Bugt,
Den lod, som den ei kunde høre.

Saa vil jeg da længes med alle Blomster blaae,
Saa vil jeg da sværme med alle Fugle smaa
Og sukke med de svævende Vinde;
Saa vil jeg da vandre min ensomme Gang,
Saa vil jeg indvie hvert Suk og hver Sang
Og min inderlige Smerte til hende!

Den Elskede.

De hvideste Perler i Havet er spredt,
Og Bølgerne vandre derover,
Den Skat, du søger og aldrig har seet,
Jeg her at beskrive dig lover.

Først maa hun eie den yndigste Fod
For Hjulet og Væven at træde,
Dertil et ærligt og trofast Mod,
Der deler din Sorg og din Glæde.

En Barm maa hun eie saa varm og saa fuld,
To Arme saa blændende hvide,
Dertil en Tunge saa reen som Guld,
Der tier og taler i Tide.

Og snildt maa hun flette sin Tankes Net,
Og Smilet maa røbe Fostranden,
Hendes Gang maa være saa svævende let
Som Bølgens, der træder mod Stranden.

Og Øiet maa ligne den sagte Strøm,
Hvori sig Fuldmaanen maler,
Men Hjertet maa drømme saamangen Drøm,
Hvorom ei Læberne taler.

Mig Nattergalen i grønnen Lund
Betroede, hvor hun havde hjemme;
Jeg lytted' dertil i en Midnatsstund
Og mon det om Morgenen glemme.

Paa Strandveien.

Rullende henad de støvede Veie,
Kjøre vi muntert og let.
Træerne strække, medens de neie,
Efter os Bladenes Net.
Søen er speilklar,
Vandene blaae.
Stjernerne spille
Med Glands derpaa.

Kudskene smælde, Hestene springe.
Mærker du, han vil forbi?
Tversover Sporet listig vi svinge —
Jeg er en Kudsk med Geni!
Hestene rende,
Træernes Løv
Skjuler os naadig
For Kvalm og Støv.

Vinde, der lufte paa vuggende Vande!
Vinde fra Sø og fra Sund!
Kommer og kjøler min Elskedes Pande,
Vifter omkring hendes Mund!
Elskede! Vinden
Haster fra Sund,
Kysser med Glæde
Din Kind, din Mund.

Den Lykkelige.

Endelig fik jeg min Lykke fat,
Jeg er i Nærheden af min Pige.
Øiet er muntert, Panden er glat,
Rynkerne vige.
Luun og kjølig er denne Nat,
Skjøn uden Lige!
Sagte med mig gjennem Busk og Krat
Skal hun sig snige
Siger, hvo eier saa stor en Skat?
Jeg er den Rigeste blandt de Rige.
Endelig fik jeg min Lykke fat —
Havde jeg nu kun fat min Pige!

Jeg troer paa dig.

Jeg troer paa dig i Livets lyse Morgen,
Naar alle Skyer har et Rosenskjær,
Naar ei dit Hjerte tynges meer af Sorgen,
End Natteduggen tynger Skovens Træer,
Og naar din Sjæl er Havets stille Flade,
Hvori den speiler sig den unge Dag,
Og alle dine Tanker stige glade
Mod Himlen med de glade Lærkers Slag.

Jeg troer paa dig, naar Middagssolen brænder,
Og Livets Luft er tung og lummerhed,
Naar Kampens Alvor alle Sener spænder,
Men Hjertet længes efter Ro og Fred,
Naar Tordnen ruller, og naar Lynet knittrer,
Og Sjælen smægter efter Taarers Bad,
Naar Lidenskabens Magt i Nerven sittrer
Og drager sammen eller skiller ad.

Jeg troer paa dig, af Lykkens Vinge baaret
Og vugget af den lune Sommervind,
Naar ingen Steen endnu din Fod har skaaret,
Og intet Savn forbittret har dit Sind,
Naar hvad du ønsker af sig selv opfyldes,
Naar hvad du frygter flygter for dit Fjed,
Naar hvad du seer af Haabets Sol forgyldes,
Og gode Engle vaage for din Fred.

Jeg troer paa dig, naar Modgangstimen kommer,
Og Sorgens Taage leires om dit Blik,
Naar Verdens kolde Blæst i Øret trommer,
Og Hjertet vaander ved dens Naalestik,
Naar Haabet svinder, og naar Trøsten fattes,
Naar smuldret styrter ned din Tillids Hvælv,
Naar Modet synker, og naar Kraften mattes,
Og det er svært at holde paa sig selv.

Jeg troer paa dig, naar fire Læbers Møde
Er to berufte Sjæles Brudepagt,
Naar dine Øine gjennem Taarer søde
Forkynde høit, hvad ei din Mund faaer sagt,
Naar hvad du drømmer er en Sandhed vorden,
Naar hvad du elsker sluttes i din Favn,
Naar dobbelt rig og skjøn dig tykkes Jorden,
Og dobbelt let dens Møie og dens Savn.

Jeg troer paa dig, naar Afskedsklokken kalder,
Og paa din Kind Dødslilien springer ud,
Naar kold og stiv din skjønne Støvdragt falder,
Og Sjælen iler hjem igjen til Gud.
Jeg troer, da vil du bede ved hans Throne
For alle dem, du elskede paa Jord;
Jeg troer, da vil en ny og liflig Tone
Hensmelte i det store Englechor.

Roserne.

Da jeg fik dem.

Skjønne, kjælne Roser! visner ikke,
Blomstrer trygge her hos Eders Ven!
Eders spæde Torne frit ham stikke,
Eders Duft helbreder ham igjen!
Eders kjælne Spyd omsonst ham true!
Gjerne lider han, hvad Amor led,
For i Eders Purpursmil at skue
Billedet paa skjøn Uskyldighed.

Skjønne, kjælne Roser! visner ikke,
Dufter indtil Dagens Ende sødt!
Dufter end i Nattens Øieblikke,
Naar Naturens sidste Smil er dødt!
Solen atter frem i Morgen iler
Og opvarmer mildt den kolde Luft;
Naar dens første Blik til Jorden smiler,
Lad det vække mig i Eders Duft!

Da de visnede.

Røde Roser! Eders Purpur blegner;
Hvide Roser! Eders Snee blev graa.
Ak! saa falmer, svinder, mattes, segner
Al den Skjønhed, Solen blomstre saae.
Roser! Eders sidste Smil mig minder
Hendes Smil, hvis Haand I blomstred i;
Ogsaa dette Smil engang forsvinder!
Grumme Roser! ak! hvi visned I?

„O! vi haabede den stolte Lykke,
Trylled født i hendes Haand af Lyst,
Hendes skjønne, skyldfrie Barm at smykke
Og engang at døe paa hendes Bryst.
Ak! vi maatte hendes Smil forlade,
Og af hendes Haand modtog os du;
Grumme! derfor falme vore Blade,
Grumme Sanger! derfor døe vi nu."

Foryngelsens Kilde.

Han.

See, nu er det snart halvhundred Aar —
Ak ja, hvor hastig dog Tiden gaaer —

Siden du, min Hustru, gav mig din Haand,
Og Præsten signed vort Ægteskabs Baand.

Hvor var du skjøn, da du stod Brud,
Hvor saae du vidunderlig deilig ud,

Dengang du treen i Kirken ind
Med Sløret om din rødmende Kind.

Og dog — dog tykkes mig fast, at du
Har aldrig været saa smuk som nu.

Den unge Mø i sit Brudeflor
Var vel det Skjønneste her paa Jord;

O, men den alderstegne Viv
Er saa skjøn som Aandens evige Liv.

Ja, du er deilig, min lille Moer,
Stol du kun trygt paa din Elskers Ord —

Men derfor bør du ei heller gaae
Med slig en gammeldags Kappe paa.

Hun.

O, spot mig ikke, for vel jeg veed,
Min Skjønheds Sol er gaaet ned.

Nei, var det dig, som Talen gjaldt,
Saa underskrev jeg villig Alt;

Thi det bekjender jeg frit, at du
Har aldrig været saa smuk som nu.

Den skinsyge Tid, jeg veed det nok,
Har ranet dig en og anden Lok;

Men er dit Haar end lidt tyndt og graat,
Det klæder dig, synes mig, nok saa godt,

Og Solskinssmilet om din Mund,
Og Himlens Blaa paa dit Øies Bund,

Det paastaaer jeg som en afgjort Sag,
Er blevet skjønnere Dag for Dag.

Jeg derimod er glad, om jeg kan
Saa nogenlunde blot gaae an —

Men ellers kan jeg gjerne gaae
Og tage en anden Kappe paa.

Han.

O nei, vist ikke, du Kjære, bliv,
Min altid unge, min elskte Viv.

Din Skjønhed knyttedes ei til Stads,
Til Skjønhedsmidler og anden Fjas;

Den har et Middel, hvorom du veed,
Saavidt jeg mærker, ei selv Besked.

Saa hør nu efter da. Naar du saae
Mig kjærlig ind i mit Dies Blaa,

Da kaldte du det tidt et Vand,
En Kilde med en Blomsterstrand.

Nu mindes du vist ogsaa, hvad
Der siges i et gammelt Qvad

Om Kildevæld, hvori var lagt
En saa vidunderlig Skabermagt,

At Hver, som baded sig i dem,
Steg atter ung og deilig frem.

— Et saadant Væld, min Hustru kjær,
Er Diet, som du skuer her.

Hver Morgen stiger du ned deri
Og hæves atter, paa eengang fri

For Alderens og Tidens Spor,
Saa deilig, som i dit Brudeslor,

Og Kraften, du forynges ved,
Det er mit Øies Kjærlighed.

Hun.

Min elskte Husbond, tro mig, jeg veed
Om denne Kilde fuldvel Besked:

Det er jo den, fra hvis rige Skjød
Min hele Lyst og Lykke flød.

Men du erindrer vist ogsaa, hvad
Der tales om i det samme Qvad,

En Fjederham, et Vingeslør,
Som baned Vei til hine Søer.

— Er nu dit Øie, din Kjærlighed,
Den Sø, hvis Kraft jeg forynges ved,

Saa er min Lyst til at smykke mig,
Min dybe Trang til at tækkes dig,

Kort sagt min Kjærlighed igjen
Den Vinge, som bærer mig derhen —

Og derfor vil jeg alligevel gaae
Og tage en anden Kappe paa.

Freidig.

Jeg veed, at mellem dig og mig
Der staaer en dunkel Skygge,
En bleg Erindring, taarerig,
Et skuffet Haab om Lykke.
Naar du vil aabne glad din Favn
For Livets Røst, som klinger,
Da hvisker den et Ord, et Navn
Og truer med sin Finger.

Den jager bort hvert nyfødt Smil,
Der paa din Læbe svømmer,
Og dræber med en giftig Pil
Den Lyst, hvorom du drømmer.
Dit Hjerte lukker den igjen,
Naar dine Længsler kalde;
Men jeg vil gaae i Kamp mod den
Og seire eller falde.

Jeg skyder Skjoldet paa min Arm,
Det store, gyldenblanke,
Det er min Elskov, fuld og varm,
Min Hjelm, det er min Tanke.
Og Trofasthed, til Døden stærk,
Eens i al Fryd og Smerte,
Det er den faste Pandserserk,
Der skjærmer om mit Hjerte.

Jeg spænder Sværdet om min Lænd
Og drager ud dets Klinge,
Det er mit Haab, den fuldtro Ven,
Der svigted ingensinde.
Stridshesten vrinsker over Vang,
I Sadlen jeg mig svinger,
Den letter Ganger er min Sang
Og Rhytmerne dens Vinger.

Og saa afsted, til Kampen ud,
For dig, min Elskerinde!
I Navn af Elskovs unge Gud
Imod det blege Minde!
See, Solen straaler klar og skjøn;
Snart vender jeg tilbage,
Da skal jeg Seirens søde Løn
Paa dine Læber tage.

Digtergaver.

Jeg en Digterkrands dig fletter
Af de lette Sommerskyer,
Som i stjerneklare Nætter
Svæve over Horizonten;
Snoer den trindt omkring din Pande,
Om de mørke Lokkers Bølge,
Som naar paa de stille Vande
Skummet snoer sig som en Lilie.
Dristig op min Arm jeg strækker
Til de skjønne, høie Stjerner,
Og til Krandsen jeg dig rækker
Elskte! dem som Diamanter.
Om din Skulders hvide Buer
Hænger jeg et Slør, der vævet
Er af Maanens rene Luer
Og isprængt med Duggens Perler.
For din Fod et Tæppe breder
Jeg af alle Jordens Blomster,
Knælende paa det tilbeder
Jeg din Skjønheds høie Guddom.
At vi altid da maae følges,
Kan ei undre dig, min Elskte!
Thi naar Himmels, Jords og Bølges
Herlighed hos dig er samlet,

Skulde jeg da i den øde
Verden, hvor med Skjønhedslivet
Al min Lyst forsvandt og døde,
Vandre glædeløs tilbage?

Min Elskede, god Morgen.

Min Elskede, god Morgen!
Jeg vækker dig med Sang.
Jeg hilser dig i Daggry
Med Lyrens muntre Klang.
Jeg sender et god Morgen
Til dine Øine fromme,
Der slaae med deres Vinger,
Naar Dagens Straaler komme.

Godmorgen, kjære Øine!
Har I begge godt holdt Vagt
Og til min Elsktes Slummer
Et Sundheds-Bæger rakt?
Har Phantasiens Genius
For hendes Tanker stillet
Bag Eders Silkeforhæng
Et lifligt Drømmebilled?

Jeg sender et god Morgen
Til din lille, søde Mund
Og til dit Smil, der vaktes
Med den af Drømmens Blund.
God Morgen, Purpurlæber
Med Eders Perlesmykke!
God Morgen I, der først har
Bebudet mig min Lykke.

Jeg sender et god Morgen
Til dine Hænder smaa,
Der Natten over folded'
Og som i Andagt laae.
God Morgen, kjære Hænder!
Nu aabne I Jer begge,
Til hendes Ord, de milde,
Velsignelsen at lægge.

Jeg sender et god Morgen
Alt til din lille Fod,
Der Natteleiet nylig
Yndig og let forlod.
God Morgen, lille Stakkel,
Der, skjøndt du er saa lille,
Ei trættes, naar min Elskte
Har saa Meget at bestille.

God Morgen til dem Alle!
God Morgen En og Hver!
Til dine Kinder faure
Med Rosens fine Skjær!
Men fremfor Alt god Morgen
Til dine Længsels-Tanker
Og til dit unge Hjerte,
Der mit imøde banker.

Nu er da Vaaren kommen.

Nu er da Vaaren kommen,
Nu er os Busken Læ,
Og Nattergalen toner
Høit i det grønne Træ;
Og nysudsprungne Roser
Tæt ved hverandre staae;
Og klart de friske Vover
I Sølverbækken gaae.

Og Aftenstjernen smiler,
Den vækker Elskovs Lyst.
O see den smekkre Pige
Hist med det runde Bryst!

Og see de smaa Zefirer,
Hvor skjelmsk de uden Larm
Det tynde Slør bortrive,
Som dækker hendes Barm.

O Pige, kjære Pige!
Nu har jeg lukt min Bog.
Jeg sidder ei og stirrer
Meer i det gamle Sprog;
Det Liv, som der jeg finder,
Det blomstrer ude nu.
O kom, min Elskerinde!
Hvor længe tøver du?

Kjærminde! som kan skue,
Du Zefir! som kan staae,
Du Lilie! som kan lue,
Du Rose! som kan gaae;
Sødt synge Nattergale,
Naar Skoven sig har hvalt:
Du synger og kan tale,
O du mit Alt i Alt!

Nu kommer og omringer
Den unge Sanger nær,
Mens høit hans Lyra klinger
Bag disse Bøgetræer.

Om Amors Rosenlænker
Han henrykt synge vil.
Saa kommer hid og skjenker
Et Kys ham for sit Spil!

Ja Tiden gaaer tilbage,
Naar Løvet springer frem;
De unge gamle Dage
Staae op fra mørken Hjem.
Slet Intet nu jeg savner
I Favnen af min Mø;
I Skoven springe Fauner,
Najader i min Sø.

Og Pan staaer kjæk for Skoven,
Brat for en Tjørnehæk,
Og jager Tidens Kloge
Bort med en panisk Skræk,
Som vil min Dryas dræbe,
Min overgivne Faun,
Og som med isnet Læbe
Koldt spotter Elskovs Navn.

En Sky paa Himlen.

Solen gaaer ned: i guldgule Flammer
Straaler forklaret baade Land og By;
Himlen er speilblank, bagefter Solen
Svømmer kun en enkelt, lyserød Sky.

Rødmende Sky! Som du følger efter Solen,
Der i sin Bortgang straaler dobbelt smuk,
Saaledes drager paa mit Hjertes Himmel
Efter min Sol et Kjærlighedssuk.

Kjærlige Suk! du gjemme, skjult for Alle,
Alt, hvad du eier af Længsel og af Savn;
Først naar du kommer til Hende, du falde,
Som en Strøm af Taarer i hendes Favn.

Afsked.

Ja nu, nu skal du dog vide det,
Du faure, blonde Mø
Med Barmens skinnende Sølvernæt,
Med Øiets stille Sø!

Ja nu skal du dog vide det,
Her, medens Ingen os seer,
At ene dig jeg elsket har
Og Ingen, Ingen fleer.

Det er en Gjæld, jeg indfrier nu,
En from, en hellig Pligt;
Dit Billed helliggjorde min Hu,
Indaanded mig hvert et Digt.
Og derfor skal du nu høre det,
Een Gang, og aldrig meer,
At ene dig jeg elsket har
Og Ingen, Ingen fleer.

Græd ei, min Rose, jeg beder, du vil
Ei tage dig det saa nær,
Du hører jo nu en Anden til,
Gid du maa have ham kjær!
Græd ei, dog gid det maa glæde dig,
Naar Himlen mørk du seer,
At ene dig jeg elsket har
Og Ingen, Ingen fleer.

Drag kun din Haand af Handsken trang! —
Et Kys — o giv det kun med!
Det bliver jo dog den sidste Gang,
Vi saadan tales ved.

Farvel, farvel, og hør det kun
Een Gang, og saa aldrig meer,
At ene dig jeg elsket har
Og Ingen, Ingen fleer!

Balfart.

Sadlet er du alt min lette Ganger,
Hvor du stamper fnysende og kjæk!
Du er just, som det min Sjæl forlanger,
Sætter over Gjærde, Grøft og Hæk!

Staa! jeg stiger op, du raske Brune.
Alt jeg troer, hinanden vi forstaae.
Du skal føie dig i hvert mit Lune,
Snart i Skridt, snart i Galop det gaae!

Nu afsted! ret saa — vi fløi som baarne
Af den Vind, der bøier Lundens Træer
Fremad! — alt jeg øiner Borgens Taarne
Langsomt nu, mit Dyr, — snart er vi der!

I de skumle Dale vil jeg ruge
Over Smerten, som mig hid har ført,
Tæt jeg Panden vil mod Jorden knuge
Der, hvor hendes Fod har den berørt;

Der, hvor Skoven sig om Skrænten slynger,
Hvor en Sti gaaer ved Terrassens Rand,
Hvor en Vildand dybt fra Sivet synger,
Fra det stille, brune Mosevand.

Jeg vil gaae i Sommeraftenduften,
Hvor engang hun vandred frisk og varm,
Vil indaande hendes Sjæl af Luften
Og i Tanken søge hendes Barm.

Over Kirkediget vil jeg stige,
Sætte mig i Duggen ved en Grav,
Læse Navnet og med det berige
Skatten, hun af bittre Savn mig gav.

Men naar Natten kommer i sin lange
Kappe, vil jeg gaae med Lampen klar
I de store Sale, dunkle Gange,
Hvor hun som en Dronning herskede har.

Hist, hvor Maanen skinner ind ad Ruden,
Har jeg mig mit Leie kaaret ud;

Der jeg lægge vil min Kind til Puden,
Der, hvor hun har hvilet sin som Brud.

Jeg vil drømme om min Ungdoms Varme,
Drømme, at hun nævner mig ved Navn,
At om mig hun slynger sine Arme,
At hun bæver henrykt i min Favn...

Hvad der drømmes i de mørke Nætter
Svinder brat, naar Dagens Lys gaaer op. —
Rask, min Ganger! solbestraalte Sletter
Ligge for os, fremad i Galop! —

Karen.

Hun stirrer ud paa Søen tidt,
Af Øiet staaer en Glands —
Der findes vist ei milevidt
En Baad saa flink som hans:
Det kuler skrapt, men stolt og tryg
Den skjær' mod Vinden op
Og hopper over Bølgens Ryg
Med Seilet heist i Top! —

Jeg gaaer og venter paa den Dag,
Han siger: „Kom, min Sjæl!
Nu vil vi kjøbe Straa til Tag
Og gjør dog ingen Gjæld!" —
Bevares! om han hørte paa
Mit Hjertes Prat og Digt —
Det var jo kun, mens vi var Smaa,
Han lovede mig Sligt!

See, Seilet falder — gode Gud!
Han har jo Baaden fuld!
I Solens Glands det ta'er sig ud,
Som sprælled Sølv og Guld!
Han vinker, kalder .... om maaskee?
Bad han om Hjælp monstro? ....
„Kom, giv mig Haanden, Karen, see!
Nu har jeg Nok til To."

Promemoria til Kjærlighedsguden.

Er hun et Lys — er hun en Stjerne?
Er hendes Øine brune, blaae?
Er hun det Yndigste, jeg saae,
Lig Nattens Billed i det Fjerne?

Har Eos kysset hendes Kind
Med sine Læber rosenvarme?
Og Den, som boer i hendes Arme,
Han sluttes vel i Himlen ind?

Er hendes Mine ligegyldig?
Er hun, som Juno, høi og stolt?
Og straaler hendes Øie koldt,
Mens Barmen svulmer hvid og fyldig?
Siig mig, om Øret, Sjælens Dør,
Sig aabner føieligt for Smiger?
Og vil hun troe mig, naar jeg siger,
At aldrig jeg har elsket før?

Fortæl mig: Svæver hun i Valsen
Lig hendes Slør i Vindens Vift?
Og læser jeg en yndig Skrift
I Lokkens Snirkel rundt om Halsen?
Er hun en luftig Diamant,
Saa let som Gratien, hendes Næste?
Og — Gud velsigne dig, min Bedste!
Smaa Fødder har hun — ikke sandt?

Siig: Aander hun med Lyst i Toner
Forklarer sig det klare Blik
Ved Klangen af 'en skjøn Musik,
En Rost fra bedre Regioner?

Og Stemmen — ak! den er dog mild,
Melodisk, som paa Tonevinger
Fra Sjælens Strengeleg den klinger,
Mildtviftende til Ordets Ild?

Er Panden høi, med rige Tanker?
Høialtret for en vinget Aand,
Som svinger kjæk sig, uden Baand,
Naar Hjertet for Guds Storhed banker?
Siig, om hun sværmer, svæver hen
Med Skyens Flugt i høie Sale?
Og kan hun fra sin Himmel dale
Til mig og Jorden ned igjen?

Hør endnu Eet, som jeg gad vide!
Er Hjertets Overbringer smuk
Og hvid og varm som Elskovs Suk?
De Hænder er min svage Side!
Thi — reent ud sagt — i salig Ro
At klappes af to hvide Hænder:
Ei bedre Lod jeg veed og kjender —
O, gjør mig salig i min Tro!

Hr. Amor! det er Sagens Status:
Kun Teppet lidt jeg løfte vil,
Før jeg mig frit indstiller til
Befordring som din Candidatus.

Jeg sender Duen med mit Brev —
Lad den et Olieblad hjembringe!
Og rids med Fjeren af din Vinge
Det Billed, som min Længsel blev! —

Mollys Skjønhed.

Hver Digter stræber at lovprise
Sin elskte Piges Yndighed;
En kan os Purpurlæber vise,
Som Solen, naar den daler ned;
En Anden pryde Rosenkinder
Og Perletænder, Silkehaar,
Kort — hver hos sin en Skjønhed finder,
Som alle Andres overgaaer.

O, kjære Molly! det er Smiger,
Og smigre ei din Digter kan.
Hvad hele Verden om dig siger,
Det siger ogsaa sanddru han:
Du skjønne Øine eier ikke,
De er ei brune, er ei blaae;
Men, hvad der boer i dine Blikke,
Kan jeg — og det er nok — forstaae.

Ei af Koral er dine Læber,
Men gjerne jeg dog kysser dem;
Thi Alt er smukt, hvad Hjertet stræber
Igjennem dem at bringe frem.
Og ingen Mund saa skjønt kan sige
De søde Ord: Jeg elsker dig! —
See derfor, gode, kjære Pige,
Din Mund har Ynde nok for mig!

Dit Haar ei Guld, ei Silke ligner,
Ei blondt som Freias Bølgehav;
Men tusind Gange jeg velsigner
Den Stund, da du en Lok mig gav.
Ei Rosenkinder, Perletænder —
Dog Smil og Taarer Molly har;
Og skjøndt du mangler Liliehænder,
Er mig din Haand dog dyrebar.

Saa lad hver Digter høit lovprise
Sin elskte Piges Yndighed;
Din Digter, Molly, skal dig vise,
At han dit Værd at skatte veed.
Naar Læben kysser, Øiet smiler,
Din Haand mig trykker, og din Lok
Her ved mit Hjerte trofast hviler,
Da er for mig du yndig nok.

Nordexpeditionen.

Femten Somre var den Fagre
Kuldens strenge Love tro;
Ja, hun var en sand Polaregn,
Skjult for Verden, fuld af Ro.

Efter detslags Regioner
Er jeg en forelsket Nar;
Er end Dagen kort — hvad gjør det?
Natten den er lang og klar.

Hvilke Ild= og Purpurkugler!
Hvilke dybe Stjerneblik!
Hvilken Rødme over Sneen,
Hvilken nordisk Romantik!

Skulde her ei Isen brydes,
Var det et uhyre Tab,
Ei for mig alene, men for
Al erotisk Videnskab.

Og jeg trængte frem — jeg fandt mig
I en Trylleverdens Skjød!
Hvilken Stilhed i Naturen,
Som dog derfor ei var død!

Skjøndt — jeg nægter ei — imellem
Var det ligesom jeg gjøs,
Naar jeg saae, hvordan i Dydens
Strenge Frostveir Alting frøs.

Hendes Moder gav jeg Æsker,
Fulde af Pariser=Pynt,
Og Papa, som var mistænksom,
Vandt jeg med en romersk Mynt.

Mod de andre Eskimoer —
Tanter, Onkler, Fættre — hu!
Var jeg overmaade venlig,
Kaldte dem bestandig du.

Som en Sværm af vilde Svaner
Hvæsed' en Venindeflok;
Og den gamle Portuer brummed
Som en Isbjørn paa sin Blok.

Skulde her jeg gaae tilgrunde
Uden Ly og Vinterhavn?
Ha! tilsidst to Gletscherarme
Smeltende mig tog i Favn.

Hundred skelende Rivaler
Fnøs omkring mig af al Magt,

Men bestandig dog i Afstand,
Med en vis Hvalfiskketakt.

O, min Kjækhed blev belønnet!
Alle Hindringer til Trods
Naaede jeg Nordvestpassagen
Med meer Held end Kaptain Ross.

Distraktion.

Da Don Alonso fandt i
Slotshaven uformodet
Og under Steenaltanen
De friske Spor af Blodet —

Og da han i de tætte,
De mørke Lokkers Skygge —
Hvad siger jeg? — de tætte,
De mørke Myrthers Skygge —

En sneehvid Skulder skimted —
En sneehvid Ganger skimted,
I Kappen han sig svøbte,
Hans Dolk, halvtrukken, glimted.

Han rørte Silkekjolen —
Hvad siger jeg? — han rørte? —
Han greb i Silkestigen,
Som til Balkonen førte.

Og mod sit Bryst han trykked'
De lange, fine, runde —
Sin Mandolines Strenge,
Som ham forraade kunde.

Han skjælvede, idet han —
Idet han slyngte Armen
Omkring den marmorglatte —
Krumning af Vindveskarmen.

De dunkle Øienlaage —
Jeg taler reent i Taaget —
De dæmrende Gardiner,
De aabnede sig noget.

Og med sin Dolk i Haanden,
Og heldet over — Sjelden
Var jeg saa sælsom adspredt
Ved nogenslags Fortællen! —

Og med sin Dolk i Haanden,
Og heldet over — Dalen

Gjenlød just i det samme
Henrykt af Nattergalen —

Nei, naar dit Blik mig møder —
I hvad det skulde gjælde —
Saadan, saa langsomt hævet,
Saa kan jeg ei fortælle.

I en Landsbykirke.

Vi sad i Landsbykirken.
En raa Novemberhimmel
Oplyste svagt langs Muren
Den fugtiggrønne Skimmel.

Tre, fire gamle Bønder,
Samt Præst og Degn, var Flokken,
Som med sit Skrat fra Taarnet,
Høitrevnet, kaldte Klokken.

Støv laa paa alle Bænke.
Af Malerier spored'
Man kun den flinke Ungdoms
Haandtegninger i Choret.

Og, som paa Hogarths Plade,
I bittert Lune stukket,
Var over Fattigbøssen
Tæt Spindelvævet trukket.

Istedenfor et Orgel,
Til Vinterstormens Tuden
Peb Døren med sit Hængsel,
Og klirrede Blyruden.

Det eneste Par Engle,
Som fandtes, laae i Gruset,
Ormstukne, invalide,
Henslængt' i Vaabenhuset.

Og Lysene paa Altret
Var ikke tændt — bevares!
Der gives intet Sted, hvor
Meer ugeneert kan spares.

De tommelange Stumper
Stod paa Profit i Stagen,
Og Dugen var et smudsigt
Og stoppet gammelt Lagen.

Der var en dyb Forladthed,
En Kulde og et Øde,
Der var en rædsom Tomhed,
Som i en Grav hos Døde.

Der var — dog nok om dette!
Du vil ei mere høre,
Og jeg vil ikke heller
Det Værste just berøre.

Nok vel til at forstemme
En Virtuos, endsige
En Dilettant i Troen
Som mig og mine Lige.

Men du — var ved min Side;
Jeg saae din unge Pande
I reneste Stil en Kuppel,
En yndig Hvælving danne.

Paa den var ingen Fure;
Der var en himmelsk Eenhed
I disse Liniers Bøining,
I disse Farvers Reenhed.

Og dine Blik, som Ungdoms
Og Uskylds Engle tændte,
Var Alterlys, som roligt
Med klare Straaler brændte.

Det stumme Sprog i Smilet,
I Mundens Form og Rødme
Overgik alle Psalmers
Livsalighed og Sødme.

Fuldværd et Sølverorgel
I Pulpiturets Stole
Var en melodisk Raslen
Mig af din Silkekjole.

En østerlandsk Parabel,
En yndig Læresætning
Var i de brune Lokker
Og deres bløde Fletning.

Og al den stille Andagt,
Som Sind og Hjerte hæver,
Og al den fromme Gysen,
Som Helligdommen kræver —

Fornam jeg i din Nærhed,
Indgjød dit tankefulde,
Høitidelige Udtryk
Mit Letsind og min Kulde.

II.

Episke Digte.

Siva.

(Et indisk Sagn.)

Har Du aldrig hørt om Siva?
Siva var en deilig Kvinde;
Hendes Hjemstavn var ved Ganges,
Ved de perleblanke Vande,
Som maae lydige sig bøie
For Varuna, Flodens Herster.
Skinnende var hendes Øine
Som den klare Aftenstjerne;
Friske vare hendes Kinder
Som en Lotosblomst paa Vandet;
Bløde vare hendes Lemmer
Som en Morgensky paa Bjerget,
Og naar hun paa Veien vandred',
Ligned' hun en from Gazelle.
Og en Morgen, da fra Badet,
— Medens Vandet sagte sittred',
Tolkende Varunas Glæde, —
Fod hun løfted' op paa Bredden
Kom Surya, Solens Herster,

Frem af Skyen, og han tænkte:
See der gaaer den skjønne Siva!
Jeg vil kysse hendes Øine,
Hendes Kinder, hendes Lemmer,
Hendes vevre, lette Fødder,
Og hun vorde skal min Hustru! —
Og han sendte strax sin Straale
Ned paa Øiet, ned paa Kinden,
Ned paa Sivas bløde Lemmer
Og paa hendes lette Fødder.
O, hvor banked' hendes Hjerte,
Da hun hørte Gudens Stemme:
„Skjønne Siva! jeg dig elsker,
Som min Straale elsker Dagen,
Kom og vord min rige Hustru! —
Kom og dø med mig i Lyset!"
Men den skjønne Siva sorgfuld
Svarte Solens Gud Surya:
„Ei jeg vorde kan din Hustru,
Ak, skjøndt mig din Lue lokker!
Til Varuna, Flodens Hersker,
Til Varuna blev jeg fæstet
Af min Fader, da han søgte
Helsen og engang sig baded'
Syg og kummerfuld i Ganges." —
Da skjød Solens Gud Surya
Atter ned en prægtig Straale,

Bredte den om hendes Hoved,
Hylled' den om hendes Lemmer,
Som et Slør, hvori han skjule
Vilde Siva for Varuna.
Ak, Varuna har et Øie,
Som en Lilie under Vandet,
Og for ham kan Intet dølges,
Hvad paa Ganges' Bredder findes,
Og han klaged' for sin Bølge:
„See, min Brud Surya skjule
Vil for mig med sine Straaler!"
Men af Harme Bølgen bruste,
Reiste brat sig, hvid i Kammen,
Stænked' Skummet over Siva,
Og den slukked' Straalesløret,
Som Varunas Elskte skjulte.
Da steg Solens Gud Surya
Ned paa sine gyldne Vinger;
Svøbte han vel tusind' Straaler
Om den skjønne Sivas Hoved
Og om hendes bløde Lemmer,
Trykked' hende tæt til Favnen,
Løfted' hende paa sin Vinge,
For til Lysets Hjem at bære
Siva bort fra Jordens Dale.
Men den skinsyge Varuna
Reiste høit sig i sin Harme,

Var da selv en vældig Bølge,
Kvalte Solens tusind' Straaler,
Slukte Sivas klare Øine,
Bleged' hendes friske Kinder,
Stivned' hendes bløde Lemmer,
Tynged' hendes lette Fødder,
Og paa sine Arme bar han
Liget bort fra Solens Veie.
Men naar Nattens sidste Stjerne
Slukkes paa den høie Himmel,
Sidder hun, den skjønne Siva,
Bleg iblandt de blege Bover,
Ventende sin Elsker Solens
Første Kys og første Favntag.
Og naar Nattens første Stjerne
Tændes paa den høie Himmel,
Sidder hun, den skjønne Siva,
Bleg og tænker paa, dengang hun
Fik Suryas, fik sin Elskers
Sidste Kys og sidste Favntag.

Anangas.

Vogt dig, smukke Bajadere!
For Anangas vogt dit Hjerte,

At han ikke listig planter
Der sin Blomst, som hedder Smerte.
Vogt dig, smukke Bajadere!
Dobbelt farlig er hans Stræben
Nu, da legemløs han sniger
Sig usynlig over Læben.
Før, i gamle Dage, red han
Paa en Spurv igjennem Luften,
Medens Vaaren foran fløi med
Fuglesang og Blomsters Duften,
Og omkring ham skjønne Nymfer
Let som Kildevældet dandsed'.
Elskovsgudens unge Hoved
Var med Lotosblomster krandset,
Og i Haanden, i den lille,
Bar sit Vaaben han, en Bue
Snoet af Sukkerrørets Stængel,
Der er sød som Elskovs Lue.
Buestrængen var en Kjede,
Og hvert Led en Bi, der saarer;
Ak, som Biens Braad, saa bittre
Er en skuffet Elskovs Taarer!
Men i Koggeret, der hængte
Over Skuldren, bar som Pile
Han fem Blomster, duftopfyldte,
Deilige, som Surjas Smile.
Saadan rustet, gjennem Verden

Fløi han og sin Bue spændte
Imod Hver, som ei sig vogted',
Og som ikke Guden kjendte.
Men tilsidst, af Stolthed daaret,
Nærmed' han sig Gangas Kilder,
Hvor dens Bølge over Klipper
Udaf Sivas Lokker triller;
Og mod Guden, mod den stærke,
Ham, hvis Hovedhaar er Skyer,
Og hvis Arme naae fra Vesten
Til hvor Morgenrøden gryer,
Voved' han en Pil at sende,
Saa hans Bryst kom til at bløde,
Og de hvide Lotosblomster
Blev i Floden farved røde.
Men forbittret aabned' Siva
Øiet, og et Lyn sig tændte
Af hans Blik, der Elskovsgudens
Legeme til Aske brændte.
Ak, men Sjælen blev tilbage!
Og usynlig den sig sniger
Som en Drøm iblandt de unge
Uerfarne Hindupiger,
Og i deres Bryst den planter
Elskovs Træ, hvis Frugt er Smerte;
Derfor vogt, o Bajadere!
For Anangas vogt dit Hjerte!

De Forelskede.

I Sommeraftnens milde
Og svalende Ro
Jeg fulgte ganske stille
De lykkelige To:
Hans Blik sig freidigt hæved' —
Lyksalig saae hun ud,
Og over Begge svæved'
Olympens lille Gud;

Og, som naar Venus truer
Paa hendes Himmelflugt,
Og flux de vilde Duer
Maae lystre Tvang og Tugt —
Saa brugte han fraoven
En Tømme, luftigt snoet,
Og styred' ind i Skoven —
Den smilende Despot!

I Solens Aftenrøde
Sig rørte Bøgens Hang
Og hilste Gudens Møde
Med Duft og Fuglesang:

Bag Stammen standsed' Hjorten
Paa Springet til sit Hjem,
Og frygtsom titted' Morten
Fra Bregnerne frem. —

Trods Paradisets Øgle
Staaer Eden nu som før,
Og Guden har en Nøgle
Til Havens skjulte Dør:
Og elske To hverandre
Og ret af Hjertets Grund,
Da faae de Lov at vandre
Derind en liden Stund;

Og Minderne! de tindre
Som gyldne Stjerner smaa —
Et ømt: „Kan du erindre?"
Vil aldrig Ende faae:
Hvad Amor fik at høre
Vel tusind Gang i Rad,
Han smukt maa laane Øre —
Han kan det udenad!

Og med nysigne Blikke
Jeg op til Guden saae —

Han kjeded' sig dog ikke,
Den himmelske Smaa!
Han brugte Pil og Bue,
Og intet Dyr blev fri,
Selv Myren i sin Tue
Gik ikke Ram forbi. —

Imidlertid sig bøied'
Med Ynde Pigen ned,
Og rundtom søgte Øiet
En Blomst i Græssets Bed,
Og med sin søde Stemme
Hun gav den til sin Ven,
Jeg hørte „aldrig glemme!“ —
Saa døde Lyden hen.

Og Han, den henrykt Glade,
Tog frem en sirlig Bog,
Og mellem hvide Blade
Den fandt en kjærlig Krog:
Men ak, de falske Vinde!
Et lille Brev fløi ud,
Som ogsaa laa derinde —
Et blegt, dæmonisk Bud!

Det faldt for hendes Fødder,
Hun bukkede sig alt —
Han greb det som paa Gløder,
Som om det Livet gjaldt:
Hun bad — hun vilde vide! —
Hun fordrede med Harm, —
Tilsidst hun fra hans Side
Sled løs med Graad sin Arm.

Jeg saae til Guden atter,
Og næsten sorrigfuld —
Da hørte jeg hans Latter
I Aftenens Guld:
Den klang i Bøgesalen
Som lifligt Kildevæld
Og som naar Nattergalen
Slaaer Triller sødt i Kvæld.

Med Pilen ned han peged' —
Der stod hun alt en Stund
Og læste — og bevæged'
Sin nydelige Mund:
Hun tyded Brevets Runer,
Og Smilet kom paany,
Og alle Elskovs Luner
Tog Flugt i vilden Sky!

Hun trak ham til sit Hjerte
Med overgivent Sind
Og kyssed' bort hans Smerte
Og Blusset paa hans Kind;
Men Brevet blev forinden
Til Sommerfugle smaa,
Som boltred' sig i Vinden
Med hvide Vinger paa. —

Paany i Elskovsdrømme
Førte dem Guden blindt
Alt ved sin gyldne Tømme
I Skovens Labyrinth:
Da sænked Løv og Grene
Sit grønne Tæppe tyst
Og lod mig staae alene
Med Længsler i mit Bryst; —

Og Brevet? Naar jeg søgte
Og mindste Stykke fandt,
Kom flux en Vind og spøgte
Og tog det og forsvandt, —
Et greb jeg ved dets Hale,
Og det beholdt jeg dog:
Der stod et plumpt „betale"
Og — jeg blev lige klog!

Amors Bue.

Fjernt i Tiden,
Dengang liden
Amor var;
Da med Dukken
Ham til Vuggen
Nympher bar;
Da hans Blikke
Endnu ikke
Flammen tændte,
Det en Midnatsstund sig hændte,
Hvad min Moder skuet har.
Alt var stille,
Hos den Lille
Nymphen sad;
Træt hun sover,
Barmens Vover
Skilles ad;
Mens de herligt
Gynge kjærligt,
Haaret ruller
Som et Slør om hendes Skulder,
Som en Bølge fuld og glad.

Op af Sengen
  Venusdrengen
  Sagte staaer;
  Sine Vinger
  Fro han svinger,
  Høit han slaaer;
  Thi han fryder
  Sig, og bryder
  Af sin Vugge
  Gængen let, den høie smukke,
  Gylden som hans gyldne Haar.
Glad i Aanden
  Han i Haanden
  Holder den,
  Gaaer saa stille
  Til den milde
  Nymphe hen:
  Maaler Barmen
  Og ved Armen
  Gængen bøier,
  Og som Brystet den forhøier,
  Ud og ind og ud igjen.
Deraf Buen
  Blev, som Luen,
  Livets Trøst,
  Hyrden bringer,
  Som betvinger

Alles Bryst.
Nymphens Hjerte
Gav den Smerte;
Af en Bugge
Blev den: deraf Drøm og Sukke,
Deraf vugget Længsels Lyst.

Ved Vinduet.

Lige overfor sidder for aabent Vindue den Hulde.
Bag et Gitter af Rør, Indiens kunstige Værk,
Sidder hun, seende useet, en anet Guddom og skjuler
Sig for Tilbederens Blik, skjøndt hendes Øie ham seer.
Meget vel dette jeg veed, og kjækkere bliver min Elskov,
Ellers et sædeligt Blik aver hvert kjælent Begjær,
Nu dog vover jeg Alt og taler med Tegn og Gebærder,
Blikke, Smile og Vink, aabner en længselsfuld Favn,
Plukker en Rose itu, og som forelskede Breve,
Med paatrykkede Kys, aander jeg Bladene ud

I den bølgende Luft og skuer med listig Forundring,
At en tjenstlig Zephir over til hende dem bær'.
Lad mig, o Gitter, dog see, hvordan den Undseelige
blusser,
Halv af Elskov og halv af en jomfruelig Blu!
O lad mig see, hvorledes den Elskende Maskerne taber,
Eller med bævende Naal farer paa Linene vildt!
Du barbariske Værk, som Østerlændingen opfandt,
Da Phantasiens Begjær pirred en magtesløs Sands!
Gnieren lig, han mindre sig fryded ved vogtede Eie,
End ved Tanken, at Fleer savne det, han besad;
Og som Gnieren troer, at Synet hans Skatte kan stjæle,
Frygtede han, at et Blik røved en afmægtig Ret.
Held! at vor Skinsyge ei indgittrer de ædlere Kvinder,
Som med friere Haand flettede Samlivets Krands,
Og at kun Sommerens Straaler samt Nysgjærs ublne
Blikke
Ved det barbariske Værk fjernes fra Kvindernes Løn.
Men hvad bevæger sig hist? Gid Gitteret vilde forsvinde!
See, i samlede Læg rulles det rundt om sig selv,
Og den Hulde — o List! hun rundt, som hensigtsløs,
skuer,
For ved en Hændelse blot Øiet at vende mod mig.
Nu! — Hvor venligt hun smiled! I Guder! saa længe
hun aldrig
Lod det ømmeste Blik mødes og smeltes med mit.

Men hvad er det? En Rose! For Munden hun stedse den holder
Og, som i Strid med sig selv, skotter til mig og seer bort.
Ak! sit Hoved hun sænker og synes i Tanker at stirre
Ned paa den vrimlende Sværm. Deiligste, see dog paa mig!
Dog hun seer ei paa mig! — O Himmel! med Læberne løser
Hun hvert lykkeligt Blad af den beaandede Blomst,
Og nu svæve de let, paa hendes Aandedrag baarne —
Vifter, o Blade, kun hid! Breve I ere til mig.
See, der nærmer sig eet! Velkommen, du Budskab fra hende!
Varmt af det sødeste Kys, Hjertets Forskrivelse, du!
Kom til min Læbe fra hendes, du svævende Bro over Gaden,
Hvor to Elskendes Kys mødes og smeltes til eet!

Om Morgenen.

„Skal jeg fortælle Dem noget?" saa spurgte det Væsen, som leier
Mig sine Hænder, saa at egentlig fire jeg har.
Siig kun! svarede jeg og gned de taagede Øine,
End beskyggede af Søvnens seentvigende Flugt.

„Da er den Jomfru, med hvilken De tidt i Vinduet
smisker —"
Nu da? — „Bortreist i Dag." — Karl! er du fra
din Forstand? —
„Nei saa vist er jeg ei, for da jeg i Morges mit
Vindue
Aabned, saae jeg en Vogn holde for Gjenboens Dør
Og ei længe derefter, to Fruentimmer, som stege
Op og kjørte afsted, Jomfruen een af dem var." —
Nu saa er jeg forraadt af dig, du dovne Forræder!
Ha! hvi rev du mig ei ud af de døvende Duun?
Kunde du ikke formode — støvslugende, børstende Væsen!
Supplement til en Krop! villieløs' Deel af et Heelt!
Rap dig nu, Tosse! og flux bestil os de rappeste Heste,
Der i den samme Tid løbe saa langt, som de see.
List dig saa ind i Huset og stræb saa lumsk at udfritte,
Hvor den usalige Vogn bragte de Bortreiste hen.
Skynd dig! Afsted som en Piil! og hvis du dit Ærinde
røgter
Mig til Baade, da skal Lønnen ledsage din Id,
Thi den bedøvende Urt, som groer paa Virginiens
Marker,
Skal underveis i sin Damp altid omsvæve din
Kind. — —
Ja! jeg føler det her, o her! at den Hulde er borte,
Væggene nærme sig rundt — Luft! ellers kvæles jeg
brat.

Var jeg hin drivende Sky, som høit gjennem Himlene
drager,
O da fulgte jeg med høit over rullende Vogn!
Vàr jeg som Fuglen hist, der flyver med Vinden og
Skyen,
Da paa den Deiligstes Vei sang jeg fra Busk og til
Busk!
Kun hvor hun aander, jeg lever: i hendes Nærværelses
Omkreds,
Som for den sydlige Sol, blusser min Sjæl og min
Kind;
Kun med den himmelske Luft, af hendes Aande besjælet,
Vifter et ædlere Liv ind i min kraftige Barm.
Derfor maa jeg afsted. I hendes Smil vil jeg blomstre,
Af den ambrosiske Mund maa jeg indaande mit
Held. — —
Er du da der! Johan! Nu siig, hvorhen er de reiste,
Og om Hestene snart — „Alt er bestilt, som De bød:
Hestene hører jeg fnyse, og Fruentimmerne reiste
Hen til Ringsted, dog meer kunde jeg ikke faae
spurgt.“ —
Ligemeget derom! paa Veien vi mere udforske.
Skynd dig nu og pak ind. Meget behøves der ei.
Glem ei den lille Bog i gammeldags Kalveskind bunden,
Som du kalder Pertak, eller hvorledes? Barbar!
Nys imellem dens Blade jeg Hyacintherne jorded.
Giv den kun hid, ved min Barm hvile de Elskendes Ven.

Saa! Er du færdig? afsted! Nu rask i Sadlen, og Hjertet
Vise den Elskende Vei! Hjerte, hvor tidt har du Ret!

I Kroen.

Sandelig! næsten jeg troer, at vore Heste ei høre
Til det øvrige Slæng, men til en ædlere Æt,
Og i lige Linie fra hin Bucephalus stamme,
Eller fra Reinholds Hingst, ikke jeg mindes dens Navn.
Thi det gik som en Vind: det Fjerne med eet var i Nakken,
Bagved Skyer af Støv, Hagel af Stene og Gruus;
I den romantiske Tid knap nogen Riddersmand kunde
Følge den røvede Mø, som den bortreisende jeg.
Og nu sidder jeg her ved Landeveien, i Kroen;
Her, hvor den Elskede var, veed jeg nu og, hvor hun er.
Nysigen er Værtinden, end har hun ondt for at tie,
Og saa veed da, hvo vil, hvem, hvorfra og hvorhen.
Før jeg følte det tidt, at Utaalmodighed voxed
Ved det nærmere Maal (nærmere større det er),
Nu vil mit Hjerte først udsuge den salige Tanke,
At jeg Maalet opnaaer: Haab, du er Fryds Ideal!

Hos Skovfogden.

Her opslaaer jeg min Bopæl i Skovfogdens ensomme Hytte;
I dit Tempel, Natur! er han den vogtende Præst.
Her, naar Bøgene svaie i Vinden, stundom jeg skimter
Fjernt den gothiske Borgs gammeldags funklende Spir;
Ja, naar Stormen sig baner en bredere Vei gjennem Skoven,
Sees vel Vinduet selv, hvor min Udkaarede boer.
Deilig er Egnen rundt: med Ødselhed Solen udgyder
Over Høienes Rad gyldne Cascader af Sæd;
Om det indlagte Arbeid af vexlende Marker og Enge
Bugter den luftende Skov, yndigt indfattende det,
Og som det Heles Sjæl, med Himlens indsænkede Billed,
Lig et renere Liv, blinker krystalklare Sø.
Hvilken Hvile i Fylden! og hvilken Stilhed i Livet!
Let, o store Natur! gaaer du din herlige Gang.
Kun som et lykkeligt Pulsslag i den skjøntdannede Fylde
Høres et Møllehjuls saligt enstonende Lyd.
Her jeg min Bopæl opslaaer, i Skovfogdens ensomme Hytte,
Her, den Yndige nær, hviler min Attraa i Haab.

I Gjæstekamret.

Marie.

Hvor er hun alt mit Hjerte kjær,
Den gamle venlige Kvinde!
Saa mildt hun pusler om os her,
Saa hyggeligt er herinde.

Naar Livets Olie brænder saa klar,
Er Aarenes Tal et Gode,
Og Alderdommen en Skjønhed har,
Som ei man skulde formode.

O maatte jeg selv i sildig Tid,
Ifald jeg lever saa længe,
Naar Panden fures, naar Lokken er hvid,
Og jeg slaaer paa de sidste Strænge, —

O maatte jeg da med rystende Haand
Saa milde Toner bevæge!
O maatte jeg med saa venlig Aand
Ungdommen vederkvæge!

Vilhelm.

Min unge Hustru, min Rosenbrud!
Jeg kan ei gammel dig tænke;
Jeg seer dig i Ungdoms friske Skrud,
Utvungen af Tidens Lænke.

Hvor selsomt! gjennem et Tordenbrag
Vor Fremtid sig forkynder,
Og vort Samliv paa sin første Dag
Med et Eventyr begynder.

Fra Landsbykirken, hvor Bryllupet stod,
Vi reiste, mens Himlen smilte,
Men iaften blev den en Styrteflod,
Og i natligt Mørke den hvilte.

Og mellem de røde, knittrende Lyn,
Som skræmmede Kudsk og Heste,
Jeg skimted' et Lys, et oplivende Syn,
Fra Huset, som vi nu gjæste.

Jeg banked paa Ruden, jeg bad om Ly,
Da kom den venlige Kvinde,
Saa mildt hun bød os hid at tye;
Saa hyggeligt er herinde.

Marie.

Men, Vilhelm! siig ei de fremmede Folk,
At idag vort Bryllup mon stande.

Vilhelm.

Vist ikke! Jeg fatter dit Ord og dets Tolk
Paa din rødmende Kind og Pande.

Jeg vil sige, det alt iforgaars var,
At vi tændte Hymens Flammer;
Vist Ingen da gjætter, at her man har
Beredet vort Brudekammer.

Marie.

Ti stille! . . . Din Randsel er lukket til,
Jeg en anden Krave maa søge.

Vilhelm.

Der har du Kraverne; jeg dem vil
Med Strømper og Skoe forøge.

Marie.

Men Vilhelm! see dog ei paa mig nu!
Dit Blik mig ganske forvirrer,
Jeg kan ei klæde mig om, naar du.
Her staaer ved Siden og stirrer.

Vilhelm.

Kun i flygtig Fart lad mig gribe din Arm,
Med mit Hoved over dig bøiet!
Kun et bævende Kys paa din blottede Barm!
See saa! nu lukker jeg Øiet.

Marie.

Men Vilhelm! nu har du mig dog fixeert!
I Speilet du seer!

Vilhelm.

Paa min Ære,
Nu vender jeg Ryggen til.

Marie.

Hvor geneert,
I et fælles Kammer at være!

Vilhelm.

Jeg seer ikke meer.

Marie.

Det er ret en Skam!
Jeg havde saa fast besluttet....
Det banker paa Døren!

Vilhelm.

Tak, Madam,
Nu komme vi paa Minutet.

Edith med Svanehalsen

Kampen var endt. Paa Englands Kyst
Angelsaxerne segned'.
Forrest, med gjennemstunget Bryst,
Kong Harold i Døden blegned'.

Han havde kjækt paa Hastings' Strand
Bidt fra sig — en engelsk Dogge —
Mod Hertug Vilhelm, den Norman,
Og mod hans myldrende Flokke.

En Pil havde skudt hans Øie ud;
Men klippefast han stander,
Til død han synker, med Bøn til Gud
For England, under sit Banner.

— Slaget var endt. Paa Hastings' Val
Ravnene lystigt skrege.
Dynger af Lig paa Høi og i Dal
Laae, sønderhugne og blege.

Høstens Himmel hang tung og graa,
Mørk var Oktoberdagen;
Taagen over Ligene laa
Som et uhyre Lagen.

To saxiske Munke med sorgfuld Hu
I Blodet paa Valen vandre.
De søge Kong Harolds Lig med Gru
Imellem de tusinde andre.

Dynger af plyndrede Engelskmænd
Uden Vaaben og Klæder ligge.
De finde saamangen falden Ven,
Men Kongen finde de ikke.

Dagen synker, det lider mod Kvæld.
Da tager tilorde den Ene:
„O vee! Os times aldrig det Held
At finde vor Høvdings Bene.

Men hvad ei lykkes de stærke Mænd
Tidt lykkes den svage Kvinde;
Thi lader os ride til Edith hen,
Kong Harolds Elskerinde!"

Den Anden svarer med sorgfuldt Mod:
„Skal Nogen Liget kjende
I al denne Rædsel, i alt dette Blod,
Saa maa det være hende!"

Og Munkene ride til Edith hen.
Hun sidder ved Rammen, bøiet,
Og drømmer en gammel Drøm igjen,
Mens Taarerne staae i Øiet.

Harold havde i Ungdoms Stund,
Berust, med Elskovs Varme
Kysset den deilige Kvindes Mund
Og hvilet i hendes Arme.

Han havde i Manddoms Sorger og Strid
Under Kronen, den tunge,
Glemt sin Ungdoms sværmende Tid,
Glemt sin Elskov, den unge.

Han havde elsket den fagre Mø
Og evig Troskab forjettet.
Han havde paa Livets vilde Sø
Elskov og Troskab forgjettet.

Den unge, drømmende Kongesøn
Var bleven en vældig Konning.
Han elskede ikke mere i Løn,
Men tog sig en mægtig Dronning.

Mens Harold paa Livets vilde Strøm
Tumled sin Kongeskude,
Drømte Edith sin gamle Drøm
Ved Rammen bag Hjemmets Rude.

Og hvergang Hestehove klang
Paa Veien ved Aftenrøde,
Edith op fra Stolen sprang —
Som fordum til Elskovs Møde!

. . . . Hestehove paa Veien klang,
Det lakked' ad Aftenrøde.
Edith op fra Stolen sprang —
Som fordum til Elskovs Møde!

De tvende Munke for Pigen staae —
Svanehalsen var bøiet.
Da hun hørte, at Harold slagen laa,
Vældede Taarer af Øiet.

Dødtaus hun fulgte de Munke to —
Hun havde ei Ord for Kvalen!
Hun iled afsted uden Rist og Ro
Til Hastings, til Kongevalen.

Snart stod hun, hvor Englands Blomster laae,
Meiede bort af Døden —
Saa sørgelig Høst hun aldrig saae
Beskinnet af Aftenrøden!

Hun vader i Blod mellem Dynger af Lig.
Alt Natten steg paa sin Kerre —
Da styrter til Jorden hun med et Skrig:
„Kong Harold, Kong Harold, min Herre!“

Hun kaster sig over en lemlæstet Død
Og kysser Munden, den blege;
Hendes Haand, den lille, saa hvid og blød,
Med de blodige Lokker lege.

Hun kjendte sin Elsker, hun skuffedes ei;
Og Munkene flettede' en Baare.
Saa førte de Drotten den sidste Vei
Med Psalmer og med Taare.

— Hvad der ei lykkedes Kongens Mænd,
Det lykkedes en Kvinde:
Hun kunde blandt Lig af Fiende og Ven
Sin elskede Døde finde.

Thi intet Øie seer saa grant
Som Kjærlighedens Øie.
Det gjennemskuer Løgn og Sandt,
Det Dybe og det Høie.

Hjemreisen.

„Din Moder mener selv, at bedst
Det anstaaer sig og egner,
At fjernt vi holde vor Bryllupsfest, —
Vi finde nok en vakker Præst,
Som os vort Pas paategner.

Vi slippe for Stads og Compliment,
For Tanter og Cousiner,
For lange Viser, Sang og Klang,
For Galabord, mauvais plaisans
Og for andægtige Miner.

Ei sandt? vi reise, før Himlens Tind
Sig farver i Morgenrøden?"
Da lagde hun Haanden paa min Kind,
Og hviskede mig i Øret ind:
„Jeg følger dig — selv i Døden!"

Knap dæmred Morgenhimlen graa,
Saa toge vi ømt i Favnen
Mama, som end i Sengen laa, —
Ak, der var fast ei Ende paa
Den Kyssen og den Favnen!

Saa kjørte vi langs med Søens Rand
Den kjølige, den stille;
Den hvide Taage laa om Land,
Kun høit i Luften hørte man
Den ensomme Lærkes Trille.

Hvor Veien steil op mod Skoven gik,
Der sendte vi tilbage
Til Dalen lange Vemodsblik, —
I Taagen skimted vi som en Prik
Den lille Boligs Tage.

„Annette! græd kun rigtig ud,
Med Taarer dæmp kun Sorgen!"
Da græd min unge, deilige Brud,
Med hende græd hvert Blomsterskud
I den friske Sommermorgen.

Hun dulgte bag sit grønne Flor
De vaade Øine og Kinder;

Mens Vognen vugged i dybe Spor,
Os tyst igjennem Hjertet foer
Saa mange Længselsminder.

Alt Morgentaagen løfted' sit Slør,
Da slog hun og sit tilside;
Da aabnede Himlen sin gyldne Dør,
Saa hver en Blomst, der sørged før,
Til Jord lod Taarerne glide.

Og smilende hun saae sig om
I Skovens grønne Dybe,
Paa Hjorten, som med Anstand kom,
Paa Sommerfuglen, paa Snogen, som
I Busken hørtes krybe. —

Da pludselig fra en Bivei saae
En lille Mand vi fremtrave;
Han havde en Præstekjole paa,
Med grønne Qvist sin Skimmel graa
Han ivrigt holdt i Ave.

Og da han hilste, blev vi vaer,
Hans Isse var lidt skaldet;
Hans Blik var skjelmsk, hans Pande klar,
Og kraftigt han sin Alder bar, —
Han kom, som han var kaldet.

Jeg hurtigt sprang af Vognen ud
Og hjalp ham ned af Hesten:
„Pastor! De kommer som sendt af Gud,
Thi jeg er Brudgom, hun er Brud, —
De gjætter Dem vel til Resten?

„Den Kirke her, saa høi og grøn,
For Marmortempel at bytte
Det var jo Synd! — her Jordens Søn
Tør sende Himlen frit sin Bøn,
Her skal De Lænken knytte!

„Frygt ikke Bispen! — seer De her,
Papirerne ere i Orden;
Til Vidner have vi Hans og Peer
Og Fugle, Blomster, Kilder, Træ'r
Og Himmelen og Jorden."

Den lille Pastor han stod og lo
Med begge Næver i Siden:
„Saa I vil giftes strax, I To?
Det maa jeg lide! — I kan mig troe,
I angre det ei med Tiden!"

Lidt inde i Skov, hvor Egen stod
Med Løv og krogede Grene,

Der knæled' vi ned ved Træets Rod,
Der talte han sit Ord og lod
Os Haand i Haand forene.

Men undrende jeg paa Præsten saae,
Thi han var bleven en Anden:
Livsalig Alvor paa Panden laa;
Som Solglimt gjennem Skyer gaae,
Saa prægtigt talede Manden.

Han standsed ikkun een Gang lidt;
Jeg troer, jeg aner Grunden.
Jeg veed, det hænder sig saa tidt,
At Præsten seer paa Bruden med blidt,
Vemodigt Smil om Munden. —

Annette græd og Peer og Hans, —
Jeg selv blev lidt bevæget:
Fra Ordets rige Perlekrands
Han havde laant sin Tales Glands
Og fra sin Mester Præget.

Snart Alt var endt; min unge Viv
Han kyssed paa Haand og Pande:
„Gud styrke dig i Død og Liv,
Støt dig til ham, du svage Siv!
Da skal du trofast stande!"

Han gav min Haand et venligt Tryk
Og hviskede: „glem nu Præsten!
Den lange Rørelse er saa styg!“ —
Og paa min Tjeners brede Ryg
Han hurtigt skrev Attesten. —

Ved Kilden, hvor de blanke Fisk
I Bølgen spillede glade,
Hvor Bøgen skyggede, kølig, frisk,
Der bredte Peer vor Dug og Disk
Paa Græssets bløde Flade.

Og al den rige Reise=Kost,
Som Mama i Kurven lagde,
Den røgede Tunge, den gule Ost,
Den brune And, den rhinske Most
Han frem for Dagen bragte.

Vi alle Tre om Dugen sad,
Annette var Vertinde;
Hun rakte om det lille Fad,
Ak! hvor hun bar sig sirligt ad,
Min yndige Veninde!

Bogfinken ned fra Træet saae,
Den syntes nok, det var Løier;

Ved Busken kneised' den lette Raa,
Ei kunde den i sit Hoved faae,
Hvad dette var for Optøier.

Af slebne Bæger jeg Vinen klar
Lod Præstemanden smage:
Og knap han det til Læben bar,
Før hele det runde Ansigt var
Eet Smil fra Pande til Hage.

„Ah! nu er mit Hjerte vel tilpas,
See, her er jo godt at være!"
Han løftede høit sit fulde Glas
Og sang med rund og kraftig Bas
Et Kvad til Vinens Ære:

„I Vaar stod Frøken Ranke kold,
Med Lemmer spæde, grønne;
Da kom Hr. Sol, en Beiler bold,
Med gyldent Harnisk, Hjelm og Skjold,
Og førte hjem den Skjønne.

Hun blev en Frue, faur og fiin,
Saa fiin og faur en Frue;
Og efter lovlig, ret Termin
Hun fødte paa et Slot ved Rhin
Sin Søn, den gyldne Drue.

Han arvet har sin Vælde stor
Fra begge Fædrestammer;
En Jordens Datter er hans Moer,
Hans Fader høit i Himlen boer, —
Af dobbelt Ild han flammer.

Naar tidt jeg troer ved Druens Saft,
At jeg en Gud er vorden,
Da har kun Solen Magten havt, —
Saa kommer Støvets tunge Kraft
Og styrter mig til Jorden!"

„Og derfor," blev han ved, „jeg vil
Mig reise, før jeg falder.
Encore un coup! — eet Ønske til:
Staaer fast i Livets Vexelspil,
Til Aftenklokken kalder!"

Han svøbte sin lange Kjole op,
Og greb til Pilevaanden;
Paa Skimlen med behændigt Hop
Han svang sin lille, trinde Krop
Og viftede med Haanden:

„Farvel! og glem nu ei Jer Præst,
Naar smukt I vandre sammen;

Glem ei den Text, jeg Jer har læst,
Reis saa med Herren! — missa est,
Et pax vobiscum, amen!"

Han travede rask i Skoven ind,
Og vi forlode Pletten;
Jeg kyssede ømt min Hustrues Kind,
Og Hestene drog os som en Vind
Fra Skoven over Sletten.

Den Vei gik lige som en Snor,
Og Kirker, Byer, Banker
Og Mark og Eng forbi os foer;
Vi talte næsten ei eet Ord,
Men sad i dybe Tanker.

I Vest svandt Solens Rosenblod,
Og mørk blev Aftenstunden;
Da naaede vi Hjemmet, Fod for Fod,
Med Lys i Døren Cathrine stod,
Og Balder, Pudelhunden.

Vandring til Landsbyen.

Jo, du skal kjønt spadsere med,
Din Doktor har jo sagt det;
En Vandring langs med Søens Bred
Har du ei før foragtet.

„Jeg bliver træt!" — Vi langsomt gaae,
Ved Søen køler Luften,
Og der er Græs at hvile paa,
Og der er Blomsterduften.

„Hvad leer du af?" — Du bandt din Sko
Og sad saa yndigt bøiet;
Dit Suk — og Tanken, kan du troe,
Mig gjorde saa fornøiet.

„Hvor du er fæl!" — Kom, bedst vi gaae
Til Byen over Vænge;
Der boer en Mand, som skal forstaae
En Kunst, hvortil vi trænge.

„Hvad da?" — Han bygge skal en Bo,
En lille, venlig Hytte,
Hvor Sorg ei boer, men Fred og Ro,
Som Englene beskytte.

„Men jeg forstaaer dig ei!“ — Probeer,
Min kløgtige Annette!
Om, naar jeg ikke siger meer,
Du kan min Gaade gjætte?

„Aa, siig det strax!“ — Befaler du?
Det hjælper dig kun lidet!
„Saa ti kun med din Gaade, nu
Vil jeg slet ikke vide't.“ —

Hvor her er svalt i denne Lund,
Aa, lad os staae lidt stille;
Og køl forsigtigt her din Mund
I denne klare Kilde.

I Fjor, da var du let til Beens,
Hvad ændrer ikke Aaret?
Man kan ei altid være eens,
Ja, seer du, saadan gaaer 'et;

Saa kneiser Træet stolt i Vaar,
Thi Blomsten ikke tynger;
Men bøiet det mod Høsten staaer
Med Frugt i tunge Klynger.

„Hør, nu igjen! Nu er jeg vred!
Jeg vil ei længer ha' dig!“

Du kan ei flyve langt; — jeg veed,
Jeg kan ei skilles fra dig.

Men see! her ind vi træde vil,
Ifald du saa behager;
Her faae vi, hvad vi trænge til,
Her boer en — Kurvemager.

Et Farvel.

Stor Jubel og Gammen
Var paa Hr. Stranges Gaard,
Da hjem han førte Ellen,
Den ranke, væne Maard.
Alle de unge Piger
Langs Borgbroen stod
Og strøede Urtekoste
For Brudeparrets Fod.

Samfulde otte Dage
Stod Lystigheden paa;
I dem de Stegevendere
Gik aldrig istaa.

Af Varmt og Vildt Velsignelse
Der var, af Fisk og Kjød;
Med Viin og Mjød og Godtøl
Det strømmed' og det flød.

Herhid de Gjæster stimled'
Fra hver en Verdens Kant;
De opredt Seng og dækket Bord
I Borgens Sale fandt;
Til Velkomst fik de Hilsen
Fra Porttaarnets Muur
Af Fløiter og Basuner,
Trompeter og Luur.

I Loer og i Lader
Var der redet til Fest
For Bønder og for Smaafolk,
Der ogsaa var til Gjæst;
Ved Dands og anden Gammen,
Ved Godtøl og Mad
De kunde sig der forlyste,
Saameget som de gad.

Der var sendt Bud til Møllen,
Hr. Stranges gamle Vens,
Til Jørgen og hans Anna,
Til Karen og hendes Jens;

Og alle Fem kom agende,
Holdt hele Festen ud;
De droge hjem med Gaver
Fra Brudgom og fra Brud.

Ung Folmer allevegne
Var paafærde og travl,
Han havde at bestille
Fra Gulv og til Gavl;
Der skulde flettes Fakler,
Der skulde bindes Krands,
Og lige færdig var han
Til Drik og til Dands.

Han sang for Salens Gjæster
Heel fine Elskovsqvad;
Men naar han hist i Laden
Hos Bønderne sad,
Da klang der mangen Vise
Saa kaad og saa kjæk,
At Karlene de grinte,
Og Pigerne løb væk.

Med Fedel og med Bue
Hidkom de Spillemænd;
Da var det just, Hr. Folmer
Ret gjordede sin Lænd.

Han dandsede i Salen,
Men spared' ei sine Skoe
Og svang de raske Piger
I den pyntede Lo.

Deroppe og dernede
Den hele Gjæsteflok
Fast druknede i Glæde,
Thi der var meer end nok.
Og Verten selv, den Ædle,
Gik om og passed paa,
At Fornem og at Ringe
Lige godt det kunde faae.

Saa svandt den glade Tummel
Og Gjæst efter Gjæst;
En kjørte imod Øster,
En Anden red mod Vest.
Og snart var Borgen stille;
Men for de Venner tre
Hver Dag end var en Høitid,
Det var saa let at see. —

Mod Haugen var en Svale;
Paa Rækkets brede Karm
Sidder Hr. Ridder Strange,
Mens lænet til hans Arm

Hans unge, skjønne Frue
Blødt hvilende staaer,
Med sorte Fløielshue
Paa de guldfagre Haar.

Foran dem sidder Folmer,
Saa lystig og saa kjæk,
Dernede lidt fra Trappen,
Paa Haugebroens Ræk;
Med Ryggen mod en Engel,
Udhugget i Steen,
Han klimprer paa sin Cither
Og dingler med sit Been.

Den sorte Pudel snuser
Og seer paa alle Ting,
Ved Hækker og ved Buske
Den springer omkring
Med flagrende Ører
Og med opreist Stjert; —
Naar kun den var hos Herren,
Var Alt den lige kjært.

Fra Bedet dufted Urter,
Smaafuglene sang.
I Aftensolen Taarnet
Kasted en Skygge lang

Hen over Skovens Toppe;
Og Skjemt og Alvorsord
Som Bolde fra de Trende
Frem og tilbage foer.

„Hør, Folmer!" raabte Strange,
„Bliv fast nu paa min Borg!
Du dele skal min Glæde,
Du mildne kan min Sorg.
Du drikke af mit Bæger,
Du bryde af mit Brød,
Saalænge som du gider,
Om du vil, til din Død!"

Da var det, som en Gysen
Tog fat i Folmers Krop;
Som skræmmet og forfærdet
Han saae til Svalen op;
Hans Pande blev alvorlig,
Et Suk steg fra hans Bryst,
Han hurtigt tog til Cithren, —
Det var altid hans Trøst.

Han sagte rørte Strængen,
Han spilled sig til Ro;
Venligt Fru Ellen smiled,
Men Ridder Strange lo.

Og da han saa var kommen
Til Aande lidt, han svang
Sig Lokkerne bag Øret
Og med kraftig Stemme sang:

„Med takket Gavl og Tinde,
Med Taarne og med Fløi,
Mod alle fire Vinde
Skuer din Borg saa høi;
Den seer hen over Skove,
Over Eng og Agerland
Fjernt hen til mørkblaa Vove,
Til den skummende Strand.

Som en Kæmpe den sig høiner
Med Blikket stolt og frit;
Alt hvad den herfra øiner,
Det kalder du jo dit:
De brede, fede Marker,
Den Skov med Hjort og Daa,
De fiskerige Parker
Og hver en Mølle-Aa.

Her skal du Marken fede
Og skifte Bonden Ret;
Den Blinde skal du lede
Og gjøre Armod mæt;

I Skoven og paa Hede
Der klinge skal dit Horn,
Der skal du Dyret bede
Og spare Bondens Korn.

Du pløie skal og riste
Og lægge Rug og Byg,
Det Første og det Sidste
Til dit Brød og din Bryg;
Du Abild skal opdrætte
Og værne dem fra Frost,
Og i din Kjelder sætte
Tønderne med Most.

De Smykkeurter pleier
Din ædle Hustru fiin;
Roser og Akkeleier,
Lavendel og Rosmarin
Skal staae i Havens Løkke
Fra Vaar til Sankte Hans;
Hun selv er Livets Smykke,
Hun er det Heles Krands.

Stolt sidde du, Hr. Strange!
Med din yndige Gemal
Ved Gjæsteborde lange
I din Høieloftssal;

Omkring dig glade Gjæster,
En Venneflok du seer, —
Thi Aaret har mange Fester,
Dit Liv faaer endnu fleer!

Vil Kongen Hofbud sende,
Da paa din vrinske Hest
Foran de raske Svende
Du rider som til Fest.
Dig vinker din Hjertenskjære
Fra Svalen med sit Slør:
„Kom hjem igjen med Ære, —
Med Seir, men ikke før!"

Hun vil i Gjensynsstunden
Frembære dig et Pant,
At hun og har Seier vunden,
Imens du Seier vandt!" —
Her hviskede Ellen listigt,
Hun smilede derved:
„Han taler noget dristigt,
Dog veed han godt Besked!"

„Hav Tak," vedblev han, „Kjære!
Du bød mig Huus og Hjem;
Her var jo godt at være,
Men jeg maa længer frem!

Jeg kan ei sidde stille
Bag Borgens tykke Muur,
Saalænge Lærkens Trille
Kan lokke mig fra Buur.

See! Eders Hjort den ranke
Som bragte Fredens Skjold,
Eiheller havde Tanke
Til meer at staae i Fold.
Den tog sig for at følge
Sit eget Hjertes Lov,
Den kunde sin Lyst ei dølge,
Men drog ad grønne Skov.

Jeg fæster ingen Qvinde,
Jeg sætter aldrig Bo;
Jeg har en Elskerinde,
Som evigt jeg er tro;
Som Solen kaster Skygge,
Som Blomst har Blad ved Blad,
Vi sammen boe og bygge
Og skilles aldrig ad.

Fra Blomstens Kalk hun hæver
Til mig sit Øie sødt;
Som Ellepigen svæver
Hun over Engen blødt;

Hun lokker mig til Lunden,
Hvor Nattergale slaae;
Hun vinker mig fra Bunden
Af den solklare Aa.

Hvert Kildevæld, som klinger,
Mig tolker hendes Ord;
Paa Skyens Englevinger
Hun hæver mig fra Jord;
Hun alle Kvaler fjerner,
Naar Hjertet hedt har brændt;
Trøst skriver hun med Stjerner
Paa Nattens Firmament.

Vi mødes allevegne,
I Slot, i Bondens Bo,
Naar Dagens Farver blegne,
Naar Natten gaaer til Ro
Hun deler, hvad mig kvæger,
Jeg øiner i hver Drik,
Der dufter i mit Bæger,
Hendes vækkende Blik.

Snart er hun blid og rolig,
Snart vild og barsk og streng,
Og saa igjen utrolig
Kaadmundet som en Dreng;

Snart fast som Klipperanden,
Snart flygtig som en Elv;
Vi passe for hinanden, —
Thi saadan er jeg selv!

Derfor jeg hende følger,
Ihvor det saa gaaer,
Saalænge der end bølger
En Lok af mit Haar.
Med hende, paa min Vinge,
Som hidtil jeg fløi,
Vil jeg med Jubel svinge
Mig over Dal og Høi.

Alt Dagen er forsvunden,
Og Natten stunder til,
End klinger gjennem Lunden
Smaafuglcs Klokkespil;
Hist staaer alt Maanen blide
Bag Skovens Ryguing smukt;
Nu er det just paa Tide,
Jeg begynder min Flugt.

Naar først jeg er saa gammel,
At knap min Fod kan gaae,
Naar Vinen er mig vammel,
Og Rosen er mig graa;

Naar ikke meer mit Øre
Kan fatte Klangen reent, —
Da vil jeg dig tilhøre,
Men — som jeg haaber, — seent!"

Saa sprang han ned fra Rækket
Og løftede sin Hat;
Han ønsked dem af Hjertet
Vel tusinde Godnat.
Han fløited ad sin Pudel,
Han vinked med sin Häand; —
Snart svandt i Krat hans Fjerbusk
Og de flagrende Baand.

I Møllen.

Hvor klare Skovbæk risler
Bag Bøgenes Skjul,
En Vandmølle vælter
Sine brusende Hjul;
Den ligger dybt og dulgt,
Og Huulveien snoer
Sig nær forbi Huset
Og ned mod Bolefjord.

Den lille Have breder sig
Saa hyggelig og peen
Med brogede Asters,
Med Æbler paa Green;
En Vedbend sig klamrer
Til den kalkede Gavl;
I Gaarden Duer kurre,
Og Anden er saa travl.

Men nærved, paa en Banke,
Hvor der er lyst og frit,
Man skue kan til Nord og Syd,
Til Øst og Vest saa vidt,
Hen over Axelhoved
Til Stevns med steile Bred,
Til Vildbanegaarden,
Til det lange, smalle Fedd.

Der tjener nu i Møllen
En vakker Ungersvend;
Det er ei længe siden,
Han kommen var derhen.
Den gamle Møller fandt ham,
Da halvdød han laa
I Skov, med nøgne Fødder
Og med linnet Kofte paa.

Han pleiet blev og kvæget,
Men det vared' kun kort,

Saa kom han brav til Kræfter.
Han kaldte sig Hjort
Og sagde saa til Mølleren:
„Du seer, at jeg er stærk;
Det er vel ei saa farlig svært
At lære dit Værk?

Saa kan jeg ogsaa plante
Og ympe og saae,
Samt mange andre Dele
Forstaaer jeg mig paa.
Hvis du mig vil beholde,
For Klæder, Huus og Brød,
Jeg trofast vil dig tjene —
Og du hjælper mig af Nød!"

Ham spurgte da den Møller:
„Hvor er du vel fra?"
Med rødmende Kinder
Gjensvared' Svenden da:
„Jeg tjente, Nord paa Øen,
Saa stolt en Riddersmand,
Den mægtigste, den rigeste
Udi vort hele Land.

Han eier store Borge
Med Lade og med Lo
Og Guld og raske Heste
Og Svende, maa du troe.

Men jeg gav mig ikke af
Med Stang eller Staal;
Jeg hægede hans Lilier
Og blædede hans Kaal.

Jeg røgtede hans Abild
Fra Vaar og til Høst;
En Urtegaardsmand
Lever ogsaa med Lyst!
Jeg sysled' tro og stille,
Jeg passede min Dont,
Og roligt var mit Hjerte,
Thi jeg tænkte ei paa Ondt.

Da blev jeg nok af Avind
For min Herre beført;
En Aften blev jeg greben
Og bastet og snørt;
Halvnøgen blev jeg kastet
I Kjelderens Dyb;
Der laa jeg mellem Øgler
Og Tudser og Kryb.

Det hued' mig just ikke
At dvæle længe der;
Den klare Luft og Skovens Duft
Jeg havde mere kjær.
Saa fandt jeg paa med Liste

At bryde mig en Vei.
Gud kjende maa min Brøde —
Jeg kjender den ei!"

Men Mølleren, den gamle,
Han smilede med List:
„Saa Alt, hvad der du melder,
Er baade sandt og vist?
Du seer mig ikke ud til
At have tjent for Løn;
Du ligner i din Fore meer
En Riddersmands Søn.

Dog — Bonde eller Ridder —
Det har mig lige Magt;
Det være nu og blive,
Som din Mund mig har sagt.
Saa bliv og pas min Have,
Bær Vand, hug Ved og kjern
For Tøsen der; og vaag saa
For mig ved min Qværn!"

Alt som de saadan talte,
Den Møllerdatter stod
Nysigen i den aabne Dør
Og tripped' med sin Fod.

Og da de slutted' Pagten
Med Haandslag og gik,
Hun hvisked': „Gud ske Lov da!"
Og sendte dem et Nik.

Saa blev han der i Møllen,
Saa tog han trøstigt fat
Og flittigt hjalp dem Begge
Ved Dag og ved Nat.
Han plukked' Havens Æbler
Og fik dem op paa Loft,
De brune Køer flytted' han
Paa Eng og paa Toft.

Saa pusled' han i Haven,
Saa skæfted' han en Lee;
Han snitted' Skoe saa nydeligt,
Som Nogen vilde see.
Snildt fletted' han af Vidie,
Med Grønt og med Hvidt,
Til Anna en Garnkurv,
Hun havde ønsket tidt.

Han øved' tusind' Kunster,
Og Intet faldt ham svært,
Og Alt, hvormed han sysled',
Blev dem Begge saa kjært.

I Hjertet Anna tænkte:
„Jeg kan jo ei derved!“
Men hvor han stod, og hvor han gik,
Var hendes Øine med.

Naar da den Gamle silde
Til Ro sig havde lagt,
Gik Hjort i Møllen ene
Og holdt sin Nattevagt.
Mens Voverne da bruste
Og over Hjulet sprang,
Hans Tanker gik saa vide,
Og Barmen blev ham trang.

Saa hældte han paa Qværnen,
Fik Alt i Drift og Skik;
Hen til den aabne Vindglug
Han tankefuld gik;
Han stirred' ud i Natten
Og støttede sin Arm
Og lænede sit Hoved
Til den sittrende Karm.

Forsagt det var han ikke,
Han kjendte ei til Frygt;
Hans Hjerte følte Længsel,
Men det blev ikke sygt,

Thi det var frisk og freidigt;
Men Fremtids Haab og Lyst
Og Længselen bar Blomster
I Sangen fra hans Bryst.

Hans Sanges søde Toner
Og de elskovsfulde Ord
Fremspirede som Urter
Af en foraarsvarm Jord;
De satte Knop og Blomster,
De spredte deres Frø,
Og Frøet fandt et Jordsmon,
Hvor det ikke skulde døe.

Naar ret han sang og sukked',
Af sin Længsel berørt,
Og troede sig af Natten kun
Og Skovens Træer hørt,
Da vaaged' der et Hjerte,
Da aanded' dybt en Barm,
Da smilede to Læber,
Og en Kind blev saa varm.

I Sengen sad ung Anna
Med Haand paa Brystet lagt,
Hun følte Hjertet banke
Ved Sangens Troldomsmagt;

Det var en ukjendt Sødhed,
Og det friske Pigebarn
Hver Nat sig hilded' mere
I det usynlige Garn.

Om Dagen hendes Øie var,
Som Himlen er i Vaar,
Hvor Solen snart smiler,
Snart Regnskyen staaer.
Snart var hun bly og bange,
Snart var hun kjæk og fri,
Blik sendte hun ham mange,
Men ak! de gik forbi.

Hans eget Sind, hans Tanker
Maatte vandre saa vidt;
Den Fribaarnes Hjerte var
Jo slet ikke frit.
Han gik og røgted' trolig
Og trofast al sin Pligt; —
Og den gamle Faders Øie
Ei kunde ændse Sligt. —

Det var en Stund før Middag;
Træt af sin Nattevagt
Sig Hjort paa tvende Sække
I Møllen havde lagt.

Med brune Haar om Panden
Han i det dybe Blund
Laa der og smilte venligt
Med den friske, røde Mund.

Foran ham dvæled' Anna
Hun skulde sagt: „Kom ind!"
Brat standsed' hendes Aandedræt,
Og blēg blev hendes Kind.
Men Kjækheds Rose atter
Fremblomstred' rød og sund,
Hun bøied' sig, hun smiled',
Hun nærmed' sig hans Mund.

Hun vilde paa hans Læbe
Sin Læbe trykke varm, —
Da kom hun til at røre
Den Slumrendes Arm.
Det jog ham af en Slummer,
Der var ham saa kjær;
Han drømte sig en Andens
Favntag og Læber nær.

Op sprang han fra sit Leie,
Han kneisede stolt,
Ned sank hans Blik paa Pigen,
Forundret og koldt.

Hun segned' fast i Knæer,
Som paa en Vægt hun bar,
Han syntes hende dobbelt
Saa høi, som han var.

Hun læste i hans Øie,
Som talte koldt, men blidt:
„Jeg kan dig Intet give,
Thi Intet meer er mit!"
Ind ginge de da tause,
Hvor den Gamle vented' dem;
Men nu var Freden borte
Fra sit yndigste Hjem.

Før var hun let og lystig,
Nu gik hun stille om,
Hun smilede kun tvungen,
Naar Faderen kom.
Med Hunden før hun ganted',
Nu havde den faaet Ro,
Og ligegyldig var hende
Selv hendes røde Ko.

Og naar hun skulde sige
Til Hjort: „Kom hid og hør!"
Da gik det ei fra Læben
Saa freidigt, som før.

Og gik de hjem fra Engen,
Hvor Køerne var,
Hun bad ham ei at bære
Det fulde Melkekar;

Saa pleied' hun i Barmen
Som en Urt sin Smertes Braad;
Hun blegedes og falmed',
Skjøndt hun dulgte sin Graad.
Natten saae hende græde,
Men Dagen sjelden lee, —
Og dette var da Noget,
En Fader kunde see.

Drifa.

Ved Bjarkes, Hjaltes Bryllup flød intet Offerblod,
Hrolf var ingen Blodmand, den ædle Herre god.
Det Skulde stærkt forbittred, hun ei til Bryllup gik,
Misundelsen udtindred' af hendes stolte Blik,
Nidkjær paa Rud' og Signe, som lykkelige fandt,
Hvad, trods sin Skjønhed, aldrig Skulde vandt:
Et mildthengivent Hjerte. Men stolt hun sig tilstod
Ikke selv sin Svaghed. Et Bryllup uden Blod
En Afsky er for Guder! hun raabte. Vee Enhver,
Som formastelig tager Deel i slig en Færd. —

Hun lukked' paa sit Kammer sig inde Dag og Nat,
Med hvide Hænder klapped' sin gnistersorte Kat.
Med falske gule Øine den stift paa hende saae
Fælt med Hexeblikket. — Hun tog den i en Vraa
Og sønderskar den Struben, den sprætted, hende rev,
Ar af Kattens Negle lang Tid i Armen blev,
Hun agted det kun ringe, græd i sin Arrighed,
Løi for sig selv, forsikkred', at intet hun led.

Nu aabned sig Folkvanger for lykkelige Par.
Hjalte med sin Signe høist lykkelige var,
Og Bjarke med sin Rude.

Inat fandt Hrolf ei Ro;
Fulgt af den raske Vøggur han gik til Skovens Bo.
Der stirred' han paa Maanen, bevæget dybt i Sind;
En stor, en hellig Taare faldt fra Heltens Kind.
Saalunde kom de begge bag Skoven til en Høi,
Afsides mellem Træerne, skilt fra Dalens Støi.
Den lille Dør til Graven Dankongen oplod,
I Hal af Kampestene nu Heltene stod.
Mod Maanen vendte Døren; blege Midnatskin
I Gravens mørke Hvælving fortroligt smutted' ind.
Oplysende Dødens Bolig. Dybt monne Kongen sukke,
Han taug og stirred' længe paa sorten Askekrukke
I Hulens dybe Baggrund, lys af Maanens Glands,
Hvor de klare Straaler legede med en Krands
Af falmede Kornblomster, dog alle blaae endnu.

Hrolf Krakes visne Foraar — han sagde — finder du.
Sæt dig hos mig paa Stenen, paa dette stille Sæde!
Mindet af mine Sorger er min bedste Glæde.
Hos Freia i Folkvangur jeg Drifa seer igjen;
Tildes maa Venskab trøste. Saa hør mig, unge Ven!

Paa mine fjerne Toge jeg tugted' Saxers Drot,
Som længe havde tirret til Kamp mig med Spot;
Jeg traf hans Flok i Marken, med min Hær ham slog,
Men bort fra Land og Rige Haki dog ikke jog.
Jeg tog ham ei til Fange, skjøndt det er Krigerskik;
Tilfreds alt, naar jeg Skatten aarlig af ham fik.
Min Stigbøile holdt han, jeg red til hans Gaard.
Ved Borgeled mig mødte hans Viv, svøbt i Maard.
Knap saae jeg hende, Bøggur! før Freias Straale varm
Fra hendes Øie trængte dybt i din Konges Barm.
Jeg venligt hende hilsed', axlede mit Skind,
Gik i Hoieloste for Kvinder, Møer ind.
Jeg saae paa ingen Anden, jeg ene Drifa saae,
Hun mødte tidt mit Øie med Øine store, blaae.
Vi taled lidet sammen, langt fra hinanden skilt';
En Rad af Skjalde, Kvinder var mellem os opstilt.
Paa Bænkene sad Kæmper, der lød om Hrolf en Sang,
Men ei hans Øre hørte Skjaldeharpens Klang.
Som Lilien feir paa Kviste sad hun i Hakis Gaard,
Guld var om hvide Hænder, det perlestukne Haar

I askelyse Fletning til Hoften vandt sig ned;
Den bedste Pryd, hun eied', var dog Blufærdighed.
Jeg elskte, men jeg skjulte min Ast i mit Bryst.
At gjæste Haki stundom var min bedste Lyst.
Guldtavel over Borde jeg tidt med hende leged';
De hvide Fingre, ringsmykte, deiligt sig bevæged'.
Sig Terningen mon vende, den løb saa snelt omkring,
Disligest løber Lykken, forblummet i Ring.
Det var min høieste Glæde.

Haki, ved Mord og Vold,
Sad i sin Broders Rige; han plettede sit Skjold
Ved nedrige Bedrifter. Med døsiglumske Blik
Beskæmmed han sin Manddom, umaadelig i Drik
Og væmmelig i Vellyst. En Frilleflok han holdt;
For den hulde Drisa var hans Hjerte koldt,
Kun Nidingsværk ham hidsed'. At hendes Øie blaae
Kjærligt og uskyldigt paa Dankongen saae,
Det kunde han ei taale. Dog voved' han ei Ord,
Ærbødig var hans Adfærd.

Bedrifter til Nord
Atter din Herre kaldte. Da mig det Budskab lød
Forfærdeligt fra Saxland, at Drisa var død!

Ved Kamp og Krigertoge jeg hende vilde glemme;
Men altid kaldte høit mig fra Hjertet en Stemme,
Drev mig til Saxlands Kyster. Mig Haki mødte fult
Med falsk paatagen Kummer; under Panden hult

Stirrede lumskt hans Øie. — Jeg gik til hendes Grav,
Frit Løb mine Taarer i Ensomheden gav
Og blev der mange Nætter. Men, Bøggur — sidste Nat,
Da jeg til Afsked dvælte, traadte for mig brat
En hæslig Dværg, en Gubbe, med luvet Kofte paa,
Fra Gravens mørke Hvælving, — paa tykke Been og
smaa
Han stod, med plumpe Hoved; hans Pande Trædskheds
Præg
Bar i de dybe Rynker, hans Kind et falmet Skjæg,
Beltet et Nøgleknippe. — Med hæslige Smil
Han hviskede': Kom, Herr Konge! Bedrift kræver Iil:
Dig venter Dronning Drifa. Med Rette sørger du;
Thi snarlig døer den Vene, skjøndt ikke død endnu.
See denne Ring, Herr Konge, medgav til dig
Den levende Begravne, at troe du skulde mig
Og følge mig i Hulen. — Jeg Ringen tog, jeg saae —
Jeg kjendte den, o Bøggur! Ædelstenen blaa
Som hendes Øie lyste. Tidt glæded' den min Aand,
Naar jeg saae den funkle paa hendes hvide Haand.
Jeg fulgte ham, han aabned' i Skovens mørke Nat
En Løndør med Trappe, vi nedstege brat.
Blændløgten frem af Barmen han tog; i snevert Kammer
Jeg da paa Bænken øined', ved Løgtens matte Flammer,
Min kjæreste Veninde. Hun rakte mig sin Haand,
Ei længer som en Rose, som en Gravens Aand.
Bleg var den skjønne Læbe, bleg indfaldne Kind,

I halvbrustent Øie dog end et himmelsk Sind
Med Baldurs Blidhed straalte. Alt, hvad af hendes Vaar
Tilbage var at skue, det var de fagre Haar,
Den askelyse Fletning. — Men da hun saae mig, strax
Med sine sidste Kræfter greb hun skarpen Sax,
Afklipped', rakte Skatten, og med sin Stemme sød
Hun qvad: Hør din Drifa, Hrolf, før hendes Død!
Min Husbond mig indspærred', begrov i Fængslet mig,
Fordi mit Hjertes Tanker, min Ven, tilhørte dig.
Ravn flyver kun om Aftnen, om Dagen den ei maa,
Den maa døie Sorgen, som ei kan Glæden faae.
Mig aldrig Haki loved', af Ast han ikke veed;
Kun ved Sandserusen forstaaer han Kjærlighed.
Hans vilde Hjerte svulmed', gav ham ingen Ro;
Troskab af Den han fordred', han aldrig var tro.
En Elskov, reen, uskyldig, en Alf, som lever øm
Af Mindet og af Længslen, huldsalig i Drøm,
Begriber Sligt et Hjerte, der hærder sig i Synd,
Der daglig, som Skarubassen, sig vælter i Dynd?

Lumsk lod han mig en Midnat hid i Hulen bringe;
Dog stækked' ikke Nøden, o Kjærlighed! din Vinge.
Paa Hrolf jeg ene tænkte, den Tanke var sød,
Men dit Helteøie græd over Drifas Død.
Da snart mig svækked' Kummer, hvor jeg i Bjerget sad
Ved kolde, fugtige Mure. For sidstegang dog glad
Den Tidende mig gjorde, at Drifa du var nær.

Ved Gaver og ved Løfter vandt jeg Dværgen der.
Men aldrig har min Læbe sagt, hvad i Hjertet boer,
Saa hør da nu i Døden Drifas sidste Ord:
Jeg elskte dig paa Jorden, skal elske dig hos Frei!
Livets Skjæbne gjælder for Evigheden ei.
I Livet Hakis Hustru, jeg var min Husbond tro,
Men din er jeg i Døden og din i Freias Bo.
Saa kyssed' hun min Læbe, saa trykte hun min Haand,
Saa bøied' hun sit Hoved og opgav sin Aand. —

Hvad skal jeg meer fortælle dig om min Smerte, Ven?
En Haarlok, en Guldring af Drifa var igjen!
Til Hævn mod hendes Morder jeg brat i Vaaben gik;
Han mødte mig med skumle, ængstelige Blik.
Jeg fordred' ham til Tvekamp; Ringen, min Lok
Jeg bar som Tegn paa Hjelmen. Den Usle kjendte nok
De dybt bebreidende Mærker; han tilbagegjøs.
Med min Gyldenhjalte jeg vilde hugge løs —
Da vakled' han og raved' — blev i sit Ansigt blaa,
Et Krampeslag ham fældte, han kunde meer ei staae,
Sank slap i sine Klæder. Som Offeroxen mat,
Naar Hofgodens Hammer den Panden knuser brat,
Faldt Haki ned til Jorden. Da lød et mægtigt Raab
Fra Kredsen, som omringed' os, fra den store Hob:
En Svartalf ham fældte, han var ei bedre værd!
Han sank i Sottedøden, ei for Kongens Sværd;

Hos Hel ham Straffen venter.
Med stille Kummers Taal
Jeg hos min Drifa dvæled', mens paa røden Baal
Det skjønne Legem brændte. Men samme Midienat
Jeg drog igjen til Leire med denne hele Skat —
Ring — Askekrukke — Haarlok! —
Bøggur paa Skaalen saae
I Høien og paa Krandsen, hvis Blomst endnu var
blaa,
Og raabte dybtbevæget: O Hrolf, dig ei bedrøv!
Her hviler Drifas Aske, men hun er ikke Støv.
Nei svared' Hrolf — og vendte sin gyldne Ring omkring,
Sjælene forbindes ved Evighedens Ring!
Blaa straaler Stenen, Krandsen; og Himlen hist den
høie
Er blaa med klare Hvælving, from som hendes Øie.
Den askelyse Fletning jeg ogsaa har igjen,
Den knytte skal mit Hjerte til mangen trofast Ven.
Velan, min bolde Bøggur, i ærlig Heltefavn
Jeg holder Thor og Mimer, men glemmer ei mit
Savn!

Skrifleskolen.

Det var just en Julekveld,
Sneehvid som i gamle Dage,
Og man hørte Frosten knage,
Hvor man satte hen sin Hæl; —
Og forøven, hvilken Pragt!
Stjernerne fra alle Kanter
Funklede som Diamanter
Paa en dunkel Høitidsdragt.

Himlen lig, men i det Smaa,
Havde ogsaa Jordens Tue
Festligt i sin Julestue
Stjerner tændt i hver en Vraa;
Bag det bølgende Gardin
Saae man Skygger sig bevæge,
Og man aned' muntre Lege,
Svævende og lette Trin.

I en straalende Butik
Med sin farverige Lade
Stod Camillo blandt de Glade,
Valgte ud med Kunstnerblik;
Møde skulde han som Gjæst,
Hvor — o Fryd, som Ingen fatter! —

Husets unge, skjønne Datter
Lønlig saae i ham sin Fest!

Nær ved ham en deilig Dreng
Bragte Alle til at smile —
Barnets Blikke fløi som Pile
Rundt paa hver en Ting isleng;
Og evindelig foer om
Haanden i den lille Lomme,
Ak! men kun til liden Fromme —
Haanden blev bestandig tom.

Men Camillo stod ham bi,
— Let en Elskende kan vindes —
Drengens Øine ligned' hendes,
Drog ham født med Sympathi.
Og han klapped' blidt hans Kind,
Kjøbte ham en Pil og Bue
Og forlod den lumre Stue,
Styrket i den kolde Vind.

„Ja!" han mumled' paa sin Vei,
„Sløret falde maa iaften!
Blot mit Ord maa eie Kraften,
Og at hun har Mod som jeg!
Husets Guld mig frister ei, —
Klart Alverden maa erkjende:

Leve kan jeg uden hende, —
Leve uden Anna — nei!"

Meer og meer blev Gaden steil,
Alt som Phantasien stilled'
For hans Øie Aftnens Billed
I sit magisk slebne Speil:
Glimrende, men kold som Iis,
Ingen Julespøg med Panter,
Kjedsomhed og gamle Tanter —
Ak, og dog hans Paradis!

Foden standser — rigtigt, see!
Bag Gardinerne, de røde,
Seer han Lysekronen gløde,
Lugter Duften alt af Thee,
Veed, at Anna festlig staaer
Ved den blanke Sølvmaskine
Og med en urolig Mine
Lytter, hvergang Døren gaaer.

Elskovs Himmel har sit Lyn —
Viger Haab og Mod tilbage,
Vil den Elskende forsage,
Flux ham sendes sligt et Syn.
Længslen sprænger alle Baand —
Ei var endt Minutet, førend

Rask Camillo stod ved Døren,
Havde Laasen i sin Haand.

Og da elskovsfuld i Sind
Blindt han fulgte Hjertets Flamme,
Saae han ei, at med det Samme
Fløi med ham en Lille ind —
Barnet, som han klapped' mild
Nys paa Kindens Rosenlue,
Drengen med sin Pil og Bue,
Og hvis Blik var som en Ild.

Gik den Lille feil maaskee,
Meente han at være hjemme?
Ingen hævede sin Stemme,
Alle stræbte kun at see —
Fuld af Ynde stod han der,
Lig en Gud paa Piedestalen,
Og med Blikket rundt i Salen
Sigtede han skjelmsk paa hver.

Skjønhed lig en Trylledrik
Varmer Hjertet, hæver Vingen,
Og blandt Alle var der Ingen,
Som sad meer med roligt Blik —
Glæden gjennembrød sit Skjul,
Klap og Bifald, Ord saa milde

Strømmed hen imod den Lille,
Og der kom et Pust af Juul.

Selv den sindige Agent
Og hans blege, stille Frue
Kunde ikke Smilet kue,
Som den Lille havde tændt,
Ja, det var dem Begge fast,
Som om Ømheds første Dage
Atter lod dem Nektar smage
Ved hans lyse Øiekast.

Som i Ørknen efter Brød
Higed' ham Enhver at favne,
Vinked' ham med kjære Navne,
Satte ham paa Knæ og Skjød —
Barnet fulgte Alles Bud,
Vilde Ingen volde Smerte,
Og fra Hjerte hen til Hjerte
Fløi han som et Stjerneskud.

„Jeg har seet hans Ansigt før,"
Sukked' Annas gamle Tante,
„Det er ikke af de vante
Som man let forglemme bør;
Dog — mig rinder klart i Hu,
Det er længe, længe siden,

Og saa stemmer ikke Tiden —
Han er jo et Barn endnu!"

„Hvor har du dit Hjem, du Smaa?"
Spurgte Anna, som med Varme
Holdt ham fast i sine Arme,
Og han peged': „ovenpaa!"
„Men nu bliver du hos os,
Ikke sandt, du søde Lille?"
Ja, naar lege Juul I ville!"
Svared' han med barnlig Trods.

Bønligt vendte Annas Blik
Sig fra Barnet til Agenten,
Som til Svar imod Forventen
Gav et mildt og kjærligt Nik; —
Og, som naar en Skueplads
Brat forvandler Scenens Fængsel
Til en Lund med munter Trængsel,
Vexled Stilhed nu med Spas.

Stolene i magisk Kreds
Kom som af sig selv tilstede,
Og Enhver tog munter Sæde,
Mens den Smaa var allesteds.
Julespøg fra gammel Tid
Førte Herredømmet atter

Med sin friske Ungdomslatter
Og sit overgivne Vid.

Og den Lille flagred' om,
Samled' under Spøg og Gammen
Alle Julepanter sammen,
Holdt saa Rettergang og Dom —
Og hvor rød blev Annas Kind,
Da hun strax ved Dom blev bunden
Og gav bly Camillo Munden
For sit Pant at løse ind.

Drengen, som var nys saa væn,
Blev til Dommeren den strenge,
Dømte Nogle til „at hænge",
Andre til den „brede Steen", —
Ingen gav han Rist og Ro,
Og da nu med komisk Stønnen
Selv Agenten „faldt i Brønden"
O, hvor Tanterne da loe!

Tiden selv kom ud af Takt,
Timerne fløi altfor fage,
Snart var kun eet Pant tilbage,
Som blev til Camillo rakt;
Smilte da den lille Strik,
Flux sin Dom han strengt forkynder:

„Han skal skrifte sine Synder
Som en rigtig Katholik!“

Og sit skjønne Blik ihast
Han mod Cabinettet vendte,
Hvor en enlig Flamme brændte
Fra den matte Alabast:
Førte saa Camillo ind
Med alvorlig Dommermine
For at lide Straf og Pine
Og holdt Vagt ved Dørens Trin.

„For hvem skrifter du din Brøst?“
Spurgte barsk den Lille atter,
„For Agentens milde Datter,“
Svared' en bodfærdig Røst; —
Blussende kom Anna frem,
Gik i Skriftestolen stille,
Mens med hellig Sky den Lille
Lukked' Døren til paa Klem.

Men som naar et roligt Vand
Føler pludselig en Brise
Og kan ikke længer vise
Speilet med sin stille Rand —
Drev nu Brisen her sit Spil
Først med en nysgjerrig Kikken,

Saa med Hviſken, ſaa med Nikken
Og betydningsfulde Smil.

Og da Synderen kom ud —
Hvilken underfuld Forandring
Paa hans korte Pilgrimsvandring!
Han var ſalig ſom en Gud!
Fandt tilnød ſin tomme Stol
Og holdt Øiet her utrættet
Hen mod Skrifteſtolen rettet,
Som Magneten mod ſin Pol.

Anna, lig en fangen Fugl,
Slog med Vingen ikke længer,
Og den lille Fuglefænger
Traadte hen til hendes Skjul.
„Modig, nævn din Skriftefa'er —
Julens Gud dig ei forlader!“
„Jeg vil ſkrifte for min Fader!“
Gav hun bævende til Svar.

Og den værdige Agent,
Vækket op af blide Drømme,
Ungdomsminder, kjære, ømme,
Som ham Julen havde ſendt —
Mumled' ved hvert andet Trin:
„Det er ſælſomt paa min Ære,

Salen har en Atmosphære
Som af Roser og Jasmin."

„See, nu spærres Døren til!"
Hviskted' man og saae til Fruen,
„See, hvor Barnet svinger Buen
Som af Glæde ellevild!"
Annas Moder nikked' kun,
Men hvad seer en Moder ikke?
Og hun gav Camillos Blikke
Svar ved Smilet om sin Mund.

Trægt gik Tidens Flugt forbi,
Lang var Skriftemaalets Pause,
Alle sad omsider tause
Med den travle Phantasi —
Endelig man Anna seer,
Taaren hang i hendes Øie,
Men lig Taagen i det Høie,
Hvorigjennem Stjernen leer.

Og hun bøiede sig ømt,
Trykkede med henrykt Mine
Barnets Læber varmt mod sine,
Mens hun trued' ham paaskrømt;
Gik saa til sin Moder kjær,
Gav Camillo dog forinden

Et af hine Blik fra Kvinden,
Som er ligt et Himmelskjær.

Uden først at spørges ad
Brummed' nu Agentens Tone:
„Jeg vil skrifte for min Kone!"
Og hun hævede sig glad —
Kyssede sin Datter blidt
Og gik ind i Skriftestolen,
Roligt lysende som Solen,
Naar mod Vest den gjør sit Skridt.

Men nu steg til Bægrets Rand
Brat Nysgjerrighedens Ovide;
Stolene blev skudt tilside,
Og man reiste sig paastand;
Og man speided', gik paa Luur,
Tungen løb af al Formue,
Da Agenten og hans Frue
Aabned' Skriftestolens Buur.

Stiv, i diplomatisk Stiil
Gik han Selskabet imøde —
Der blev Taushed, som blandt Døde —
Og han hvisked' med et Smil:
„Mine Venner, lad mit Ord
Ingen gjøre her forskrækket!

Bordet venter, der er dækket,
Gjør som jeg og følg mit Spor."

Og sin Kones Arm han tog,
Ingen turde Veien spærre,
Og man fulgte Husets Herre
Som en Sphinx, der foran drog.
Først da Alt om Bordets Fryd
Sad i Kreds og danned' Rammen,
— Anna og Camillo sammen —
Slog Agentens Glas „til Lyd".

Og han reiste sig: „Jeg veed,
At der findes ingen Naade
For en Præst, som vil forraade
Skriftemaalets Hellighed;
Men — jeg lystrer Hjertets Bud —
Anna og Camillo leve!
Rask et Hurra af de gjeve,
Leve Brudgom, leve Brud!"

Og der blev en festlig Gang
Bordet rundt med Smil og Neien,
Glassene paa hele Veien
Ringede som Klokkeklang;
Og de gamle Damer loe:
„Skjøndt der skriftedes bag Døren,

Har vi Tanter skarpe Øren,
Og vi hørte Græsset groe!"

Nu slog Fruen paa sit Glas:
„Høit en Skaal for ham, vor Lille,
Englen i vort Julegilde,
Han har første Æresplads!" —
Ak, men da man rigtigt saae,
Var den lille Gjæst forsvunden,
Havde Døren aaben funden
Og var smuttet — „ovenpaa".